

Redacció i Administració:
València, 244 1.º
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

«L'obertura envers els altres, pels cristians, va més enllà de les simpaties i antipaties espontànies. L'amor cristià és sempre crucificat. No trágic, enroscat morbosament en el propi sofriment, perquè l'amor cristià es fonamenta en la joia de saber-nos estimats. No trágic, però sí crucificat, perquè assumeix joiosament el sofriment com expressió i nodriment d'un amor desinteressat que venç el mal amb el bé.

Cassà M. Just

N.º 3

Setmana del 14 al 20 d'octubre 1979

25 pts

Aquest diumenge

Joan Pau II beatificarà Enric d'Ossó i Cervelló

El Sant Pare beatificarà, el proper 14 d'octubre el sacerdot català Enric d'Ossó i Cervelló, fundador de les religioses de santa Teresa de Jesús. Mossèn Ossó va néixer a Vinebre l'any 1840 i va morir en el 1896.

Davant del referèndum de l'Estatut

Els vuit bisbes de Catalunya demanen un vot responsable

Amb motiu del referèndum per a l'Estatut català que s'ha de celebrar el dia 25 d'octubre, els bisbes de la conferència episcopal catalana han fet públic a la nota següent:

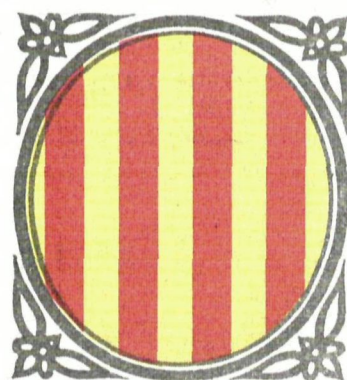
«Som ja davant el referèndum sobre l'Estatut d'autonomia. Tot-hom reconeix que es tracta d'un esdeveniment d'una transcendència històrica innegable per a Catalunya. Pensant en això, als bisbes ens ha semblat bé de parlar-ne, com d'un fet molt important en la vida cívica, que pot tenir conseqüències notables en bé o en perjudici de la comunitat, i que entra, per tant, en l'àmbit de la perspectiva ètica i, pel que fa als cristians, en l'àmbit de l'ètica cristiana. En aquest cas, un encert o un error pot ser, a més d'un encert o d'un error polític, també una fallada en el terreny ètic.

«Un Estatut —sobretot si tenim en compte el seu valor no pas absolut sinó històric— no és un fi, sinó un instrument o una eina. El fi que cal cercar és el bé de la comunitat. Això és el que ens interessa com a ciutadans i com a creients. La fidelitat a l'ètica cristiana, il·luminada per l'evangeli, ens ajudarà a ser fidels al veritable bé de la comunitat, i a no confondre el bé comú amb les realitats discutibles que poden formar part o no del bé general. Els bisbes no diem com s'ha de votar en el pròxim referèndum: això ha de ser la conseqüència del judici que cadascú ha de fer, un cop

s'hagi informat com cal. S'ha de fer una opció lliure, clarivident i responsable, en favor de l'alternativa que a cadascú li sembli millor per al bé del present i del futur de la nostra terra.

«Allò que no s'avé amb les exigències cíviques i cristianes és desentendre's del deure cívic de votar, per deixadesa o per comoditat.

«En el comunicat del dia 20 de juliol d'enguany, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense dèiem: «En el moment polític actual manifestem —com ho hem fet en ocasions anteriors— el desig que en la legislació civil actualment en procés d'elaboració i que fa referència a Catalunya, quedin plenament reconeguts els drets del nostre poble a la seva identitat nacional, manifestada en la seva realitat cultural i històrica». Doncs, bé, «els drets del nostre poble a la seva identitat nacional» són veritables valors i formen part del bé de la comunitat. Es tracta que cada ciutadà descobreixi què és allò que l'Estatut pot fer o no pot fer en favor d'aquests valors i del bé

comú de la nostra terra, sense oblidar la perspectiva del bé dels altres pobles. Amb el seu vot, els ciutadans expressaran el resultat del seu discerniment.

«La valoració política concreta de l'Estatut és una cosa que fuig de la competència del nostre judici pastoral el qual, com hem dit, se situa únicament en el camp de la valoració ètico-cristiana de l'acte cívic de votar.

«Per això, una vegada més exhortem tots els ciutadans cristians de Catalunya —en aquest cas concret del referèndum com en qualsevol altre en què hi hagi la possibilitat de cooperació ciutadana— es formin la consciència per actuar d'una manera ben informada i responsable, i s'alliberin de tot allò que pugui ser un destorb per al bé de la comunitat.»

Africa, Filipines i Japó, properes sortides

Joan Pau II, Papa viatger

Roma. — Després de viatjar per Irlanda i els Estats Units, Joan Pau II ha tornat a Roma.

Joan Pau II va dedicar el seu últim discurs, als Estats Units, a prevenir sobre els perills de l'hedonisme i a proclamar el caràcter sagrat i perenne del matrimoni i de la vida familiar, una constant en moltes de les seves homilies.

Joan Pau II és, efectivament, un Papa viatger. Als medis vaticans ja es parla amb insistència d'uns més que probables viatges del Sant Pare al continent africà així com a les illes Filipines i al Japó, si bé hi ha qui no descarta la possibilitat d'una visita al nostre país. Tot això durant l'any 1980.

Afinant

Les causes justes

El pitjor servei que es pot fer a una causa justa és defensar-la amb mals arguments. D'això ja en parla sant Tomàs d'Aquino blasfant la mala apologètica: «els arguments coixos fan que els infidels es riguin de la fe». Tanmateix, la causa justa no deixa de ser-ho, pel fet de ser mal defensada, o mal exposada, o fins i tot propugnada per persones que la traeixen amb llur conducta —i aquest és el cas més greu, ja que s'hi barreja l'emotivitat, el «pathos».

Cal una gran dosi de discerniment i un gran coratge moral per saber refusar uns mals arguments i malgrat tot no renegar d'una causa justa. Hom s'arrisca a veure's arrenglerat amb els estafolers que la defensen amb tant poca traça. I és freqüent l'actitud dels que no s'atreixeixen a propugnar una actitud, una veritat o un punt de vista, només perquè els que ho fan són uns poca-soltes.

La ponderació —que el «Fabra» defineix com «l'equilibri entre dues forces»— deu ser la virtut que ens hauria de facilitar el navegar entre aquests esculls. I, a fe, que és una virtut que avui no abunda gaire entre nosaltres. J.E.J.

Pare abat de Montserrat:

«Prenguem una opció coherent amb el nostre amor a Catalunya»

Barcelona. — Els bisbes catalans han fet una declaració conjunta davant del referèndum per l'Estatut. Montserrat, malgrat no tenir una jurisdicció estricta d'ordre eclesiàstic, innegablement es un centre d'atracció i d'irradiació espiritual pels catalans. Són molts els fidels que hi van a buscar una orientació per a llur vida cristiana.

La paraula orientadora del pare abat de Montserrat no hi podia mancar en aquest moment crucial per al nostre poble. Per això,

CATALUNYA CRISTIANA II ha preguntat:

—Què diríeu, pare abat, als catalans en aquest moment tan important en què s'han de pronunciar sobre l'Estatut i el seu futur com a poble?

—Siguem conscients de la importància del moment present del nostre poble de cara al desenvolupament futur que tots anhelem. I prenguem una opció conscient en coherència amb el nostre amor a Catalunya.

En l'avinentesa de la celebració dels funerals pel president Macià i la seva esposa, el nostre director ha entrevistat el pare abat de Montserrat sobre el referèndum.

El lector escriu

Bona cuina i lletra clara

Aprofitant aquest espai dedicat als lectors, vull dir-vos que sóc una aficionada a la cuina i m'agraden les vostres receptes perquè són fàcils i bones, però hi ha una dificultat: la lletra és massa petita.

Porto ulleres per llegir i si a sobre s'entelen amb el baf de la cuina, no hi veig res. El primer número, la lletra de les receptes era prou clara i gran però en el número dos veig que heu canviat. Podríeu publicar-les amb lletra més gran o com la del primer número? Us ho agrairíem les que som una mica curtes de vista.

Una cuinera de Lleida

Els viatges del Papa

Abans que els Papes no sortien del Vaticà, molts criticaven aquell aïllament voluntari. Ara que el Papa viatja pel món, d'altres ho critiquen i diuen que tot això és folklorisme passat i exhibició inútil. És allò que deia Jesús a l'evangeli: "Si dejenen perquè dejenen, i si no dejenen perquè no dejenen...".

Jo crec que els viatges de Joan Pau II, malgrat dels seus inconvenients, han portat molts aspectes positius, com és ara conèixer personalment els problemes socials dels distints pobles, apropament a la gent i l'actitud de molts que reflexionen i els fa pensar els discursos i els missatges de justícia i de pau del Papa. Vosaltres, els de CC, què hi penseu sobre això?

Una noia d'Andorra

Interès dels rectors

Abans que res, moltes gràcies, per la nova publicació que, sota la vostra direcció s'ofereix a tots els cristians de Catalunya. Certament que feia molta falta. Tinc certa edat, però l'esperit i el cor, g. a. D., ben joves.

Vaig participar en la celebració eucarística d'una parròquia que tenien a la venda el n.º 1. Vaig deixar-hi cent pessetes per si algú l'hagués agafada sense pagar.

Cal que els nostres estimats rectors es vegin recolzats en el seu interès pastoral per difondre-la.

Un sacerdot jubilat

Endavant

Benvolguts Pau. Moltes felicitats pel número 1 de CATALUNYA CRISTIANA. M'agrada la paginació, el format, els continguts populars i variadíssims. Sintonitzo amb l'editorial "Per molts anys..." i com sacerdot prego per l'èxit. Jo mateix vaig subscriure quasi simbòlicament 6.000 pts. i com a President de La Fundació Manyà n'hem subscrit 25.000 pessetas. Endavant!.

J. Blanc

Anar a Missa

L'altre dia parlant amb una colla d'amigues ens plantejàvem fins a quin punt l'Església accepta que en lloc del diumenge anem a missa un altre dia de la setmana. Una d'elles ja ho té per costum perquè el diumenge no li va be.

Davant dels dubtes que ens sorgiren els hi voldríem consultar per poder obrar a nivell de la nostra fe. Gràcies.

Mª Rosa Maluquer

Guanyadors dels viatges

El prop passat dia 24, festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, d'acord amb les normes del sorteig "Viatgeu amb Catalunya Cristiana", es sortejaren entre tots els subscriptors actuals del nostre setmanari els viatges anunciats.

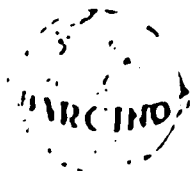
El resultat que ens plau de posar en coneixement de tots els nostres subscriptors ha estat el següent:

1) Viatge a Terra Santa per a dues persones: Subscriptor 4031
Sr. Pere Lluell i Nonell
Lepanto, 51-53 A 3er. Sabadell (Barcelona)

2) Viatge a Roma per a dues persones: Subscriptor 5524,
Sr. Francesc Dualgües i Ribes
església, 10 Grañena de las Garrigas (Lleida)

3) Viatge a Lourdes per a dues persones: Subscriptor 5405,
Sra. o Sta. Magda Alcoverro i Mañá
catalunya, 23, Gandesa (Tarragona)

València 244, 2ª se'ls donarà tota classe d'informació.

Aquests viatges han estat oferts i es realitzaran sota la direcció tècnica de:

Sucursals
Mayor de Gracia, 153-tel..2287305*
Barcelona-12

Mar 9-tel.. 389408*
Badalona
Pº Cristo Rey, 93 bis-tel..3984211
Badalona

viajes barcino, s.a.

Casa Central

Lauria 7 -tel.3180524* Barcelona-10

Agència de viatges grupo A Tit.-82

Avisos i comunicats

Barcelona

Pastoral universitària. El Centre cristià dels universitaris ha començat de nou les seves activitats. El Centre està obert de dilluns a divendres de 6 a 10 del vespre. Els diumenges celebren l'eucaristia a les 8 del vespre. Si voleu més informació dirigiu-vos a C.C.U., Villarroel, 81, Barcelona-II. Telèf. 323.33.68.

Obra d'exercicis espirituals. Tanda del 15 al 20, a Montserrat, per homes i en català, dirigida per Mn. Regi prve. Per a informes i inscripcions: O.E.P., telèf. 301.16.26 - 318.60.97.

Curset de pastoral juvenil. Els organitza el Centre "Martí Codolar", i tindran lloc al col·legi salesià St. Josep, Rocafort, 42, de 7 a 9 del vespre. Telèf. 229.18.01. La temàtica és: "El món dels joves: característiques i línies d'evolució"; "Dinàmica i animació de grups juvenils"; "Els joves i la religió".

Centre d'estudis pastorals. D'entre les activitats programades per al present curs cal destacar: "Qüestions actuals d'Església" i "Cursos de Pastoral bíblica". Horari de 4,30 a 6,45. Infomació i inscripcions: Rivadaneira, 6, 4t. Barcelona-2. Tel. 317.48.58, de 10 a 1, i de 5 a 7.

Festa de la Mare de Déu del Remei. La parròquia de Santa Maria del Remei, de les Corts (Plaça Concòrdia, n.º 1), celebrarà la seva festa titular el proper dia 14, segon diumenge d'octubre, amb aquests cultes: Vigília (dissabte 13): Missa a les 18,30 i a les 20. Rosari a les 19,15.- Diumenge, dia 14: matí, missa matinal a les 8, en castellà; missa major a les 10; missa a les 12 (en castellà) i a les 13.- Tarda: rosari a les 18; missa a les 18,30 i a les 20; Vespres a les 19,15.

Balmesiana. "Balmesiana", ha programat classes de Teologia, sagrada Escriptura i Filosofia, obertes a tothom; tindran lloc des del dia 23 d'octubre, els dijous, divendres i dimarts respectivament, a les 7,40 de la tarda.

Equip juvenil eclesial. Organitza per als amics de Fontilles, una anada religiosa i cultural, en autocar, a Fontilles i a Peníscola, del dia 1 al 4 de novembre. Per inscripcions en el Centre E.J.E., Muntaner 91, 2n. 2ª Telèfon: 253.18.93.

Centre de formació cultural i professional. El Centre "Ntra. Sra. de la Salut" ofereix a totes les noies i especialment a les empleades de la llar: Classes de cultura (preparació per al certificat d'estudis, ortografia i redacció. Classes professionals: tall i confecció (obtenció de títol oficial). Dimarts, dijous i divendres de 4,30 a les 8 de la tarda, c/. Bertrán, 36-38, (junt al carrer Balmes). Tel. 215.28.90 i 319.71.17.

Equips de matrimonis d'Espiritualitat conjugal. Durant tot el mes d'octubre, tot els matrimonis que ho desitgin, poden incorporar-se als equips de matrimonis d'"Espiritualitat conjugal". Per informes dirigiu-vos als P.P. Dominics, c/Bailén, 10. Tel. 246.33.00.

Fraternitat cristiana de malalts i minusvàlids de Catalunya. Organitza una trobada de Consiliaris a Montserrat, el dijous, 18 d'octubre, d'enquany.

Forum Vergés. Publicarà mensualment un guió dels actes programats durant aquell mes. Els interessats poden sol·licitar-lo a: Forum Vergés, Rosselló, 223. Tel. 228.20.00.

Encontres de promoció juvenil. Ha publicat un calendari d'activitats per a 1979-1980. Per a inscripció o qualsevol informació, podeu dirigir-vos a: Joan Romans, Cerdanya, 337, 3er., 2ª - Tel. 258.60.64; Mn. Josep Mª Pujadas, Joan Güell, 200, Tel. 321.62.46, P. Josep Mª Oller, Diputació, 277 - Tel. 317.60.12.

Centre de pastoral litúrgica. Ha programat un Curs d'Iniciació Litúrgica. El curs comença el 9 d'octubre de 1979 i acaba el 27 de maig de 1980. Les classes tindran lloc a les aules de la Facultat de Teologia de Barcelona (Secció St. Pacià), carrer Diputació 231. L'horari de les classes

serà de 7 a dos quarts de 9 del vespre. La matrícula (curs complet) és de 2.500 ptes. Per a matrícula i informació: Centre de Pastoral Litúrgica, c/. Canuda 45, 1er. 2ª. Barcelona-2. Tel. 302.22.35.

Centre permanent d'animadors del cant litúrgic. Desenrotllarà les seves activitats tots els dilluns, des del 15 d'octubre al 26 de maig, a raó de dues hores diàries, de 7,30 a 9,30. El preu de la matrícula és de 3.800 ptes. per a tot el curs. Per inscripcions al Centre de Pastoral Litúrgica, Canuda 45, 1er. 2ª, Barcelona-2 - Tel. 302.22.35.

Congregació de l'Oratori de St. Felip Neri. A partir del dia 7, primer diumenge d'octubre empenem de nou el cant de Vespres Dominicals. També a l'Oratori es resen les Vespres dins de la celebració de l'eucaristia, tots els divendres a les 7,30 de la tarda. Durant el mes d'octubre, tots els dies, acabada l'eucaristia vespertina tindrem uns instants d'adoració i pregària. La Congregació de l'Oratori es resen les Vespres dins de la celebració de l'eucaristia, tots els divendres a les 7,30 de la tarda. Durant el mes d'octubre, tots els dies, acabada l'eucaristia vespertina tindrem uns instants d'adoració i pregària. La Congregació de l'Oratori i les Comunitats religioses del centre de la ciutat, voldríem oferir aquest espai de pregària a tots els cristians i a tots els qui cerquen Déu en sinceritat i veritat.

Seu d'Urgell

Moviment de curssets de cristiandat de les diòcesis d'Urgell i Solsona.

Les diòcesis d'Urgell i Solsona celebraran el III Curset mixte de Cristianitat de l'11 al 14 d'Octubre, al col·legi dels P.P. Christian de Carverà. La cloenda tindrà lloc el diumenge dia 14, a les 10 del vespre.

Cúria de justícia. El Sr. Bisbe ha nomenat a Mn. Ramon Vilardell, jutge provisor del Tribunal de la cúria; a Mn. Jesús Castells, Notari secretari.

Barcelona

Delegació Diocesana de Pastoral Universitària. Organitza quatre sessions de conversa i informació per a tots els estudiants interessats en la recerca d'una resposta a aquesta pregunta: SER CRISTIA A LA UNIVERSITAT? Les sessions constaran d'una exposició, treballs per grups i posada en comú, amb el següent ordre de sessions:

I.- PER A QUÈ SERVEIX LA UNIVERSITAT?

II.- QUÈ HI FEM NOSALTRES A LA UNIVERSITAT?

III.- COM ES POSSIBLE SER CRISTIA A LA UNIVERSITAT?

IV.- PRESENCIA DELS CRISTIANS A LA UNIVERSITAT.

Si t'interessa et pots inscriure al Centre Cristià dels Universitaris del carrer Villarroel, 81, de 6 a 10 del vespre. Tel. 323.33.68.

Les sessions seran als locals del C.C.U. els dies 30 d'octubre, 1-6-8 de novembre, de 7,30 a 9,30. Com que no es tracta de conferències val la pena d'assistir a totes les sessions.

Assistir-hi no compromet a res, i pot ser molt útil per aclarir-se a nivell religiós en l'actual etapa d'estudiant.

Barcelona

Institut: teologia i humanisme. Ha organitzat un cicle de tres conferències per joves i educadors, els dies 17, 18 i 19 d'octubre, sobre Pasotisme, societat i religió, a càrrec del catedràtic d'Antropologia Dr. Joan Tudela Bort. Tindran lloc a la Sala Penyafor, carrer Bailén, 10 a les 8 de la tarda. L'entrada és lliure. Per informes: C/. Bailén 10. Barcelona. Tel. 246-33-00.

Desitjo subscriure'm, durant un any a "CATALUNYA CRISTIANA"

València, 244, 1º BARCELONA - 7

Nom

Cognoms

Domicili

Població

- ☐ Envio les 1.200 ptes. per gir postal
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego el Banc/Caixa.

Agència que es serveixi domiciliar

aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte corrent n.º

Lloc data

SIGNATURA

No a la violència, sí a la responsabilitat política

Els diaris, i els altres mitjans d'informació, durant aquests últims dies ens han parlat cada dia del Papa: dels seus desplaçaments, dels actes que ha celebrat, de les visites que ha fet i de les mil anècdotes que s'han produït al seu pas. També ens han assabentat més o menys dels discursos que ha pronunciat, i ens han subratllat les frases que, a criteri del director o del redactor, els han semblat més importants. Es tracta d'una tria difícil. I cal no oblidar encara que els discursos, sobretot els del Papa Wojtyla, no són pas fets per a ser llegits, sinó per a ser escoltats. El to que ell sap donar a cada frase, el gest subtil de la mà, o tant sols de la mirada, els silencis i l'ambient d'atenció tensa o d'aplaudiment entusiasta i fins i tot de joia espontània que acompanyen les seves paraules, no les pot reproduir la lletra impresa. L'equip de CATALUNYA CRISTIANA hem fet també la nostra tria del que, segons el nostre criteri, ens ha semblat ser el més important dels discursos pronunciats pel Papa en aquest, ja memorable, viatge a Irlanda i als Estats Units. Hem procurat enmarcar-los d'algunes anècdotes per a intentar —ben pobrament— ajudar el lector a copsar l'ambient...

Aquí, en l'EDITORIAL voldríem subratllar un dels pensaments del Papa. Més que un pensament una afirmació rotunda i un prec. I creiem que ho hem de fer perquè ens ateny també a nosaltres espanyols, i especialment als catalans i als bascos, en un moment molt important de la nostra tràgica vida col·lectiva. Es tracta del discurs pronunciat a Drogheda, al cor mateix de la Irlanda vexada. En la mateixa ciutat on els besavis dels actuals membres de l'IRA varen ser martiritzats.

El Papa no podia no donar-los la raó, puix la tenen. El cristianisme no ens porta pas a tancar els ulls davant de les dificultats creades pels problemes humans. No ens permet menysprear i refusar veure situacions injustes, socials o internacionals.

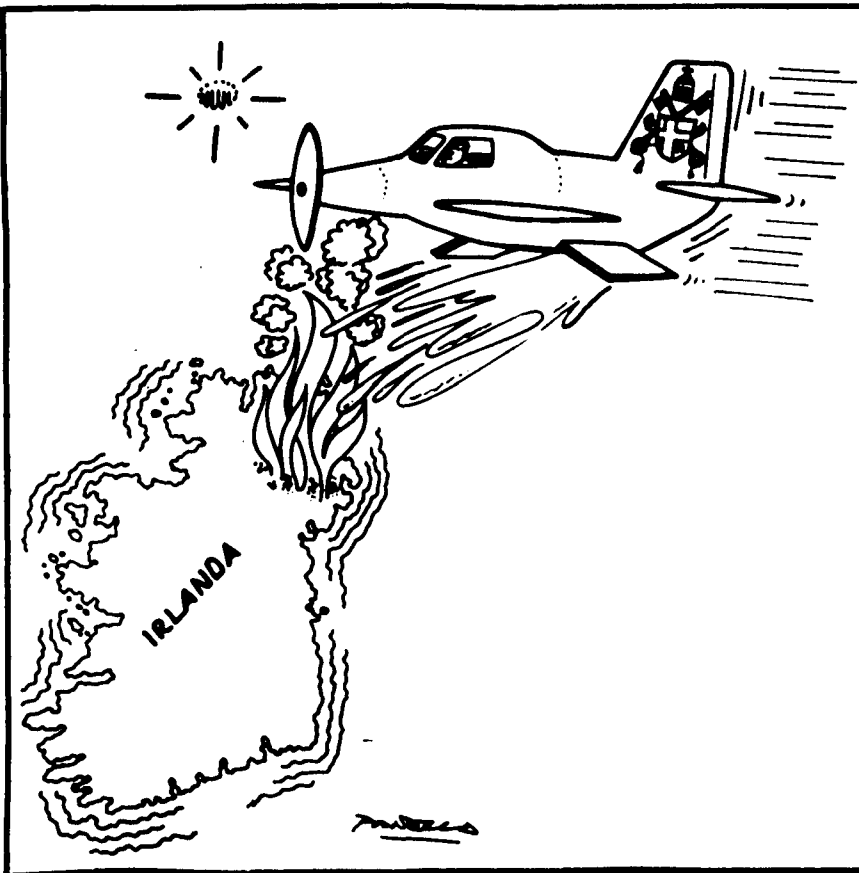
«El que ens prohibeix el cristianisme és que busquem solucions a aquestes situacions a través de l'odi, a través de l'assassinat de gent indefensa, i ha demanat expressament que ningú anomeni l'assassinat d'un home amb cap altre nom a través del terrorisme. Deixeu-me dir-vos encara: el cristianisme comprèn i reconeix la lluita noble i justa per la justícia; però el cristianisme està rotundament oposat a fomentar l'odi i a provocar la violència pel sol fet que ho són»;

Es a dir que real es justifica. Voldríem continuar citant frases d'aquest extraordinari discurs. L'espai ens manca. Però no podem passar per alt la crida feta als joves irlandesos:

«Als que us trobeu lligats per les organitzacions involucrades en la violència, us dic amb tot l'amor que tinc per vosaltres, amb tota l'esperança que tinc en la joventut: no escolteu les veus que parlen el llenguatge de l'odi, de la venjança i de la destrucció. No seguïu cap líder que us instrueixi en les formes de matar. Estimau la vida, respecte la vida, en vosaltres i en els altres. Poseu-vos al servei de la vida, no a la tasca de la mort. No penseu mai que la valentia i la fortalesa es demostren amb la mort i la destrucció. La veritable valentia consisteix en treballar per la pau. Estimats joves, si us heu trobat presos pels camins de la violència, fins i tot si heu arribat a cometre crims, torneu a Crist, el missatge del qual, el món, fou la pau...»

Hem volgut subratllar aquestes paraules, entre tantes d'altres, ja que, com diem més amunt són actuals per a nosaltres.

Els catalans, com tants altres pobles o regions d'Espanya, tenim greuges a resoldre i drets a fer valdre. «Ara és l'hora...» de fer el gest cívic i pacífic que pertoca. Com diuen els nostres bisbes, en el text que reproduïm íntegrament en una altra pàgina, hem de fer: «una opció lliure, clivident i responsable, a favor de l'alternativa que a cadascú li sembli millor pel bé del present i del futur de la nostra terra. Allò que no s'avi amb les exigències cíviques i cristianes és desentendre del dret cívic de votar, per al capdavant, el nostre vot, del signe que sigui, acompanyat pel nostre treball tenaç per la justícia i la pau, cada u segons le seves possibilitats, és la nostra millor arma, ni que sembli modesta per a desmarcar la violència.

Col·laboració dels diversos moviments

COCD de Barcelona prepara la gran trobada de novembre

BARCELONA. — El Comitè de Continuitat de la Conferència de les Organitzacions Catòliques Diocesanes (COCD) ha celebrat la primera reunió del curs actual 1978-1979 per a preparar el treball de l'any.

El Comitè, elegit en l'assemblea constitutiva de la primavera passada, està format pel Equip de la Mare de Déu, el Moviment de Dones d'Acció Catòlica, la Unió Catòlica de Graduades-Grups Fe i Treball i el Moviment Hora 3.

DIADA. — L'ordre del dia versà sobre la preparació de la Diada anual, que tindrà lloc el darrer diumenge de novembre, festa de Crist Rei, al col·legi de Jesús Maria de la Bonanova. El programa està pensat no sols de cara als delegats, que tindran a la tarda l'assemblea estatutària de la Conferència, sinó sobretot pensant en tots els militants dels diversos moviments, a fi que la jornada constitueixi una ocasió de trobada i de convivència de tants i tants cristians que militen en moviments diversos i que no es coneixen entre ells. Per això el programa preveu, des de les deu del matí fins a les sis de la tarda un espectacle audiovisual, alguns parlaments, la missa presidida pel cardenal, Jubany el dinar de germanor i una ballada de sardanes. En diversos indrets del local en el qual es celebrarà la diada,

els diferents moviments i associacions podran exposar, en uns «stands» que s'els facilitaran oportunament, material il·lustratiu de la pròpia història, activitats i ideari, així com publicacions i altres impresos de propaganda.

TEMARI. — L'altre punt a l'ordre del dia del Comitè de continuïtat fou l'estudi del temari i de la normativa de la propera assemblea diocesana i els passos que cal fer a fi d'estimular i facilitar a tots els moviments a prendre-hi una part activa. La Conferència de les Organitzacions Catòliques Diocesanes és, com diu el seu nom una instància associativa creada a imatge de la Conferència Internacional, a fi que els moviments apostòlics de Barcelona es coneixin entre ells i trobin camins de col·laboració més eficaços. Tal com s'escau a una «conferència», no es tracta d'un super organisme amb autoritat sobre els seus membres i està obert a qualsevol organització apostòlica reconeguda pel bisbat. La seva secretaria tècnica radica en les oficines de la Delegació Diocesana per a l'Apostolat Seglar, al bisbat de Barcelona.

Expulsats per Macias

Guinea vol que tornin els religiosos espanyols

MADRID. — Ha arribat a Espanya una delegació del Ministeri d'Educació de la Guinea Ecuatorial, la qual es proposa mantenir diferents contactes amb diverses autoritats educatives d'Espanya.

Les mateixes fonts han remarcat que el Ministeri d'Educació de la Guinea Ecuatorial es reunirà amb representants de la Federació Espanyola de Religiosos de l'Ensenyament, als qual demanarà que els religiosos tornin al seu país, després d'haver estat expulsats pel règim de l'ex president Macias.

Ratificació acords

Mns. Casaroli viatjarà a Madrid

MADRID. — El Govern espanyol i la Santa Seu procedeixen a fixar la data de l'acte del canvi d'instruments de ratificació dels acords signats per Espanya i el Vaticà, el passat 3 de gener.

Els mateixos mitjans, han fet saber que aquest motiu, podria ser ocasió perquè el Secretari d'Estat al Vaticà, cardenal Agostino Casaroli, viatjés a Madrid.

Anunci a Milan

Possible beatificació de Pau VI

MILAN. — Mons. Pasquale Macchi, antic secretari de Pau VI, ha evocat una eventual beatificació d'aquest pontífex durant una commemoració del que fou Papa, a la catedral de Milán, precisant que l'Església posseeix l'autoritat competent per a decidir. Macchi ha afegit que la més gran pena del seu mestre fou haver hagut de firmar els decrets de secularització dels sacerdots que varen demanar-ho.

XIX capítol general

J. Viñas, en l'equip de govern dels Missioners Claretians

ROMA. — Els Missioners Claretians han celebrat el XIXè Capítol General. Una de les finalitats principals de l'Assemblea, que s'ha celebrat a Roma, era la d'elegir el novè successor de St. Antoni Maria Claret en la direcció general de l'Institut i l'elecció recaigué en el P. Gustavo Alonso, de nacionalitat Argentina.

L'equip de govern que l'ajudarà en la tasca de direcció dels Missioners

Claretians és representatiu de l'universalisme assolit per la Congregació claretiana: el P. Antoni Vidales, actualment provincial de la Bàtica (Sevilla), el P. James Molony, d'USA, Angel Moreno, de Mèxic, el P. J. Megale, del Brasil, el P. Josep Maria Viñas, de Catalunya, el P. Federico Fernández, de Lleó, i el P. Antoni Leghisa, de Iugoslàvia.

Jordi Pi Joan CMF

Serà el cap de l'Església Metodista

Un bisbe americà ocupa el lloc de Msr. Muzorewa

SALISBURY. — Un bisbe americà, blanc, ocuparà el lloc del bisbe Abel Muzorewa, primer ministre de Zimbabwe-Rodèsia, com a cap de l'Església metodista.

El bisbe mns. Ralph E. Dodge, ha estat expulsat de Rodèsia l'any 1964 per la seva oposició a la política de l'antic primer ministre Ian Smith.

Torna al país a petició de mns. Muzorewa que ha demanat un període d'«execència sabàtica» a fi de poder-

se consagrar a la seva responsabilitat política.

En una recent auto-biografia, mns. Muzorewa parla amb admiració de Mons. Dodge un antic missioner a Àfrica on ha treballat amb gran inspiració.

La permanència del bisbe Abel Muzorewa al front de l'Església Metodista unida després del seu nomenament com a primer ministre en un país en guerra ha sigut criticat.

«Ara falta reglamentar-la»

Els malats de ronyó, agraïts per la Llei de Transplants

MADRID. — L'Associació de Malats Renals «Riñón» ha decidit expressar el seu agraïment als parlamentaris que han fet possible la Llei d'Extracció i Transplant d'Òrgans i Teixits Humans. L'Associació remarca, en una nota feta pública, la seva confiança que el reglament de la Llei sigui pres pel Ministeri de Sanitat i Seguretat Social «amb la major urgència i dintre del mateix esperit de solidaritat i respecte a la dignitat humana que el departament reconegué en el text legal». D'aquesta manera, «Riñón», entitat que reuneix a malalts amb ronyó artificial que esperen rebre l'oportuni-

tat de curació que suposa un transplant de ronyó, remarca que la llei «salvaguarda el dret individual a disposar del propi cos després de la mort, ja que tota persona que no desitgi donar els seus òrgans, només, li caldrà manifestar-ho per escrit al document que reglamentàriament es determini. La Llei respecta la llibertat, la dignitat i les creences de qualsevol espanyol». «Precisament —afageix «Riñón»— aquest punt impedeix que es socialitzin els cadàvers, ja que la Llei espanyola prohibeix extraure òrgans dels morts que s'hagin oposat en vida a la donació».

Els seus discursos als EE.UU. reafirmaren l'actitud de l'Església sobre diferents problemes del món

Joan Pau II no va fer concessions

«Que Déu beneeixi Amèrica»

Joan Pau II s'ha convertit en el primer Papa que ha visitat la Casa Blanca.

«Que Déu beneeixi Amèrica — digué el sant Pare a l'entrar —. Em dona una gran alegria ser el primer Papa de la història que ve a la capital d'aquesta nació i agraeixo a Déu aquesta benedicció» afegí dirigint-se als membres del Govern i del Congrés que el re-dejavien. Joan Pau II demanà a Déu, «que Ell us concedeixi el regal de la saviesa en les vostres decisions, prudència en les vostres paraules i accions i compassió en l'exercici de l'autoritat».

Carter, en nom del Govern i del poble parlà per via de donar la benvinguda al Papa, de qui va dir: «ens heu commogut com un campió de la dignitat i de la decència de tot ésser humà i com un pelegrí de pau entre les nacions. Podeu estar segurs que Amèrica us retorna amb escreix l'amor que amb el vostre viatge ens heu demostrat».

«Espero — respongué el Papa — que la nostra trobada aprofiti a la causa de la pau de tot el món, de la comprensió internacional i de la promoció del respecte total pels drets humans arreu de la terra».

«No doneu als pobres les engrunes ni les sobres»

Al Yankee Stadium de New York el Papa celebrà la missa a la nit. Al Stadium varen entrar només una desena part dels que volien assistir-hi, perquè la cabuda de seixanta mil persones no donà per més, encara que s'hi afegiren les deu o quinze mil col·locades en el terreny de joc.

En l'homília el Papa va dir: «La pràctica social inspirada per l'Evangeli sempre ha de tenir com a fita una sensibilitat especial vers els més soferts, aquells que són extremadament pobres, aquells que sofreixen totes les malalties físiques, mentals i morals que afligeixen la humanitat; la fam, la negligència i la desesperació».

«N'hi ha molts d'aquest pobres a tot el món — afegí —. N'hi ha molts d'aquests entre vosaltres. En moltes ocasions la vostra nació ha obtingut ben merecudada reputació per la seva generositat en el sector públic i privat. Siguen fideles a aquesta tradició mantenint les vostres enormes possibilitats i responsabilitats, perquè la primera condició per a la pau és la disposició de crear una solidaritat més forta i equitativa entre els pobles».

«No podem romandre impàvids, distants de les nostres riqueses i llibertat, si a qualsevol lloc el Llàtzer del segle XX resta a les nostres portes. Seguint la paràbola de Crist, les riqueses i la llibertat comporten una responsabilitat especial, creen una responsabilitat especial».

Aquestes paraules recordaran a molts oients del Papa les primeres que digué tan sols posar els peus en terra americana, quan recordava a la jove i rica Amèrica l'episodi evangèlic del jove ric. No es poden donar als pobres les engrunes ni les sobres de la taula, va dir.

«La violació dels drets humans, és causa de la guerra»

Cinc milions de ciutadans de Nova York han estat pendents de les anades i vingudes del Papa, alguns només per veure'l, d'altres per aplaudir-lo i altres, finalment, per a resar amb ell. De la seva estada a Nova York destaca sens dubte, el discurs a l'Assemblea General de la ONU, una obra mestra que mereixerà comentari durant molt de temps.

Amb llenguatge serè, equilibrat i al mateix temps fervorós, Karol Wojtyla els parlà de la guerra, la pau i els drets fonamentals de l'home, en la seva vertent material i espiritual. El Papa va fer una especial referència respecte als drets de l'home i a la justícia en les relacions econòmiques internacionals com un factor fonamental de la pau. «El camí real que porta a la pau i a la cooperació, passa a través de cada home, a través de la definició, el reconeixement i el respecte dels drets inalienables de les persones i de les comunitats depobles», va dir el Papa.

El Sant Pare no es limità a demanar un desarmament militar sinó que va pronunciar-se per un desarmament integral en el que es lluités per eliminar les causes que poden originar les guerres. «Aquests factors — va dir el Papa — són molts i fons».

Ningu no podrà dir que el Papa Pau II no parla clar. ho ha demostrat en tots els seus parlaments que a vegades han donat lloc a protestes o a pocs somriures.

El país que inventà les relacions públiques, la resolució sexual, l'alliberació de la dona i el consumisme massiu ha quedat encisat per un Papa polac que els ha parlat amb una naturalitat meravellosa.

mentalment brollen allà on son violats els drets inalienables de l'home». Expressà també la seva preocupació davant del desenvolupament dels armaments, els quals «testimonien que es vol estar preparat per a la guerra, i estar preparat vol dir estar en condicions de provocar-la. És necessari idugé — un esforç cada cop més enèrgic que tendeixi a acabar les mateixes possibilitats de provocació de la guerra. S'han de descobrir les arrels mateixes de l'odi, de tot el que fa néixer la temptació de la guerra».

No a la tortura i opressió

Després de recórrer la seva recent visita a Auschwitz, Karol Wojtyla va dir: El record d'un sol camp de concentració hauria de constituir un senyal d'alerta en els camins de la humanitat contemporània per fer desaparèixer d'una vegada per sempre tot tipus de camps de concentració de qualsevol lloc de la terra. I hauria de desaparèixer per sempre de la vida de les nacions i dels estats, tot el que tingui relació amb aquelles horribles experiències, el que, sota formes fines i tot diferents, es a dir, de qualsevol tipus de tortura i d'opressió, tant física com moral, exercida amb qualsevol sistema, a qualsevol lloc, és la seva continuació, fent-nos encara més dolorós, si s'espectua amb el pretext de «seguretat» interna o de necessitat de conservar una pau aparent».

El dret de les persones, condició per a la pau

Sobre la Base de la Declaració Universal dels Drets Humans, Joan Pau II expressà el desig que la ONU no deixi de ser «l'alta tribuna des d'on es valorin, en la veritat i la justícia, tots els problemes de l'home». «Si les veritats i els principis continguts en la Declaració Universal dels Drets de l'Home fossin oblidats, descuidats, perdent l'evidència genuïna que tenien en el moment del seu naixement dolorós, — va dir — aleshores la noble finalitat de l'Organització de les Nacions Unides, es a dir, la convivència entre els homes i entre les nacions podria trobar-se davant de l'amenaça d'una nova ruïna. Això succeiria si per damunt de la simple i al mateix temps forta eloqüència de la Declaració Universal dels Drets de l'Home preval l'interès, que es defineix injustament «polític», però que sovint només significa guany i aprofitament unilateral amb perjudici dels altres o bé voluntat de poder que no té en compte les exigències dels altres, es a dir, tot allò que, per la seva naturalesa, és contrari a l'esperit de la Declaració. L'interès polític, així entès comporta deshonra a la noble i difícil missió que és pròpia del vostre servei al bé de les vostres nacions i de tota la Humanitat».

Les tensions econòmiques

S'ha de consciència de què les tensions econòmiques existents a cada país, en les relacions entre els Estats i també entre continents sencers, porten en si mateixes elements substancials que limiten o violen els drets de l'home, com per exemple, l'explotació en el treball i molts altres abusos contra la dignitat de l'home. Es dedueix d'aquí que el criteri fonamental, segons el qual es pot establir una confrontació entre els sistemes socio-econòmics-polítics, no és i no pot ser, el de naturalesa humanística, es a dir, la veritable capacitat de cada societat de reduir, frenar i eliminar al màxim les diferents formes d'explotació de l'home i assegurar-li, mitjançant el treball, no sols la justa distribució dels béns materials indispensables, sinó també una participació que correspongui a la seva dignitat».

El celibat sacerdotal és irrenunciable

El Papa Joan Pau II va reafirmar a Filadèlfia el concepte tradicional del sacerdot, especialment en allò que es refereix al celibat. En una missa concelebrada amb sacerdots de totes les diòcesis dels Estats Units, i abans de viatjar a Des Moines (Iowa), Joan Pau II reiterà també l'oposició de l'Església catòlica a l'ordenació de les dones.

El Pontífex va insistir, per altra part, en un nou aspecte del ministeri sacerdotal, és a dir, una estreta cooperació per l'exercici del seu ministeri entre els sacerdots, i entre aquests i el bisbe, a nivell diocesà i local, especialment a través dels consells presbiterals creats pel Concili Vaticà II.

Als alumnes del seminari, Joan Pau II els va dir que haurien de reflexionar molt seriosament i amb tota la llibertat abans de prendre una decisió de viure en el celibat. «Aquesta condició — va afirmar — és necessària per accedir al sacerdot, i després és irrenunciable, y per tant és forços que prescindeixin del sacerdot els que no es sentin disposats per un compromís així».

«La vida d'oració del sacerdot — continuà dient el Sant Pare — ha de desenvolupar-se en dues dimensions: el diàleg personal del sacerdot amb Crist i la celebració comunitària de l'Eucaristia».

Encara que no va pronunciar la col·legialitat dels bisbes amb el Papa i la cooperació dels sacerdots amb el bisbe. Va dir que els vots de castedat dels sacerdots són irrenunciables. «Sou sacerdots fins a l'eternitat», els digué.

També Joan Pau II va reafirmar la doctrina que prohibeix l'ordenació de les dones, i digué que «aquesta no és una doctrina que excolgui les dones de la santedat i de tenir una missió dins l'Església, sinó una decisió que expressa la convicció de l'Església en aquest tema particular».

La veritable llibertat

Juan Pau II ha afirmat també a Filadèlfia que la llibertat humana, especialment en matèria sexual, no pot servir de pretext per a l'anarquia. «No hi pot haver autèntica llibertat — digué — si no es respecta la veritat en allò referent a la naturalesa de la sexualitat humana i del matrimoni».

«En la societat, d'avui veiem moltes tendències preocupants i molta falta de fermesa en allò que es refereix al punt de vista cristià sobre la sexualitat».

«Totes aquestes tendències — afegí Joan Pau II — tenen una cosa en comú: el recurs al concepte de llibertat per a justificar qualsevol conducta que ni sigui conforme al veritable ordre moral i a l'ensenyança de l'Església».

El Papa va afirmar: «Les normes morals no són contràries a la llibertat de les persones o de la parella, sinó que, al contrari, existeixen precisament per aquesta llibertat, per assegurar el bon ús de la llibertat».

El qui es negui a acceptar aquestes normes i a actuar en conformitat amb elles, el qui intenta alliberar-se'n realment no és lliure. Qui és veritablement lliure en aquest camp és la persona que es comporta responsablement segons les exigències del bé objectiu».

Joan Pau II va acabar les seves paraules sobre aquest tema aclarint que les mateixes es refereixen al «conjunt de la moral conjugal», però també als sacerdots en allò referent a les obligacions del celibat».

No al avortament

Joan Pau II va fer al·lusió, finalment, a l'Any Internacional del nen, i parlà de la seva defensa en tots moments. «Desitjo expressar el goig — digué — que per a cada un de nosaltres constitueixen els infants, primavera de la vida, avançada de la història futura de les pàtries terrenes actuals. La sollicitud pel nen, inclús abans del seu naixement, des de primer moment de la seva concepció i, després, en els anys de la infantesa i de la joventut, és la verificació primera i fonamental de la relació de l'home amb l'home».

De gran èxit popular s'ha de qualificar sense cap mena de dubte el viatge de Joan Pau II als Estats Units. El poble es llençà materialment al carrer per a veure de prop al Papa i, si hom podia, donar-li

la mà. Com aquest home que, ultrapassant les imponents barreres policials, s'acosta al cotxe papal. Però com que els EE.UU. són una societat pluralista, no hi podien mancar els contestaris des de

dintre mateix del catolicisme americà. Així ho palesen aquestes pancartes on es demanen postures d'avantguarda en l'àmbit de la moral i de la vida de l'església.

Un vent enfurismat l'acompanyà a Irlanda i als EE.UU.

Anècdotes d'un viatge ple de fruits espirituals i cívics

Recollir totes les anècdotes, els petits successos, les peticions, i altres coses que acompanyaren la visita del Papa a Irlanda i als Estats Units, seria per fer-ne un llibre i no una pàgina d'una revista. «Catalunya Cristiana», aplega enmpss següents línies de les més significatives.

Al manicomi després d'amenaça al Papa

Els serveis secrets nord-americans varen detenir, dilluns passat i internar en un manicomi, a dos individus que havien amenaçat de matar el Papa durant la seva visita a Chicago.

Uns dels individus té 20 anys i l'altre 30. Ambdós proferiren les amenaces fa dues setmanes en presència d'agents dels serveis secrets, un d'ells a Chicago i l'altre al suburbi de Joliet.

Referent al matrimoni hispànic sospitós d'haver amenaçat a Joan Pau II a Nova York, la policia va inclinar-se a pensar que era una broma de mal gust.

Varen regalar-li uns texans

En un senzill i emotiu encontre, els joves que s'havien citat al Madison Square Garden, varen lliurar al Papa un parell de pantalons vaquers, una camiseteta i una guitarra, símbols d'identitat de la nova generació nord-americana.

Tres morts a les cerimònies

Tres persones han mort durant les cerimònies presidides pel Papa. Una a Phoenix Park, l'altra a Drogheda i una tercera a Galway. Però va haver-hi un naixement durant la celebració de la missa al parc de Dublín que, lògicament, ha estat ja batejat amb el nom de Joan Pau.

Els fabricants de souvenirs varen fer el seu agost

Alan Slater, representant d'un dels més importants fabricants americans de «souvenirs», ha declarat: «hem descuidat els nostres clients habituals per ocupar-nos dels productes papals». Creative Fashion Inc., una societat productora de samarretes, ha rebut la comanda de 30.000 «samarretes Joan Pau II», amb la composició de la cançó: «Jo porto Joan Pau sobre el meu cor». El propietari de Creative Fashion Inc., M. Morton Ohren, espera vendre 150.000 samarretes amb el retrat del Papa. El negoci es el negoci...

Sobrepassats els rècords d'interès

Es superen tots els rècords d'interès periodístic en la moderna histò-

ria d'Amèrica. L'any 1969 el viatge a la Lluna de l'Apolo 11 fou «cobert» per 3.000 periodistes de 54 països. Uns 6.500 periodistes i tècnics realitzaren la cobertura excepcional dels últims Jocs Olímpics. La visita del Papa ha atret xifres molt més impressionants i que varen causar el més gran trencaclosques al servei secret USA, als departaments de Policia de les sis grans ciutats de l'itinerari pontifici, al servei de protocol de la Casa Blanca i a la mateixa Organització de les Nacions Unides.

«El Papa dels nens»

Així l'anomenen molts. A l'entrar a les Nacions Unides per a pronunciarhi el seu discurs, va parar-se davan d'un petit de color que abraçar-lo, en un dels molts itineraris pels EE.UU. quan anava a pujar al cotxe, va parar-se un moment i feu senyes a un noi perquè passés el cordó de policia i agents del servei secret. El noi va apropiarse-li tímidament; aleshores Joan Pau va abraçar-lo afectuosament.

Coreja amb la multitud

En plena Cinquena Avinguda de Nova York, el Papa va parar-se davant d'un micròfon per a dirigir i corejar amb la multitud una canço popular.

El Papa fou amenaçat de mort a Nova York

La policia nord-americana va descobrir una metrallera i diversa munició, després de rebre una carta en la que s'amenaçava assassinar a Joan Pau II. Sembla que el FBI busca a Alfonso Roberto Gustavo, d'origen salvadoreny, que podria tenir intenció de matar el Papa durant la seva estada a Nova York. L'esposa dels sospitós hu estat interrogada pel FBI.

Sota la pluja

Poc després d'arribar a un parc on l'esperaven milers de persones sota una intensa pluja, el Papa va negar-se a parlar sota d'un paraigua i, a més, va treure's el birret blanc a fi de quedar-se en igualtat de condicions amb el públic, al qui va «renyar» amb un «vaja un temps que m'heu preparat».

Ni en els dies dels astronautes

«En vint anys no s'havia vist una cosa així. Quan tornaren els astronautes va passar quelcom semblant, però aquell dia feia sol», va comentar un dels 15.000 policies que varen dedicar-se el dimarts i el dimecres a guardar l'ordre pels carrers i que va ploure incessantment.

Mes que un idoli del rock»

El Papa va parlar a uns quants milers de joves en el Madison Square Garden de Nova York i els medidors d'aplaudiments registraren una marca més alta que l'aconseguida per qualsevol idoli del «rock» va guanyar-se personalment l'entusiasme tararejant cançons de música moderna. Quan l'acte es retardava,

El Papa va tenir problemes amb el fort vent de l'Atlàntic. I no sempre va sortir-ne airosament en el seu esforç per a mantenir els seus vestits al lloc corresponent. I els seus cabells, naturalment, tampoc varen quedar bé.

l'arquebisbe, cardenal Cooke, impacient, va apellar per dues vegades al Papa per a que comencés a parlar. El Papa seguia cantant. «Em fa por —digué finalment— que hauré de retardar tot el programa d'avui».

Canvi d'idiomes en els seus discursos

La fortalesa física del Papa és proverbial. Des de la set del matí fins prop de la mitja nit, Joan Pau II no para: una dotzena d'actes, uns quants passeigs en cotxe descobert, tres o quatre. En algunes ocasions se li nota que parla poc a poc i, sem-

bla que es cansa, també, haver de pronunciar llargs discursos en anglès —un dels idiomes en que està menys fort— esforçant-se per aconseguir una bona pronunciació. Però minuts després d'un d'aquests discursos surt al carrer i, veient els milions de persones que l'esperen, sembla recupera-se immediatament.

Un grup reduït de monges, junt amb les feminites

Barrejades entre les 2.000 religioses que assistien a un acte al San-

tuari de las Immaculada Concepció de Washington, un grup d'un centenar de monges varen romandre a peu dret durant el discurs que va pronunciar el Papa a les religioses nord-americanes com a protesta perquè l'Església prohibeix la seva ordenació sacerdotal.

En el programa previst al santuari, el Papa fou rebut amb unes paraules de la germana Theresa Kane, presidenta de la Conferència de religioses nord-americanes, qui, respectuosament, també va demanar al Papa que es preocupi del tema de la igualtat de la dona.

Crònica de Roma

Hom parla de propers canvis als alts càrrecs de la Cúria

Mentre el Papa ha viatjat d'un cap a l'altre dels Estats Units, els observadors vaticans, els mateixos membres de la Cúria romana no oblidem —és més: fan referent a això constants càbales—, la imminència d'una sèrie llarga i important de nomenaments per als més alts llocs de govern de l'Església catòlica.

No es el cas de donar noms. Se n'estan barrejant molts durant aquests dies. Es coneix amb certesa raonable que membres del Sacre Col·legi podran, per raó de la seva edat, iniciar amb la jubilació una activitat més assossegada. A les tres o quatre vacants actuals s'hi hauran d'afegir, a més, les cinc o sis que es produiran en el transcurs d'un any.

Però amb referència a les persones cridades a ocupar les prefectures i presidències dels Dicasteris Romans, no hi ha més que suposicions més o menys raonables.

Personalment m'atreveiria a fer un vaticini: ni hi hauran grans sorpreses. El Papa és una persona serena, raonable, a qui no agraden les estridències. Li agraden els col·laboradors amb el sistema nerviós al seu punt, i bons sacerdots ans que res. Prefereix que siguin persones de gustos recol·lectes més que líders brillants: afeccionats al treball evangelitzador silencios i ben fet. De fet, el mateix Papa semblava així, fins a l'adveniment al pontificat, quan s'a descobert com un carisma el seu gran atractiu per a les masses i la seva facilitat de comunicació.

Els nous cridats a col·laborar amb ell en el govern de la nau de Pere, hauran d'estar dotats de requisits importants. Potser convinguin unes paraules d'ac-

riment, referent al pensament del Papa que, en tot allò essencial, ha deixat de ser un enigma. Joan Pau II és, sobre tot, un postulador incansable del Concili vaticà II i, especialment de la Constitució Dogmàtica sobre l'Església: la seva eclesiologia és la de la «Lumen gentium». S'ha compromès i ho complirà: és un home de paciència i tenacitat inesgotable: que l'Església visqui eficaçment la col·legialitat. Creu que l'home com a tal mereix ésser objecte de l'atenció de l'Església i que Crist home és portador de missatges inesgotables per la construcció de la societat, inclús per aquells que posin en qüestió la vertent sobrenatural. Doncs bé, aquestes qüestions, que seran «leit motiv» del pontificat, hauran d'ésser executades amb l'ajuda de col·laboradors convençuts, amb una candidatura en funció de l'aprovat d'aquestes assignatures.

Encara no és el moment d'abordar una nova profundització en la reforma de la Cúria Romana, però els nous rectors de les Congregacions i Dicasteris hauran d'estar ben disposats per a la futura adequació dels alts organismes vaticans a una manera de regir veritablement renovadora i renovada. I en funció d'aquesta realitat futura s'aniran encaixant com peces de trencaclosques, noves i velles personalitats de l'Església.

Amb una solució que s'anirà clarificant poc a poc.

Enric Planas

Corresponsal a Roma

Un excel·lent obsequi per als esposos novells i per als pares en general

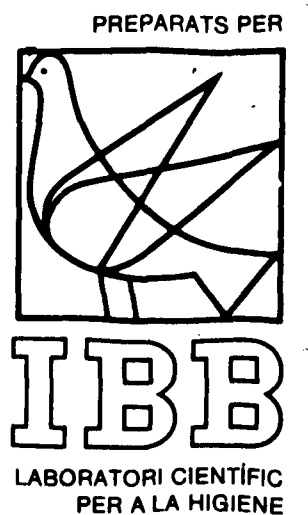
Els cristians i l'educació dels fills

Pau Lopez
CEAC

benestar des del començament

calceta · bolquer
bragueta · pañal

mulletton

Interessants jornades a la Casa Missió de Banyoles

Cap a una entesa entre el treball pastoral i la reflexió teològica

BANYOLES. — S'han celebrat a la Casa Missió de Banyoles unes Jornades sobre Teologia i Pastoral, organitzades per la Consellaria Diocesana del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya.

Hi assistiren uns 80 capellans de totes les comarques del bisbat; aquest va ser un dels valors més remarcats a l'homenatge de fer-ne el balanç final: la possibilitat de trobar-se i compartir les inquietuds amb gent de distintes edats, vivint en realitats diverses, però amb una voluntat molt clara de copsar en tota la seva profunditat aquesta mateixa realitat per incidir-hi en nom de Jesucrist.

Un dels objectius més clars de les Jornades era oferir una experiència pràctica de la possibilitat d'entesa cordial entre el treball pastoral i la

reflexió teològica en cada un de nosaltres i en els nostres equips de treball. Sovint aquesta entesa és difícil i calia fer un esforç no tan sols intel·lectual sinó sobretot pràctic.

Les eines que es tenien a mà per tal d'aconseguir aquest objectiu eren unes xerrades d'en Ramón Prat, rector del seminari de Lleida, seguides de debat i aclariment; reunions per grup o postes en comú i reflexió personal juntament amb la pregària. El tema de les converses versà sobre com llegir la vida des de la fe (brevíssima síntesi del mètode

de Lonergan); el nostre projecte d'homenatge; el nostre projecte d'Església; el nostre projecte pastoral; la nostra identitat cristiana.

Una de les conclusions més unànimes que sortiren va ser la necessitat de trobar-se per mantenir i ser fidels a tot el que s'havia après i de fer-ho present no solament en el treball individual sinó en els altres grups de capellans on fossin presents. Això no suosa pas cap muntatge paral·lel sinó el compromís de vertillar unes actituds davant del ministeri sacerdotal que en aquells moments veien com a molt importants.

Un altre valor que destacà el Vicari General de Pastoral va ser el de l'esponantat de les Jornades, el fet que un grup de consellers les hagués organitzat, obrint-les a tots els altres sacerdots interessats; tant de bo, ens deia, n'hagués molts altres de grups que ho fessin igualment! Seria una prova ben clara de la vitalitat de la nostra església. El bisbe i el delegat Diocesà per als laïcs també hi foren present la major part del temps.

Lluís Costa Bofill

El mes de desembre a Barcelona

Trobada internacional del «Concili dels joves»

BARCELONA. — La Trobada Europea del Concili dels Joves serà aquest any del 27 al 31 de desembre a Barcelona, amb assistència del germà Roger Schütz, tal com ha informat a «Catalunya Cristiana» el germà Ghislain, de Taizé.

Durant la trobada es donaran a conèixer els «Fets 1980 del Concili dels Joves». Les famílies, els joves i les parròquies de Barcelona acolliran en la seva vida quotidiana als que vindran d'altres punts d'Espanya i d'altres països d'Europa. Es prepararan trens especials des d'Austria, Alemanya, Països Baixos cap a Suïssa o Bèlgica o França. Pels italians es fletarà un vaixell des de Gènova a Barcelona. La primera acollida

es farà al port de Barcelona el dijous, 27 de desembre.

El «Concili dels joves» són trobades internacionals que tenen el seu origen a Taizé, per profunditzar sobre temes que ajudin a reconciliar a tots els cristians, dividits en confessions separades, a fi de que l'Església arribi a ser un lloc de comunió per tots. El primer «Concili dels joves» fou a Taizé l'any 1974 amb assistència de 40.000 joves de 100 països.

Els que estiguin interessats en participar en dita trobada i conèixer el programa i suggerències per a la preparació, poden dirigir-se a Angelina Camps, Major de Gràcia, 71, Barcelona-12 - Telf. 217.28.64

Breu

Convivències familiars d'una comunitat

MAIÀ. — Un grup de famílies de la Comunitat cristiana de la parròquia de Sant Josep ha aprofitat una part de llurs vacances per participar en unes convivències familiars.

Aquest grup, conegut com «Els de Pineta», perquè les primeres convivències d'aquest tipus que feren anaren a la Vall de Pineta, al Pirineu Aragonès, és el tercer any que es troben amb altres famílies de diferents llocs i conviuen durant uns dies fent una sèrie d'activitats en comunitat.

El programa d'un dia qualsevol comença amb una excursió al matí. Després de dinar es tracta un tema lliure i a la tarda s'organitza un espai amb un tema concret. Aquest any ha estat «El pen a través del temps», aprofitant l'any internacional de l'Infant. L'Eucaristia se celebra abans de sopar, i després que els més petits són a dormir, pares i joves parlen d'un tema prèviament preparat i escrit. El d'aquest any fou el de la «Comunitat».

Aquestes convivències han tingut lloc a l'antic seminari de Seu d'Urgell.

Ma. Josep Recoder S.

Seu. Gran empenya dels campaments diocesans

SEU D'URGELL. — Els campaments, ja no són l'afició de dos o tres sacerdots. Avui són un autèntic moviment en la pastoral diocesana. Aquest estiu 830 nens i 126 monitors han participat en els campaments de la diòcesi. En la organització i direcció hi han pres part nou parròquies: Montgal, Balaguer, Ollana, Castellsarrà, Albosa, Ponts, Organyà, Menarguens i Canillo. Els dinou torns s'han celebrat en aquest lloc: Salgar (4), Santa Maria de Meià (id), Bastanist (id) Canillo (8), i la plana de Montrós, Sant Maurici i Ordesa (1). En set indrets del bisbat hi ha cases adequadament preparades per a campaments: Salgar, Bastanist, Santa Maria de Meià, Plana de Montrós, Espot, Canillo i Areu, aquesta deficient. Durant l'any s'organitza un curs d'inductió per a monitors (1817 anys) i un altre de formació (des dels 18 anys). Els dirigents formen part de la Coordinadora Catalana de Colònies de Vacances, que precisament el dia 22 de setembre es reunirà a Salgar. A les Avellanets tingué lloc un aplec de tots els nens de la diòcesi que durant l'estiu han participat en els campaments. Molts monitors formen part també del Moviment de Joves Cristians d'Urgell. L'Església diocesana valora els campaments, autèntica escola d'esbarjo i esport a la muntanya, instrument de bona convivència, de pregària i de compromís.

Tiurana dissolució de la comissió de pantà de Riap

TIURANA. — Caritas diocesana informa de la dissolució de la Comissió del Pantà de Riap i explica la gestió i l'estat de comptes d'aquest organisme. Els seus membres es reuniren a Tiurana i redactaren una acta en la que afirmen:

1 — Aquesta Comissió considera que ha aconseguit portar a terme la seva missió amb imparcialitat i objectivitat, per al bé comú de les comarques i del país.

2 — No han actuat mai sense les autoritats comarcals, però tampoc la Comissió s'ha sentit lligada a ningú en el procés de les seves gestions.

3 — Ens congratuem i ens honora la bona acollida que ha tingut l'estudi realitzat per part dels Parlamentaris que assistiren a la presentació pública del mateix.

Subratllen la independència política de la Comissió en les accions que volen que siguin profitoses a les comarques i al país. Els mateixos membres de la Comissió han pagat les despeses de les gestions, per això han sobrat diners que s'han lliurat a Càritas per a compensar en part les despeses efectuades.

L'opcionalitat de la religió en el batxillerat

Després d'un llarg període en el qual la Religió ha estat en el Batxillerat una assignatura obligatòria o «dispensada», en alguns casos, s'ha pres ara la decisió de fer-la opcional en relació a una altra matèria anomenada Ètica i moral. Si tenim en compte la llibertat religiosa i la seva lògica projecció en el camp de l'ensenyament, aquesta solució sembla la més raonable. Però, ¿ho és veritablement?

No em situaré en el pla religiós, sinó exclusivament en el pedagògic, prenent, doncs, la Religió només com una assignatura. Tampoc alludiré a la confessionalitat o no confessionalitat dels centres docents. Aleshores, la Religió apareix únicament com un conjunt de «continguts cognoscitius» que cal saber. I la qüestió de la seva obligatorietat o opcionalitat revesteix un aspecte «objectiu» i no ideològic, semblant al que ens permetria discutir la mateixa qüestió en relació, per exemple, amb la Química o el Llatí.

Naturalment, els criteris aplicables per pronunciar-se no podran ser més que aquests: ¿es tracta d'una assignatura de continguts objectius «intel·ligibles»? ¿el seu estudi és «formatiu» o només proporciona erudició buida? ¿és «adequat» el seu ensenyament a l'edat dels nens que la tenen? Interrogants que exigeixen saber quins són els «continguts cognoscitius» de la Religió del Batxillerat: veiem que la temàtica va des del planteig del fet religiós en general i en les seves formes concretes més importants (principals religions existents, deturant-se més, lògicament, en el contingut de la cristiana, de la qual se n'exposa la història, cosa que obliga a fer constants referències als aspectes culturals, econòmics i polítics de cada època) fins als problemes que actualment li plantegen al cristianisme els avanços científics i tècnics, així

com també els canvis socio-econòmics i polítics esdevinguts últimament al món.

Si hom no és un ignorant o un insensat, estúpidament obtús i tossudament contrari a tot el que faci olor de ciri, ¿pot negar interès i utilitat a aquesta temàtica? Prescindir-ne equival a no poder entendre res de mil fets culturals i polítics del passat i del present en els quals el factor cristià ha jugat un primiríssim paper, en un sentit o en un altre. ¿Com es pot aleshores entendre res d'un capítol romànic, de la lluita de les investidures, de la revolució francesa, fruit de l'Enciclopèdia? ¿Com poder llegir, llavors, no solament la mística castellana, sinó també qualsevol obra literària cristianament entusiasta (per exemple, un autosacramental de Calderón) o bé crítica (per exemple «La Regenta» de Clarín — i no cal dir — ¿com comprende ni una línia dels filòsofs, fins i tot dels més irreligiosos?

Opino — coincidint amb molts països que no tenen res de dogmàtics ni políticament ni religiosament — que la no opcionalitat de la Religió és quelcom obvi. ¿Té sentit poder optar entre sortir del Batxillerat sense saber o sabent el que és una equació, una grasseja o el feudalisme? ¿Què és el que, en el fons, es debat? Forçosament, no pas els «continguts», sinó el «matís» amb el qual poden ser impartits. En aquest terreny sí que hi cap l'opcionalitat, segons la consciència de cadascú: pel que fa a la manera de presentar la matèria (i això ja en la redacció dels llibres corresponents), ja sigui amb un caràcter, a més, catequètic-apològic. Esperem que en un futur millor configurat, s'entengui així tot aquest «affaire» i que l'obligatorietat de la Religió en el Batxillerat — amb un matís o altre — sigui aleshores admesa per tothom sense cap dificultat.

Lluís Cuéllar

DANONE

Parla un catequista:

«No es tracta de donar lliçons, sino d'acompanyar el proïsme»

— Com que ets jove, pots dir-me la teva edat...

— Tinc dinou anys.

— Perquè ets catequista?

— Perquè si sóc cristià he acceptat un mínim de compromís i sabent la poca possibilitat que té un infant o un adolescent de rebre el missatge de Crist, no puc menys que entregar-me a difondre aquest missatge.

Perquè si un infant o un adolescent té la sort de viure en una família cristiana, és probable que rebi el missatge d'alliberació total; però, per desgràcia, la nostra societat es va materialitzant i paganitzant cada vegada més, hi ha augment de famílies desfetes: si no se'ls hi ofereixen possibilitats dins l'ambient de la Parròquia... ¿què passarà? La societat de per si i al pas que va, no serà capaç d'omplir el seu esperit.

— Aleshores, ¿creus que un infant amb ambient familiar cristià no necessita catequesi?

— No, no vull dir això. La família li donarà molt, però la catequesi, el grup de catequesi, també n'hi donarà d'altres que l'enriquiran molt.

— ¿Què és doncs, per tu, la Catequesi?

— Per mi, és un camí prop de l'infant, adolescent, jove, o qui sigui el catequitzat, sense voler imposar-li una sèrie de conceptes ni tampoc intentar d'aconseguir que faci el que tu fas. Millor es tracta d'intentar que senti per si mateix el que fa i que, davant l'exemple de Crist, tracti d'imitar-lo fins allà on sigui possible en la vida.

— Així, doncs, ¿el catequista és aquell que transmet a un altre la doctrina de Crist?

— Sí, transmet la vida de Crist, la seva doctrina però encarnada en el

mateix, experimentada en la seva pròpia vida. No es tracta de donar lliçons, sino d'acompanyar a l'altre. Ell ja veurà que tu mateix portes o intentes portar a la pràctica allò mateix que insinues per a ell. Les lliçons s'il·luminaran i s'acoloriran conceptes, és possible; però la pròpia vida del catequista, la seva fe viuca, l'impulsaran més. No sé si he sabut explicar-me.

— Crec que sí. Però això, té moltes dificultats.

— Naturalment. Perquè cada vegada que parles de Crist als altres, allò mateix comporta un compromís per tu. És el que valgui sentir dir a una sacerdot: que els sermons intentava fer-se'ls a si mateix.

— ¿Ni ha també alegria?

— Avana a dir que sí, sense dir res més. Comporta l'alegria de veure com els altres creixen: com el pare que veu créixer els seus fills. Però això dona la impressió que un espera aconseguir els fruits sembrats. La millor alegria és saber que has fet tot el que has pogut. La alegria està en funció amb l'efort realitzat.

— Conciliant, doncs, ¿val la pena ser catequista?

— Val la pena, val la pena.

J. M. Ribes

El bisbe de Girona s'adreça als mestres cristians

Voler viure el magisteri en una resposta a Déu

GIRONA. — En el Full Parroquial del Bisbat de Girona, el seu bisbe, Dr. Camprodón es dirigeix als mestres cristians davant de la imminència del començament del nou curs escolar.

Catalunya Cristiana creu interessant de reproduir aquestes paraules, pel fet indubtable de que poden ajudar a reflexionar a tots els mestres cristians de casa nostra.

Heus-les aquí, doncs, íntegrament.

Benvolguts:

Demà comencem un nou curs. Programes nous, llibres nous, cares noves... Sobretot cares noves: ells que cerquem, que preguntem...

Ulls mestres cristians, sigui en l'escola que sigui, voleu viure el vostre magisteri en una resposta a Déu; però, ¿com fer-ho?

Recordeu que per clara que siguin els llibres no faran mai prou llum. La cultura del llibre queda superada per la cultura de la vida. És un fet.

Cerqueu i feu la veritat cada moment. La veritat té sempre filiació cristiana.

Buscadors de veritat, que es manifesta en l'anys d'aconseguir cada dia una major competència. Actua de la veritat en les relacions humanes, en l'escola i fora de l'escola.

Els programes escolars planifiquen els passos per a comunicar ciència i per ensenyar en la tècnica. La ciència analitza la naturalesa, la tècnica la transforma. Sempre al servei de l'home. Tanmateix, l'home es preocupa prou perquè aquest home aprengui a situar-se per damunt de la ciència i de la tècnica?

Cerqueu la veritat, feu la veritat. Convençuts que en el camí de la veritat només hi ha llum i vida. La vostra alta missió i la vostra il·lusió d'ajudar a fer homes, sols és possible des d'una oferta de la veritat, cada moment, i de l'amor, que dona seguretat i obre el futur, allibera de por i empeny a créixer.

El curs és llarg i potser que més d'un cop sigueu provats pel dubte. ¿L'educació no és una utopia? ¿No intentem donar forma a l'aire?

Si un dia us sorprenguéssim preocupats només perquè el noi aprengui el llibre, indiferents a la seva mirada, hauríem ensopcat en la pedra del dubte.

Els nois tenen altres mestres que els esperen fora de l'escola. Cert. Els focs artificials són sempre enlluernadors. Tanmateix, el noi porta a dintre la vostra claror i tard o d'hora discernirà la veritat que li ha fet llum.

Demà obrireu, un curs més, les portes de l'escola. Programes nous, llibres nous, cares noves... Sobretot cares noves: ulls oberts que desitgen i pregunten. Senyals vivents en el camí vers Déu.

Ben vostre,

EL BISBE

Breu

Seu d'Urgell: Acord Bisbat-Ajuntament per a l'escola llar

SEU D'URGELL. — El Bisbat i l'Ajuntament han arribat a acord per tal de solucionar el problema de l'Escola Llar, facilitant el primer, terrenys per la construcció de dita escola, que resolrà el problema de la concentració i escolarització dels nens al cap de comarca.

El Bisbat vendrà una parcel·la de 5.000 metres quadrats del Seminari per 15 milions de pessetes al Municipi, que podrà així oferir a l'Estat en el termini per aquest finat el terreny per construir l'Escola Llar tan necessària. També com a compensació per les bones condicions econòmiques en que s'ha arribat a l'acord, es donarà nova qualificació de la parcel·la Est del Seminari en el Pla d'Ordenació Urbana i només cedirà 5 metres en lloc de 10 al camí que toca la Llar de Sant Josep.

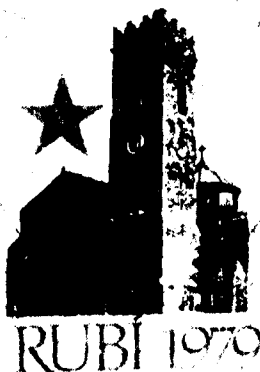
Fins la construcció de la nova Escola-llar, el problema de la seva manca s'ha resolt gràcies a la cessió del seminari menor i habilitació per residència dels alumnes de la comarca. Cal dir també que el Seminari ha estat cedit per instal·lar el consultori de la Seguretat Social i els Tallers Sant Ermengol per a minusvàlids, col·laborant el Bisbat en la missió social vers el problema facilitant les seves instal·lacions.

Enric Monrós

Trobada esperantista a Rubí

RUBÍ. — Una bona colla d'esperantistes catòlics de Catalunya s'aplegaren a la Parròquia de St. Pere de Rubí (Vallès Occidental), participaven activament i s'acostaren a celebrar la missa del 81è Aniversari d'Esperanto. Va celebrar la missa i hi va predicar (tot amb esperanto) el claretià P. Manuel Casanoves.

Això no és cap fet aïllat ni insolit. Ja durant el 8è Congrés Universal d'Esperanto (Barcelona, setembre del 1909 — ara n'ha fet 70 anys), els esperantistes catòlics van poder escoltar diverses

prediques en esperanto i van acordar fundar la Unió Internacional Esperantista Catòlica (I-KUE), la primera bandera de la qual van portar a beneir a Montserrat. L'any següent, a París, esperantistes catòlics de tot el món celebraven el primer Congrés Internacional d'I-KUE, al qual l'arquebisbe de Tarragona i el bisbe de Barcelona van enviar missatges personals i fins i tot representant oficial. I-KUE acaba de celebrar ara el seu 88è Congrés Internacional, a Luxemburg. I és interessant recordar que el 37è Congrés (1977) tingué lloc al santuari polonès de Czestochowa i en fou president d'honor el llavors arquebisbe de Cracòvia, cardinal Karol Wojtyła, el nostre Papa actual.

Manuel Casanoves

«Els joves són envangelitzats»

VIC. — Aquest és el títol de l'opuscle de 24 pàgines que s'ha publicat en Edicions Full Diocesà Tarragona - Vic - Solsona. El subtítol diu així: «La situació dels joves avui a Catalunya i la seva evangelització». Es tracta d'un informe que els delegats diocesans de jovent a Catalunya van presentar als Bisbes per la Quaresma del 1978.

Comprèn tres apartats o capítols: 1. — La joventut de Catalunya avui: joves i joves (els joves segons els seus medis, algunes característiques generals del jovent, organitzacions de la joventut a Catalunya). 2. — Vers una pastoral evangelitzadora. 3. — Propostes concretes i avaluables (diocesanes, interdiocesanes, catalanes).

Tortosa: Un Curset de Catequesi «diferent»

TORTOSA. — S'ha celebrat a la Casa Diocesana de Tortosa un Curset de Catequesi.

Organitzat pel Secretariat Diocesà de Tortosa i dirigit pels sacerdots salesians Josep M. Maydeu i Josep Sorondo, ha reunit a més de dos cents participants, la majoria joves d'ambdós sexes, procedents de diferents poblacions parroquials del Bisbat, com Alcanó de Xivert, Benicarló, Vinaròs, Sant Carles de la Ràpita, Amposta, Hospitalet de l'Infant, Flix, Fatarella, Gandesa, Roquetes, Xerta, Jesús, Benifallet i Tortosa.

En un ambient de franca amistat compartida entre edats tan distants com els 17 i 60 anys, s'ha treballat de valent en el descobriment i aprofundiment dels processos i etapes de la Catequesi, els seus elements i mitjans, especialment les tècniques de grup.

El Curset ha semblat curt, malgrat la multiplicitat del seu contingut. La raó s'ha esforçat en el sistema de treball: res de ponències ni xerrades ni «rotllos». Els temes s'han tractat «a nivell de base»: s'han anat descobrint pels mateixos catequistes mitjançant jocs i tècniques de grup. Sense teoritzar en cap moment, el mètode actiu ha donat llum a la teoria i al perquè de la doctrina; joves i grans experimentaven per si mateixos el com i el perquè.

Tarragona Nou centre d'acolliment sant Pau TARRAGONA

Ha entrat en servei el Centre d'Acolliment de la Parròquia de sant Pau a Tarragona. Aquest nou centre social compta amb una sèrie de serveis, com a biblioteca, sala d'exposicions, assessorament jurídic i laboral, assistència social, etcètera.

Fins el proper dia 30 es presenta una exposició de treballs manuals de la Comunitat de Vells de les Germanetes dels Pobres. Pel proper dia 15 està previst un col·loqui sobre la comunitat cristiana davant d'Estatut, a càrrec del President de Justícia i Pau de Tarragona, Josep Camós. També el dia 18 començarà un cicle de col·loquis sobre l'ensenyament de la religió dirigits pel Delegat Diocesà d'Ensenyament, Mn. Aragonès. J.S.

Terra Alta: Programa pastoral 1979-1980

GANDESA —

Darrerament l'equip de capellans de la Terra Alta ha intensificat les reunions per posar a punt el programa pastoral del nou curs. Fa anys que s'ha conjuntat l'acció social a la comarca. Ara es tracta, una altra vegada, de coordinar la corresponsabilitat de preveres i laics, de concretar el calendari d'activitats i d'apropiar-se en unes línies que el temps ha demostrat vàlides.

Objectius específics per la nova campanya seran: desvetllar la responsabilitat dels pares en l'educació religiosa de llurs fills, tot donant-los-hi ajuda personal i mitjans. I tenir una major incidència en l'educació de l'espiritualitat, religiositat i moral de joves i infants. També millorar la celebració del diumenge.

El bisbe Carles, va presidir l'última de les reunions i va aprovar i impulsar aquesta planificació pastoral que ens introduirà en la dècada dels anys vuitanta.

Miguel Romero

Reus: Commemoració de la Coronació de la Mare de Déu de la Misericòrdia

REUS. —

S'estan celebrant les festes de la Coronació Canònica de la Mare de Déu de la Misericòrdia. Al saló d'actes del Palau Municipal de Reus, Albert Manent va pronunciar el pregó de les festes, essent present també el llibre «El ball de la Mare de Déu».

Els actes es perllongaran fins el dia 14. Així, cal remarcar la processó de trasllat de la Imatge, presidida pel Bisbe de Urgell, Dr. Martí i Aladís, celebrada el diumenge dia 7. Durant aquesta setmana, s'ha desenvolupat un cicle de conferències sobre temes marians des de la perspectiva bíblica, ecumènica, missionera i artística, en el que hi ha participat el Bisbe Auxiliar de Barcelona, Dr. Josep Capmany.

Finalment, el dia 14, l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Josep Font i Gol, presidirà la processó de retorn de la Imatge al Santuari.

Veritablement, durant aquestes dies, Reus és la capital mariana de Catalunya. La ciutat es troba engalanada essent molt nombrosos els visitants que arriben a Reus per tal de participar en els diversos actes organitzats amb motiu d'aquest setant-cinquè aniversari de la Coronació Canònica de la Mare de Déu de la Misericòrdia.

Josep Sabaté

El bisbe de Valladolid parla dels diners

El materialisme, a la fi, acaba esclafant l'home

Valladolid.—“Quan a l'home se l'identifica amb un pur ser instintiu o social amb una visió materialista del signe que sigui, el diner, el prestigi o el poder, individual o col·lectiu acaven aixafant-lo”, escriu l'arquebisbe de Valladolid mons Delicado Baeza, en un document pastoral sobre “El diner, el consum i la llibertat cristiana.”

El prelat insisteix: “En el fons és l'home qui està en perill: s'ha sacrificat l'esperit a la matèria, oblidant que l'home és un esperit encarnat”. El diner, el prestigi i el poder “substitueixen Déu -afegeix-, destrueixen el pròxim, profanen la creació i buiden la vida humana d'intimitat i de sentit”.

Després de recordar que els béns materials “cada vegada esclavitzen més els seus servidors”, l'arquebisbe diu que la solució cristiana està en posseir i usar les coses en Crist. El criteri no és l'instint, ni les idees de moda o les propagandes, sinó l'amor de Déu manifestat en Crist a fi que Ell, Només, sigui el Senyor de tot.

Finalment, el prelat es queixa que “L'home vol ésser cada vegada més lliure, sense estar disposat a renunciar a res, ni a educar la seva voluntat però el veritable progrés humà consisteix en voler millor, és a dir, en voler sempre el bé, en voler les coses amb saviesa. Ja que per instint s'aferra apassionadament a les coses i en elles cerca seguretat i sentit per ser veritablement lliure, l'home ha de dominar el seu ús mitjançant el desprendiment i l'abnegació”.

Desarmament espiritual.—“S'està portant a terme un desarmament moral i espiritual que vol deixar sense defensa la virtut i el bé sobre la Terra. I allò veritablement trágic, és que ens estem deixant desarmar”, afirma el bisbe de Terol, mons Iguacen, en una carta pastoral titulada “En lluita contra el mal”.

“Nosaltres mateixos ens desarmem espiritualment - diu el prelat - amb la nostra debilitat i cobardia. Hem caigut en una afanyosa recerca de comoditat, s'aludeixen tots els esforços, ens anem tornant decrepits, sense força interior, incapaços d'afrontar la temptació ni els ambients, incapaços d'oposar-nos a res que suposi renúncia, esforç, compromís. Anem bevint un naturalisme seductor a petites dosis, potser sense adonar-nos-en, però tot el que és natural, allò que agrada a la nostra naturalesa va imposant-se en la nostra vida sobre allò que és sobrenatural o exigeix un domini dels instints. Una sensualitat dolça, corrosiva va destruint-nos per dins, lentament, subtilment. Mentre tant, resem menys, ens confessem menys, ens sacrificuem menys. Ens estan arrabassant les armes pel combat cristià”.

«Evitar connotaciones folletinesques»

No a la «Misa Baturra» i sí a la «Misa Aragonesa»

SARAGOSSA — La delegació diocesana de Litúrgia de Saragossa, ha publicat una nota en la qual proposa canviar el terme «Misa baturra» pel de «Misa aragonesa», degut a que el terme «baturro», en la picaresca popular, tan fa referència a la cosa més sublim com a la més ridícula.

A més, remarca sobre les anomenades misses, el següent:

— És preferible que sigui un ritme nou amb lletra nova o la pròpia de la Misa. L'art es fa una vegada, copiarlo té menys valor. Les «jotas» que es proposen actualment són ritmes com el «Bolero de Caspe», les «seguidillas de Lecifena», etc., i ja són massa riques, conegudes i entranysables per a portar-les per altres camins que no són els seus.

— És preferible també que sigui quelcom popular, si pot ser cantant el poble, per tal d'evitar la «Misa espectacle», que tant de temps ha costat d'acomodar a l'ambient de participació.

Tot això es proposa amb una finalitat: que la música, el cant regional popular, estigui al servei de la Misa i no la Misa al servei del cant.

— Per altra part, mentre arriba la «Misa aragonesa», que «pugui ser

correspon, però que no ho facin des del presbiteri. Els vestits regionals, tant estimats per a tot el millor vistós al moment de fer alguna lectura, pregària, monicions i al presentar les ofrenes.

— Finalment proposa les bases del concurs per a crear la «Misa aragonesa», el terme del qual s'acaba el 20 de juliol.

cantada pel poble, preguem que si es fa alguna Misa amb aire de «jota», els cantaires ocupin el lloc que els hi

«El terme 'baturro' tant fa referència a la cosa més sublim com a la més ridícula»

Teletipus

Sevilla: Augmenten les tandes d'Exercicis Espirituals

SEVILLA — Durant l'any 1979, han augmentat de forma considerable el nombre de tandes d'Exercicis Espirituals interns a la diòcesi de Sevilla, segons informacions que recull la «Hoja diocesana».

El mateix full afegeix que en el període 1974-77 es registrà un considerable descens, la xifra més baixa de les quals fou 149 tandes i 4 686 exercitants. Malgrat això, en l'últim any, aquesta xifra ha passat a 215 tandes, amb 7 135 exercitants.

L'avenç més espectacular es produí en els Exercicis Espirituals per a joves i homes, que ha passat de 36 tandes i 827 practicants el 1976 a 50 tandes amb 1 866 participants. En la joventut femenina, també s'ha passat de 58 tandes i 1 775 practicants a 82 i 1 682 practicants.

En quant a les tandes per a preveres, han passat de 6 el 1974, amb 156 exercitants, a 18 i 567 practicants.

Agrupació de tribunals eclesiàstics per regions

SANTANDER — El provisor dels tribunals eclesiàstics de l'arquebisbat de Barcelona, doctor Malaquias Zayas, ha donat a conèixer el projecte, que estudia actualment l'Episcopat espanyol, per a una agrupació dels tribunals diocesans per regions. La declaració ha tingut lloc al Simposi de Tribunals Eclesiàstics que es celebra a Santander.

Granada: Trobada d'especialistes en cultura àrab

GRANADA.—Durant els dies del 22 al 26 d-aquest mes es celebrarà a Granada la reunió d'experts en la cultura àrab i les altres cultures, que ha estat organitzat per la UNESCO.

Per aquest motiu, es reuniran 35 experts i convidats expressament per aquest organisme de les Nacions Unides, per a estudiar les relacions entre la cultura àrab i les altres cultures en contacte amb la mateixa.

Les personalitats convidades procedeixen del cinc continents i, entre ells, n'hi ha cinc del món àrab, quatre de Països asiàtics no àrabs, tres de països africans, un d'Amèrica Llatina i sis d'Europa.

«Competència desastrosa»

Per altra banda, l'arquebisbe de Burgos, monsenyor Segundo García de Sierra, ha fet pública una pastoral en la qual es refereix a la «competència catastròfica» en la que es veuen sotmesos actualment els col·legis de l'Església, per part d'entitats oficials.

Concretament, monsenyor García de Sierra, diu: «De dalt a baix i de baix a dalt, l'Església està avui exposada, com tots sabem, a proves molt greus i difícils. La pietat cristiana, la moralitat pública, la fe mateixa, que és el bé suprem i principal de tota virtut, tot això està amenaçat cada vegada més per grans perills».

la moralitat pública, la fe mateixa, que és el bé suprem i principal de tota virtut, tot això està amenaçat cada vegada més per grans perills.

«L'educació cristiana de la joventut i els propis col·legis de l'Església, són atacats cara a cara per un enemic cautelós, però tenaç i que sap el que vol. Tot vegada manquen recursos per posar remei a les necessitats de centenars de milers d'homes en atur, però és notori l'afany amb què s'aixequen col·legis i escoles amb la finalitat d'assolir l'ensenyament de tota la joventut, molt a prop dels que l'Església amb grans esforços i sant enterament, dedica a aquesta fi».

País Basc: Els bisbes contra l'abstenció

SAN SEBASTIAN — Els bisbes de San Sebastián, Bilbao i Victoria afirmen que l'abstenció en el pròxim referèndum sobre l'estatut d'autonomia del País Basc, no té ni que sigui «per comoditat, indiferència o creen una KIPPA».

En una carta pastoral conjunta llegida el diumenge passat a les esglésies de les províncies basques de Guipúscoa, Biscaia i Àlava, els bisbes demanen als diversos grups polítics «que exposin les veritables possibilitats i els límits de l'estatut» mantenint sempre el debat «d'una manera civilitzada que permeti evitar les manipulacions de la gent, els insults, la calúnia i les agressions físiques entre les diferents formacions polítiques».

La majoria dels partits bascos gan actualment propaganda a favor del «sí», excepte la coalició Herru Batasuna, considera com la representació política d'ETA-militar que propaga l'abstenció.

La cirrosi hepàtica ja ateny als joves

El Ministeri de Sanitat i Seguretat Social ha fet un estudi sobre l'evolució i situació actual de la mortalitat per cirrosi hepàtica al nostre país, d'on es dedueix que moren, per aquest motiu, més homes que dones i major nombre de residents en capitals que en zones rurals.

En ambdós sexes la mortalitat és més gran segons augmenta l'edat. No obstant, aquesta malaltia es una causa de mort relativament poc freqüent a la vellesa, en tant que cada dia adquireix major rellevància entre els joves i edats mitjanes de la vida.

Segons dades d'aquest informe, els més afectats per aquesta causa de mort són els homes residents en capitals. A més, cada any augmenten les morts d'homes en relació de dones.

La taxa de mortalitat per edat, que associa el nombre més gran en el grup de persones de més de 80 anys, d'ambdós sexes, durant els primers anys de la desena dels 80, ha anat desviant-se vers edats més joves pel que fa als homes.

Any rera any, disminueix la taxa de mortalitat per aquesta malaltia entre els que passen de 80 anys, u augmenta la dels menors de 40, i dintre d'aquest grup, la dels compressos entre 20 i 24 anys.

Església-Estat: Vers a una amistat sense privilegis

Ha a ribat ala fi el llarg camí dels acords entre la Santa Seu i el Govern espanyol, que substitueixen totalment el Concordat de 1953. El punt final el posa la ratificació dels textos (negociats per una comissió mixta formada per plenipotenciàries de les parts contractants el passat 3 de gener) pel vot dels representants democràtics dels ciutadans espanyols; els acords tindran en endavant el valor d'un tractat internacional des de la perspectiva de l'Estat i el valor d'una ordenació canònica des de la perspectiva de l'Església.

Acollit amb un matís aplaudiments Espanya i amb severes reticències a bastants medis catòlics de l'estranger, el Concordat de 1953 va perdre la columna vertebral dels seus conceptes bàsics al llarg del Concili Vaticà II: sense la columna d'ossos fonamentals, tot l'articulat de petits privilegis mutus s'esfondrava en l'hucarà de les passions de l'últim desen de l'anterior règim.

Les grans bigues del Concordat eren: 1) el reconeixement que l'Església catòlica és única veritable (el Concili, sense deixar d'afirmar-ho, va afegir que, a la veritat, els homes havien d'arribar-hi humanament, és a dir, lliurement i no per coacció); 2) que la religió veritable era assumida com a religió oficial per l'Estat espanyol (i el Concili va marcar que corresponia a l'Estat determinar si la declaració era el reflex d'una situació real d'unanimitat meral de fe i que en tot cas no hauria de significar opressió en la llibertat religiosa dels dissidents); 3) que l'Església catòlica mereixia una situació privilegiada, per la seva condició de veritable (mentre que els pares conciliaris opinaren que amb l'ús no privilegiat, però universal, de la llibertat la veritat en tenia prou per triomfar sobre l'error; que l'Estat ajudaria l'Església a elegir els pastors i bisbes més idonis (cosa que va provocar a l'episcopat universal, i a l'espanyol, una reacció unànime, reclamant que els millors successors dels apòstols foren designats per criteris de l'Església i sense «ajuda» dels poders temporals).

Després de 1965 el Concordat estava desinflat i per terra, com un paraigua d'un concepte d'Església que s'alliberava per una fugida d'abast històrics d'una política massa llarga.

L'any 1968, no obstant, els cordatges d'aquest Concordat s'havien embolicat entre ells peus dels nostres dirigents (vacants episcopals, problemes bascos, clam de les homilies, presó de Zamora, subvencions de seminaris grats o no grats, pobresa del clergat, anaren enredant-se gradualment) i els parers es dispararen: cap concordat, un altre concordat, reformes del text de l'antic, acords parcials... Hi hagué moments explosius, però el més silenciós i trágic fou el creant de cartes entre el Papa i el Cap de l'Estat espanyol, aquell amb un pregu aquest amb una oferta de negociació global que dissimulava la resposta seca i negativa.

Finalment s'iniciaren les negociacions, suspeses l'any 1971 i represes per la jove generositat del Rei, al renunciar al nomenament de bisbes. Hem arribat a la fita amb la ratificació de cinc acords parcials atorgada pel Parlament espanyol.

«Amistat sense privilegis: llibertat sense renunciar als drets». Hem dedicat al tema, al llarg d'any, tants comentaris com per no haver de justificar ara aquest entre cometes que ens sembla que resumeix l'esperit de la nova relació entre l'Església i l'Estat; però no faltaran ocasions de tornar a parlar del tema.

J. Menéndez

Megalomania de l'esposa del president de Filipines

Una església de 25 milions de dòlars per a celebrar les seves noces d'argent

MANILA - La senyora Imelda Marcos, té la intenció de celebrar dignament el 25è. aniversari del seu matrimoni amb l'actual president de Filipines. Vol fer construir al sud de Manila, capital del país, el santuari catòlic més gran d'Àsia, la «Basílica de l'Infant Jesús, que podrà acollir 50 000 fidels.

Les estimacions de la gent varia quan es refereixen al cost, però creuen que pot arribar a 185 milions de dòlars (uns 9 000 milions de pessetes). El cardenal Jaime L. Sin, arquebisbe de Manila, ha intervingut i el president Marcos ha frenat aquest gegantí projecte, però els treballs de construcció ja han començat.

La Basílica de l'Infant Jesús, que alguns anomenen el «Temple d'Imelda», tindrà una alçada semblant a un immoble de deu pisos. Els plans, mantinguts secrets fins ara, projecten l'execució d'una imatge de l'Infant Jesús, de deu metres d'alçada, i la construcció de catorze capelles laterals, una per cada estació del Camí de la Creu. La llargada total del santuari seria de més de cinquanta metres.

No, mentre es pateixi fam

A les Filipines hi ha separació entre l'Església i l'Estat. Malgrat això, i segons fonts dignes de crèdit, nombrosos funcionaris de l'administració han col·laborat en la preparació del projecte de construcció. Els Treballs d'excavació han començat al turó de Taytay, a uns vint quilòmetres al sud de Manila, i unitats militars han estat mobilitzades per allunyar de la cantera observadors massa curiosos o indiscreets. També és notòriament públic que l'Estat prendrà a càrrec seu la major part de les despeses de construcció. La compra del terreny haurà costat entre 800 000 i 700 000 dòlars (13 400 000 a 48 800 000 pessetes) i haurà estat finançat amb diners públics.

«Construir una basílica mentre la gent passa gana, no és cristià» ha

declarat el cardenal Sin als periodistes (cf. Asian Wall Street Journal). Des del principi el cardenal ha adoptat una actitud molt escèptica de cara al projecte. I, una vegada més, ha posat en dubte que els cabals per a la construcció pervinguin de donacions voluntàries. Apart de les col·lectes organitzades amb aquest fi, s'exerciran pressions i coaccions per obligar a la col·laboració: això, és, almenys, el que es diu.

El Papa ha dit no

Imelda Marcos vol donar un relleu excepcional a les seves noces d'argent. Amb aquest motiu, ella vol no solament construir la basílica més gran de tot el continent asiàtic, sinó també invitar el Papa Joan Pau II a ser-hi present. Ella empenygué contactes a tal fi prop del cardenal Sin, però va trobar-se amb un refús tant enèrgic com cortès. Ellà no esperà

gaire, i va acudir personalment a Roma per a formular la seva invitació. Quin resultat ha obtingut? Es encara secret. Però, a Manila, hom creu que les autoritats eclesiàstiques de Filipines varen dirigir-se per escrit a la Santa Seu, a fi d'exposar els fets amb tota la seva exactitud; la carta va arribar al Vaticà abans que l'esposa del Cap d'Estat. D'aleshores ençà Imelda Marcos guarda el més absolut silenci.

Paraula de vida

«Qui no aculli el regne de Déu com un infant no hi entrarà pas»

Publiquem aquest comentari d'un versicle de l'Evangeli de Marc, escrit per Chiara Lubich iniciadora del moviment dels Focolars, proposant-lo per la reflexió i la vida quotidiana dels nostres lectors durant el mes d'octubre.

Potser aquesta frase de l'Evangeli no ha estat mai clara per a tu. Potser voldries saber el significat de la paraula «infant» tan important, que decideix per cadascú l'entrada en el Regne de Déu, diríem avui, en el lloc on la llei de Crist és viscuda.

Posa atenció. Tracto explicar-t'ho.

No creguis que Jesús vulgui fer una apoteosi de les virtuts de l'infant. — Ell té tota una altra idea.

Jesús, agafant com a model un infant, intenta de posar en evidència la seva natural disposició, davant les persones grans, amb els pares, per exemple.

Es una disposició d'absoluta confiança d'abandó complet. L'infant sap que la seva vida està en mans de qui és més madur, més fort, més expert que ell i no dubta de l'amor.

Ara, siguis qui siguis, encara que siguis una persona important en el món, encara que et sentis un mestre, o que siguis un governant, o algú que té responsabilitat sobre altres; o que sàpigues moltes llengües i hagi viatjat per tot el món; o que siguis un llicenciat, un filòsof, un economista, o un escriptor, no pots entrar en el Regne dels Cels si no et tornes com un infant davant de Déu.

«Qui no aculli el Regne de Déu com un infant, no hi entrarà pas».

Jesús diu «qui no aculli...»

El Regne de Déu, per tant, ha d'ésser acollit. És un do que Déu et fa.

No hi ha, de fet, cap esforç humà cap tentativa ascètica, cap estudi o recerca intel·lectual, que et pugui fer entrar en el Regne de Déu. És Déu mateix que ve al teu encontre, que es revela amb la seva llum i et toca amb la seva gràcia.

I no hi ha cap mèrit del qual tu et puguis vanagloriar, o sobre el qual et puguis recolzar. Per tenir dret a un tal do de Déu. El Regne ofert gratuïtament.

El doctor Robert Runcie

L'arquebisbe de Canterbury vol visitar a Joan Pau II

LONDRES - Unatrobada amb el Papa Joan Pau II és el primer objectiu que es proposa el Dr. Robert Runcie, bisbe de St. Albans, que ha estat designat per la reina Isabel II com Arquebisbe de Canterbury.

El nou arquebisbe succeirà al doctor Donald Coggan, que al complir 89 anys va anunciar la voluntat de retirar-se per deixar pas a un home més jove.

En la seva primera conferència de premsa ha dit: «Espero visitar al Papa tant aviat com sigui possible i tenir reunions amb altres dirigents d'esglésies i amb líders de les religions no cristianes».

El doctor Runcie és un gran amic del cardenal de Westminster, monse. Hume, que va assistir a la missa inaugural del doctor Runcie quan el varen nomenar bisbe de St. Albans.

En un altre moment de la conferència de premsa, el nou arquebisbe de Canterbury va afirmar: «les meves

relacions fora de l'Església Anglicana han estat principalment amb els ortodoxes i amb l'Església Catòlica».

El cardenal Hume, per la seva part, va dir: «estic segur que els catòlics romans d'Anglaterra i Gales compartiran el meu goig i la meua satisfacció pel nomenament del nou arquebisbe de Canterbury. He tingut la sort de trobar-lo diverses vegades i estic segur que els catòlics s'uniran a les meves pregarres a fi que el seu ministeri sigui llarg i ple de fruits».

El nou arquebisbe de Canterbury, de 57 anys, està casat i té dos fills. El proper 26 de gener prendrà oficialment possessió del nou càrrec.

Breu

Colòmbia: Oposició a que es legalitzi la marihuana

BOGOTÀ - «L'Església s'oposa públicament a la legalització de la marihuana, perquè la seva utilització fa dels seus humans uns degenerats que es mouen en un món de somnis cercant un pervindre que no existeix», ha declarat el president de

la Conferència Episcopal colombiana, monse. Revolto Bravo, en una entrevista concedida a Bogotà. La utilització de la marihuana, ha afegit, és una calamitat cada dia més greu, i la seva legalització representa un gran perill, sobretot per la joventut.

Això serà un acte criminal sense precedents en la nostra història nacional, ja que precipitarà el país a una profunda crisi moral que repercutirà damunt les futures generacions, ha acabat dient monse. Bravo.

COE: Conferència internacional sobre el racisme

GINEBRA - El comitè executiu ha decidit que la consulta internacional del COE sobre el racisme tingui lloc del 16 al 21 de juny de 1980 als Països Baixos. Titulada «Resposta de les Esglésies als racismes en els anys 80», aquesta trobada permetrà a uns 180 delegats d'Esglésies i de grups racials oprimits, veure com les Esglésies poden dirigir eficaçment la seva lluita contra les múltiples formes de racisme durant el proper decenni.

Hom recorda que quan el comitè central del COE va reunir-se el passat gener a Jamaica, el secretari general del COE, el pastor Philip Potter, va suggerir la posta en marxa d'un «procés de consulta» prenent les trobades al si i entre les Esglésies membres del COE, per parlar de les seves opcions i desigs en aquesta qüestió avants d'emprendre una consulta internacional. Aquest procés encara en curs ha de permetre per una part aprofitar les ensenyances de l'experiència adquirida fins al present per les Esglésies en llur contexte particular i de discutir, per altra part, les qüestions i les crítiques que han aparegut durant els deu anys d'existència del programa de lluita contra el racisme, del COE. Diverses trobades s'han realitzat en els cinc continents. Altres estan previstes pels propers mesos per altres Esglésies membres del COE, consells cristians i Conferències d'Església.

Lourdes: Peregrinació d'antics presoners de guerra

LOURDES - Un aplec-peregrinació d'antics presoners de guerra, ha reunit durant quatre dies a Lourdes a prop de 180 000 persones, i ha acabat amb la lectura d'un missatge del Papa Joan Pau II.

«El Sant Pare, ha declarat el cardenal Garrone, m'ha fet l'encàrrec de comunicar-vos que ell ha estat amb tot el seu cor amb vosaltres i que us expressés el seu encojallament. Ell compta amb els voscaltres per treballar per la pau, l'eliminació de les causes de la guerra: l'odi que guarden els cors, el racisme multiforme, les ideologies totalitàries, els desequilibris econòmics, la multiplicació i el comerç d'armes».

A l'Ulster

Catòlics i protestants volen cooperar

LONDRES - El 77% dels catòlics i el 73% dels protestants de l'Ulster desitgen una forma de govern local que permeti cooperar a les dues comunitats, segons una enquesta feta per l'Opinion Research Center.

Realitzada sobre un conjunt «representatiu» de 685 electors nord-irlandesos, aquesta demostra que les dues comunitats temen molt les conseqüències d'una retirada militar britànica avants de que es trobi una solució política: el 55% dels catòlics i el 56% dels protestants creuen que aquesta retirada portaria a la guerra civil a tota Irlanda.

La prioritat de la recerca d'una solució política és reconeguda per un 85% dels catòlics, però només per un 8% de protestants. Contràriament, per un 55% de protestants, la lluita contra l'IRA provisional és la necessitat més urgenta, una opinió de la que només en participa un 17% de catòlics. Creuen constantment posar la perspectiva d'una Irlanda unida dintre d'uns vinticinco anys; el 19% dels protestants participen una Irlanda unida dintre d'uns vinticinco anys; el 19% dels protestants participen d'aquesta possibilitat i el 77% pens

Chiara Lubich

Punts de vista

Drets humans en acció

Joan Carles I parlà el proppassat dia 8 davant el Consell d'Europa. Un acte d'aquesta mena, inevitablement, té sempre un seguit d'elements protocolaris: és la part que fa bonic, però la menys profunda, i si el fet no ultra passa això, malament rai... En aquest cas, l'acte oficial i públic d'Estrasburg tenia una base pregonia i essencial: la signatura per l'Estat espanyol de la Convenció Europea de Drets de l'Home i Llibertats Fonamentals. Sense això, Joan Carles I també podia haver anat a Estrasburg, però, aleshores, la presència hauria estat molt menys rellevant, i el seu parlament no haguera pogut ésser el que fou.

La signatura de l'esmentada Convenció és un signe de progrés. Es un fet que, a l'hora de la pràctica, hi ha vegades en què els estats signats semblen no recordar-ho, però la situació dramàtica, tot i que aquesta és blasfema, és la d'aquells que no compleixen els mínims morals i institucionals per a pensar en signar-la. Com era el nostre cas no fa pas gaire. Per això, la presència de Joan Carles I a Estrasburg, lligada a la signatura de la Convenció i emparada en els reconeixements que la Constitució de 1978 fa en aquest terreny, és un acte positiu i de progrés: perquè la forma exterior té arrels pregonies i decisives en continguts de justícia i perquè, només a partir d'aquests continguts, és possible que els drets humans vagin de la teoria a la pràctica, de la formulació a l'acció.

Es obvi que no ens podem quedar amb uns drets humans que no passin dels papers i de les declaracions solemnes, perquè el que ens interessa i cal són aquests mateixos drets en acció i exacció. Deure de tots és aconseguir-ho, però, com a començament, és reconfortant ésser ciutadà d'un estat la carta magna del qual reconeix explícitament els drets de la persona, el dret a la vida, el dret a la llibertat personal i a la llibertat religiosa, el dret a la intimitat i a la inviolabilitat del domicili, el dret a la llibertat de residència, el dret a la llibertat d'expressió, els drets de reunió, associació i participació, el dret a l'educació... Les més belles paraules del món... que no poden restar només paraules. La presència del rei a Estrasburg és un compromís de l'Estat en aquest sentit: govern i ciutadans hem de fer que el compromís sigui respectat.

La Convenció Europea és una manifestació "regional" de la Declaració Universal dels Drets de l'Home que l'Assemblea General de l'ONU aprovà ara fa trenta-un anys: és la declaració que Joan XXIII lloà esplèndidament a la inoblidable "Pacem in terris" i desitjant que "tots els homes hi trobin una tutela eficaç en ordre als drets que brollen immediatament de la seva dignitat de persones".

La fita no és fàcil, i l'experiència ho demostra a bastament, però la presència del rei a Estrasburg fa pensar que, d'entrada, el camí escollit és el bo.

Josep Faulí.

Missa exequial en memòria del president Macià

Abat de Montserrat: «Una vida esmerçada en el servei del seu poble»

Barcelona.— El dimarts passat, a la capella de Sant Jordi de la Generalitat, es va celebrar una missa exequial en memòria del president Francesc Macià i de la seva esposa Eugènia, amb motiu del trasllat de les despulles de la senyora Macià al sepulcre del seu espòs, al qual s'hi ha incorporat el cor que havia passat tantes vicissituds.

La cerimònia, que tingué un caire íntim i molt emotiu, fou presidida pel pare abat de Montserrat i pel prior de la capella. Hi assistiren l'honorable president Tarradellas amb la seva esposa, familiars del president Macià el Consell de la Generalitat, el president de la Diputació de Girona i altres autoritats.

El pare abat pronuncià l'homilia següent:

"Hem escoltat dos fragments bíblics que ens parlen del misteri de la mort. Dues aproximacions complementàries plenes de vigor i d'humanitat.

El llibre de la Saviesa ens invita a esguardar més enllà de les aparences de la mort, vers la vida immortal que esperem. Per això afirma que els justos que han mort estan en mans de Déu, de l'Immortal, encara que els ulls dels insensats semblava que amb la mort s'havia acabat tot. L'afirmació es contundent: "Déu es donarà una felicitat immensa".

El camí ha estat duríssim; tant mateix el combat de la vida terrena està íntimament relacionat amb aquest present misteriós. Es com una pedagogia de Déu: "Els ha depurat com l'or al greus i els ha acceptat com una víctima ofertà secura sobre l'altar".

El final descriu la immoralitat com un triomf sobre les limitacions de tota vida humana - teixit misteriós de bé i de mal - com una transfiguració victoriosa de la realitat humil que són els homes, oberta a l'Infinit: "Quan el Senyor vindrà a visitar-los, s'alçaran com una flama, com les guspires incendiaràn el rostoll... comprendran la veritat.

L'Evangeli de Joan ens parla de la mort d'una manera més sorprenent encara: no es tracta d'evitar-la, ni tant sols d'esguardar-la positivament gràcies a la perspectiva de l'immortalitat futura, sinó d'assumir-la, com la forma ideal, com el coronament d'una vida totalment esmerçada al servei dels altres. Jesús de Natzaret ens invita a seguir el seu gest: donar la vida pels altres, donar la vida pel poble. "us ho dic amb tota veritat: si el grà de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona mol de fruit".

Per tant no es tracta de viure afeïrats amb egoisme a la vida, sinó de lliurar-la cada dia, d'esmerçar-la al servei dels altres.

Avui que commemorem el President Macià, junt amb l'esposa, ens commou rellegir aquest evangeli i projectar-ne la llum sobre la seva vida

plena de combats, amb alternances de triomfs i de derrotes, però esmerçat pel servei al seu poble: ens commou projectar-la sobre nosaltres mateixos que ens hem reunit per recordar-lo i pregar Déu per tal que li doni la plenitud de la immortalitat; també, el coronament d'un combat, que nosaltres hem de continuar, encaratats pel seu exemple i per la seva fidelitat intronçable, signe d'unitat i d'esperança.

Al començament de la Missa, el Pare abat de Montserrat pronuncià aquestes belles paraules:

"Sr. Preseident, amics tots:

Ens trobem reunits en aquesta capella de sant Jordi per commemorar davant Déu amb estimació i agraïment un gran fill de Catalunya, Francesc Macià, junt amb l'esposa Eugènia, familiars i amics.

L'Eucaristia que començem ens endinsa, guiats per la fe, en el misteri de la mort, no sols com un terme sinó també com una plenitud.

Per això és més que un simple record d'un passat irrepetible; és commemoració amb una realitat que ha començat ja i que esdevé promesa inextinguible de vida eterna.

Començem amb un desig ferm de ser autèntics, tot reconeixent les nostres defallències, amb esperança del perdó.

Ha estat notícia

Venda de substitució del FMI

La decisió del Fons Monetari Internacional (FMI) al començar la seva assemblea anual a Belgrad, de posar en marxa el compte de substitució, que permetrà a mig i llarg plaç substituir el dòlar com a moneda internacional pels drets especials de gir (DEG). El valor del DEG es forma mitjançant 16 monedes de primera fila. Un DEG equival a 1,3 dòlars.

L'or puja

La pujada de l'or, la darrera setmana ha arribat a fites insospitades. A Londres la seva cotització donà un salt espectacular al apropar-se als 450 dòlars l'unça, en tant que el dòlar continuava la seva caiguda amb respecte a les monedes europees.

Vaga de transports

La vaga de transports asturians ha afectat a més de 3.000 empreses. El col·lapse del tràfic comercial ha estat total i uns 50.000 treballadors asturians s'han vist forçats a fer "vacances obligatòries" amb motiu d'aquest conflicte que ha durat més de 40 dies.

Campanya al País Basc per l'referèndum

Ha començat la campanya institucional del referèndum per l'Estatut d'Autonomia Basc, amb el suport del PNV, PSOE, ESEI, EKA IPCE, sota l'eslògan central "25 de octubre. Tu decides. Vota".

Al País Basc el seu objectiu fonamental es reduir al màxim l'abstenció.

La RENFE para

Els treballadors de RENFE i dels Ferrocarrils de Vía Estreta, han fet una vaga de quatre hores, entre les vuit i les dotze del matí, el divendres dia 5. La vaga afectà tota Espanya, excepte Astúries.

El president d'Austria a Espanya

El president d'Austria Rudolf Kirschlager i la seva esposa han realitzat un viatge oficial a Espanya a fi d'intensificar les relacions diplomàtiques. A nivell oficial significa el retorn de la visita que els reis d'Espanya feren a Austria al començament d'aquest any. No obstant, la visita del President d'Austria no deixa de tenir el seu fons polític, com ho demostra el venir acompanyat pel ministre d'Assumptes exteriors d'aquell país,

senyor Pahr, que ha mantingut diferents contactes per a estudiar les relacions bilaterals. Fonts diplomàtiques remarquen que recentment ambdós països varen rebre el president de la OLP, Jasser Arafat, cosa que significa una certa identitat de cara a la política exterior i que podria tenir la seva importància respecte a la Conferència de Seguretat i Cooperació Científica que tindrà lloc a Madrid l'any vinent.

Campanya per l'Estatut a Catalunya

Ha començat la campanya institucional del referèndum per l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. L'objectiu n'és obtenir la màxima participació conscient, reflexiva, motivada i responsable per part dels ciutadans de Catalunya.

Els presupostos de la Seguretat Social

Els presupostos de la Seguretat Social de 1980 pugen a 1.746.725,3 milions de pessetes. Aquest presupost recull per primera vegada els serveis que són exclusivament de la seva competència, deixant fora els que fan referència a l'atur i altres de caràcter estatal. D'altra banda s'augmenta l'aportació de l'Estat en el capítol d'ingressos i de les pensions en el de despeses.

Augmenta el salari mínim

L'augment d'un 11 dels havers passius de caire civil i militar, la revisió del salari mínim interprofesional fixat en 692 pesetas y l'autorització al Ministeri d'Obres Públiques per a invertir 14.050 milions de pessetes en carreteres, ports, obres hidràuliques i viendes, fou aprovat pel Consell de Ministres.

El Rei a Estrasburg

Amb l'estada del Rei a la Universitat i al Consell d'Europa, Espanya ha rebut a Estrasburg i en la persona del rei don Joan Carles, la confirmació com a membre del Consell d'Europa i com a nació de tradició i vocació europea. Ha estat la primera vegada que un rei ha parlat davant dels parlamentaris del Consell d'Europa. Joan Carles I insistí, en el seu discurs, en la inequívoca opció democràtica i europea d'Espanya.

Nous atemptats

En les noves jornades sagnants al Nord, han mort ametrallats a Santander dos guardies civils, assassinat un cap de policia a Pamplona i onze persones, (vuit eren policies), han estat ferides a San Sebastián.

Noves dels bisbats

La Comunitat, tema de treball a Solsona

El tema de la Comunitat polaritzava en aquest moments les activitats del bisbat de Solsona. En efecte, el Consell del Presbiteri aprovà en la seva reunió del dia 8 de gener d'enguany que aquest seria el tema per anar treballant. Per altra part va quedar constituït un grup promotor d'aquesta reflexió que va elaborar un pla de treball i uns materials de reflexió que en aquest moments és aprofundint per les diferents Delegacions diocesanes i a nivell local de petits grups, a nivell diocesà.

Cada Delegació diocesana ha aportat ja el seu material i el seu pla de treball. Igualment, a cada arxiprestat s'han constituït varis grups que treballen el tema, grups formats especialment per laics.

Aquesta fase preparatòria s'ha clos amb una reunió al Seminari de Solsona de tots els grups que hi ha treballat.

S'iniciarà així l'estudi per tal d'escatir que és una comunitat

cristiana a la llum de les dades bíbliques, de la realitat humana de la comunitat i de les exigències actuals.

Josep Sabaté

Tarrega: Trobada dels cursets de cristiandat

Ha tingut lloc a Tarrega una reunió dels membres dels Secretariats diocesans del Moviment de Cursets de Cristiandat de les Diòcesis de Barcelona, Girona, Lleida, Solsona, Urgell i Vic. Assistí a la reunió el Sr. Bisbe de Solsona, Mons. Miquel Moncades, que els va parlar de la seva darrera carta pastoral «al servei de la comunió» i de com el Moviment de Cursets tenia que treballar al servei de la comunió eclesial. Seguidament el President del Secretariat Nacional en Miquel Costales va donar la seva visió de la renovació del moviment en moment actual. La jornada va ser profitosa i molt encoratgadora per a tot.

Subscriu-vos a

CATALUNYA CRISTIANA

Redacció i Administració: València, 244 - 2

Barcelona 7

Telèfons 215.27.38 - 215.27.84 - 215.28.05 - 215.24.33

Santes Creus dóna l'exemple tot acollint la
Catalana d'Estiu

Cal trobar finalitats actuals per als nostres monestirs

Poblet, o la sort de tenir una comunitat religiosa amb empena

«En un país com aquest, en que s'han destruït inútilment coses tan importants, l'única cosa que pot fer un home intel·ligent és declarar-se conservador», deia mig en broma, mig seriosament, un gran escriptor empordanès. Deixant de banda la qüestió política del fet, el cert és que a Catalunya tenim molta cosa i molt important a conservar. Des de palaus a castells, des d'esglésies a monestirs. I conservar vol dir restaurar.

RESTAURAR AMB CRITERIS DE PAÍS

Restaurar, d'acord. Però, com fer-ho?, amb quines finalitats? Heus ací la cara difícil del problema ja que moltes vegades hom dóna la impressió que es restaura un edifici simplement per a evitar acusacions de selvatjeria als homes que tenen a llur cura la conservació de la riquesa monumental del país. També succeeix freqüentment que es restaura per restaurar, sense saber ni voler saber la destinació futura del monument. Però això no és el pitjor que li pot passar. A voltes la restauració es dirigeix per gent de fora, amb mentalitat aliena al país, amb uns criteris i uns materials que no tenen res a veure amb els tradicionals del lloc:

—Ens estan canviant Santa Pau, senyor. Aquesta gent de fora ho estant fent malbé tot. Una servidora no li sabria dir exactament què és el que caldria fer al nostre poble, però sí que sap dir-hi que el que s'està fent es fa molt malament. La meua filla em deia, l'altre dia, que anirà a Olot a buscar pel·lícula per a la seva màquina de fotografiar i

farà fotos de tot el poble a fi de tenir un record de com era i és encara, en gran part, ja que, com li dic, les cases que han restaurat no s'assemblen gens a les d'abans.

Això em deia una senyora asseguda al portal de casa seva, sota les meravelloses voltes de Santa Pau, en plena Garrotxa, mentre pelava mongetes per al dinar. I afegia:

—Sap què sembla el que fan ara a Santa Pau aquests madrilenys? Doncs una mena de Poble Espanyol de Barcelona, això és el que fan. Tot tan polidat, les pedres tan ben tallades, d'un color i una matèria que aquí mai no havíem vist ni tingut. Tots, aquí al poble, temem que quan arribin a la plaça la cosa no s'agafi ni pel cap ni pels peus...

SANT PERE DE RODA: S'AVANÇA A BOCINETS

A voltes, veritablement, més valdria que es deixessin les coses com estan i esperar a poder fer la feina ben feta. No obstant i això, també succeeix que es fa ben poca cosa, per no dir quasi res, ni bé ni malament. Qui hagi visitat, per exemple, aquesta impressionant

El de Lluçà, un claustre tranquil, bell i seré...

meravella que és Sant Pere de Roda l'any 1973 i hi torni aquesta tardor, hi trobarà ben poca cosa de nou. Unes terrasses afermades, el claustre en part restaurat, la carretera d'accés asfaltada —si bé, pel que diuen a l'Empordà, aquesta obra fou deguda més a un no confessat desig d'afavorir certes propietats privades que no pas a donar més vida al monestir. Tot plegat, res de veritablement important.

—El que passa a Sant Pere de Roda, em deia una persona entesa en l'assumpte, de la capital de l'Alt Empordà, és que es restaura el monument a bocinets i encara sense saber-ne exactament quin ús podrà tenir el dia que s'acabi la restauració, si es que mai arriba aquest dia tan assenyalat. Un monument tan important com és Sant Pere de Roda si el tinguessin situat a dos-cents quilòmetres de Madrid, ja faria anys i panys que hauria estat restaurat. Però Sant Pere de Roda queda ben lluny de Madrid. En fi, què hi farem. El que li deia abans: es restaura Sant Pere de Roda sense una finalitat determinada; i això és un gran error, ja que, de tenir-la, els treballs es podrien encaminar cap a una direcció determinada, establint unes prioritats i tenint, conseqüentment, ben clares unes regles del joc. I a fe que seria fàcil trobar per a Sant Pere de Roda unes finalitats ben importants a fi que el monestir fes un gran servei als homes d'ara a més de donar-los-hi satisfaccions estètiques o ensenyaments històrico-arquitectònics.

LES ORDRES RELIGIOSES JA NO SE SENTEN ATRETES

Els que no aixopluguen a comuni
podrien d'ésser destinats a muse
cívics i culturals, estaments educ

A Vallbona de les Monges, les religioses del Cister irradien espiritualitat

UNICAMENT PER LES PEDRES VELLES

—No hi hauria una ordre religiosa interessada a establir-se al monestir? —li valgué preguntar.

—Ja s'han fet algunes diligències en aquest sentit i totes, araper ara, han estat rebudes amb la consideració deguda per part de les autoritats eclesiàstiques, però d'ací no s'ha passat. El que succeeix, sembla, és que les noves generacions de les ordres religioses no se senten tan interessades pel marc monumental o històric del lloc on establir-se com per la dinàmica pastoral i de incidència sobre una comarca determinada que a partir de la localització es pugui portar a terme. I Sant Pere de Roda, avui, no els pot oferir aquesta incidència. És un cul de món on s'hi abaten tots els vents. Això sí, el lloc és d'una bellesa incommensurable.

—Essent així no mancaran institucions que puguin trobar en Sant Pere de Roda un bon lloc on aixoplugar-se.

—Evidentment. Per exemple a l'Alt i Baix Empordà fa anys i panys que es parla de fer un museu de l'Empordà amb totes les de la llei; vull dir, amb unes estàncies grans, ben ateses, millor condicionades, on l'estretor no fos la característica més acusada. Sant Pere de Roda, una vegada restaurat, podria ser el lloc adient. També s'havia parlat d'ubicar en el Monestir diverses entitats artístiques tot aprofitant la meravellosa església com a imponent saló d'actes i de concerts. Un centre artístic per antonomàsia, en definitiva. Fins i tot els de Madrid, en un moment determinat, volien instal·lar-hi un Parador de Turisme. Sort que ho varem poder parar a temps...

Com li deia, entre tots hem de trobar una funció específica per a Sant Pere de Roda. L'hem de trobar urgentment ja que es una veritable llàstima que un monument tan important només serveixi, a hores d'ara, perquè els coros posin els seus nius al campanar i que els turistes hi vinguin a fer una excursió sobretot els dies que el Sol no llueix tant com es d'habitud...

COMUNITATS DINAMQUES AL SERVEI DE L'HOME D'ACÍ I ARA...

Si, cal trobar un bon destí per a Sant Pere de Roda com s'ha tro-

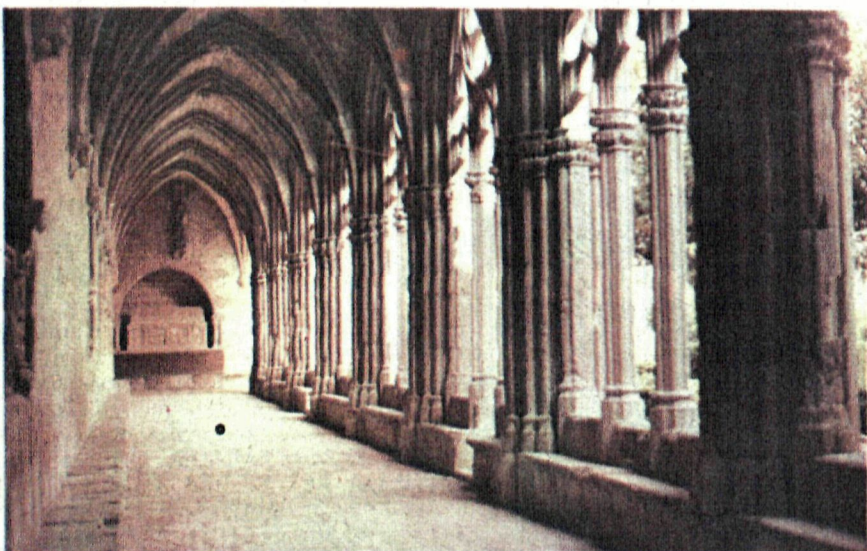
bat a Poblet, on la comunitat cistercenca ha assolit fer-ne de bell nou un gran focus d'espiritualitat i de cultura; o a Vallbona de les Monges, on les monges de la mateixa orde donen diàriament el gran testimoni de la seva fe i del seu treball; o com a Solius, a quatre quilòmetres de Platja d'Aro, on, monjos procedents de Poblet han aportat el testimoni de la seva vida en una terra, de bell antuvi tan poc adequada pel creu de l'esperit com és una zona turística on la gent, sembla, només viu per a les diversions i pel dinar...

Però si no es troba una comunitat per tornar a tots els nostres grans monestirs la plenitud de la vida monacal de segles passats (quan eren grans centres irradiadors de vida espiritual i cultural, així com mestres infatigables en la tasca de fer estimar el país a tothom que hi habitava), no obstant això, també es poden buscar unes finalitats adients. Aquests és el cas, per exemple, de Santes Creus. A Santes Creus, les entitats promotores no s'han acontentat, aquests darrers anys, d'anar aconseguint importants subvencions econòmiques per tal de portar a terme els treballs de restauració de les diverses dependències. S'han esforçat, ben al contrari, en fer de monestir un centre de irradiació cultural i així s'han fet famosos, entre els amants de la bona música de casa nostra, els «Dissabtes Musicals de Santes Creus».

GRANS PROJECTES PER A SANTES CREUS

Però això no els ha acontentat definitivament. I així acaben d'aconseguir noves subvencions que possibilitaran la definitiva restauració del palau reial, on s'hi ubicarà el Museu del Monestir, així com les dependències de la infermeria, on gràcies a la seva grandària, s'hi podrien encabir manifestacions culturals i educatives de gran importància i interès. I en aquesta línia tenen entre cap i coll que Santes Creus sigui la seu de la propera Universitat Catalana d'Estiu. I no cal dir que a la Generalitat de Catalunya aquesta iniciativa ha estat molt rebuda.

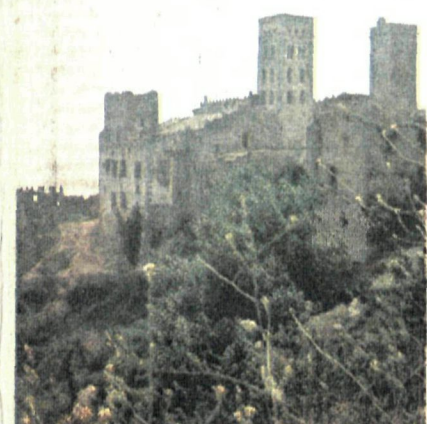
A Santes Creus, doncs, tenen idees molt precises sobre l'ús comunitari d'unes dependències de gran importància històrico-arquitectònica. I saben perfecta-

Santes Creus sembla decantar-se per les activitats culturals

Universitat

vitats religioses eus, centres catius...

Sant Pere de Roda, a la recerca d'un destí

ment que cal fer-ne bon ús per el millor servei als homes d'avui. No cal dir que aquesta és la línia a seguir sempre i quan sigui possible i ho permeti l'estat de conservació del monument ja que tots tenim a mà més d'un exemple de monestirs, castells i fins i tot esglésies que romanen tancades sense profit per a ningú.

SCALA DEI: UN FUTUR MES ENGRESCADOR

En aquest aspecte concret a les comarques tarragonines s'estan produint avanços molt importants de conciliació col·lectiva. Sabem el que volem i cerquem les fórmules per aconseguir-ho. En aquest context cal assenyalar que l'hora de la indiferència col·lectiva ha passat definitivament pel que fa a Scala Dei, un primer pas de la qual cosa ha estat la denominació de Monument Nacional. Després i de forma gairebé immediata, vindrà una gran tasca de restauració i neteja que permetrà que el monestir sigui conegut per tothom. Serà, en un primer moment, una restauració a l'anglesa. Es a dir, les runes es consolidaran i netejaran, voltant-les de prats verds i de flors. Més tard, si hi ha diners, s'anirà a cobrir totes aquelles dependències que no precisin d'un pressupost massa elevat per a portar-ho a terme.

POBLET: RECTA FINAL

Aquest nou clima es important en tant que s'inicià en una nova època marcada per unes actuacions de la Generalitat progressivament resolutives. Es a dir, l'autonomia també es coneixerà per les seves obres de consolidació de les nostres riqueses monumentals, tal i com ja succeïr en temps de la Generalitat de la República. I no tot són paraules d'encoratjament. Ja es comencen a fer coses: per iniciativa del president de la Generalitat, honorable Josep Tarradellas, arribaran a la seva fi les obres de restauració de Poblet tot acondicionant el cimbori.

Esperem que aquesta presa de consciència envers els nostres monuments en general i monestirs en particular no tan sols no decreixi sinó que vagi aconseguint cada dia fites més importants.

Antoni Plaia i Mateu
(Fotos Josep Maria Sala i Andreu Calaf)

Per a una església francesa

Primers vitralls de Miró inspirats pels ritmes musicals

A l'inici de la sèrie excepcional de concerts que es desenvolupen durant el mes d'octubre, a la capella reial de Saint-Frambourg, a Senlis, el dia 30 de setembre es varen inaugurar els primers vitralls realitzats per Miró. La senyora Avon-Campana ha donat el gran tríptic que ella ha realitzat sobre la vida de sant Frambourg.

L'art airós d'Avon-Campana i l'art vibrant de Miró responen, com un ressò, als melodosos acords de l'obra de Franz Liszt, interpretat per Georges Cziffra, sota les voltes gòtiques d'aquesta capella.

Cinquanta gravats inèdits, les escultures de Màrius Bruel i els gravats de Decaris completen aquest conjunt prestigiós.

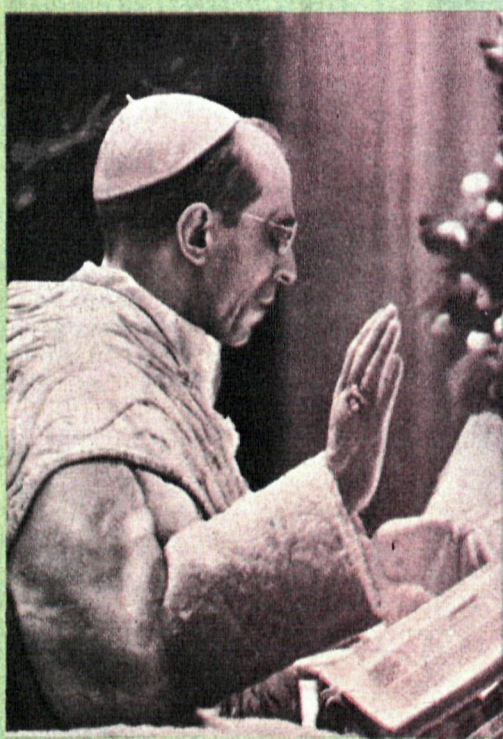
Si músics cèlebres com Cziffra i Lily Laskine són els caps de llista d'aquests concerts, també s'hi troben nombrosos noms joves, ja que el fi de la Fundació Cziffra, que ja compta deu anys d'existència, és ajudar al màxim els joves valors musicals a donar-se a conèixer al públic.

A la fotografia podem veure el projecte de vitrall de Miró. Admirat per l'arquitectura ha compost sobre ritmes musicals tres vitralls, plens de color, situats darrera de l'auditori.

El considerava més perillós per a la pau que no pas Stalin

L'Església alertà els aliats davant la política anexionista de Hitler

Pius XII no es deixà commoure pel subtil capteniment de Hitler

La memòria de l'any 1938 del qui era en aquella època ministre de la Gran Bretanya prop de la Santa Seu, sir Godolphin Francis Osborne d'Arcy, acaba de ser posada a coneixement de l'opinió pública.

El diplomàtic subratlla que la política d'apaivagament practicada pels aliats davant de Hitler era vivament criticada a les altes esferes de l'Església.

Efectivament, des de 1938, tant el Papa Pius XI com el seu Secretari d'Estat, el Cardenal Eugeni Pacelli (el futur Pius XII) no es feien cap mena d'illusió sobre l'agressivitat de l'Alemanya nazi. Segons ells, el més gran perill per la pau no venia pas del comunisme soviètic, molt fortament armat, sinó del dictador nacional-socialista, que estava engegat pels èxits obtinguts pel seu domini polític.

«Mit brennender Sorge»

El Papa havia clarament condemnat Hitler i la seva política amb la seva encíclica

«Mit brennender Sorge». Però en el curs dels anys 60, escriu el P. Louis Volk, jesuïta, que comenta la memòria del diplomàtic britànic, s'ha intentat acreditar l'opinió que la cúria, d'acord amb el seu anticomunisme rigid i obstinat, havia estat cega davant la guerra, que derivaven de la política de força practicada per Hitler. El contrari d'aquest suposat és la veritat: l'endemà mateix de la firma dels Acords de Munic, considerats pels aliats com la salvació de la pau mundial, Pius XI va parlar d'un engany per part de les potències de l'Eix.

Després de la publicació de la seva encíclica «Mit brennender Sorge» (1937), Pius XI es queixava que les seves controvèrsies religioses i ideològiques amb el règim nacional-socialista, no havien suscitat, entre els

aliats, una presa de consciència més profunda de la política d'expansió practicada per Hitler. Una política semblant necessàriament havia de desembocar a una crisi, per la qual els països occidentals no estaven preparats i ni s'hi preparaven, restant en la incapacitat de fer-li front.

En la seva encíclica, el Papa, fomentant-se en la pràctica adoptada per Hitler en l'aplicació del concordat, denunciava la violació sistemàtica de tots els acords que era inherent a la política del dictador alemany. Tot havia estat inútil. Efectivament, els caps dels governs francès i britànic es felicitaren d'haver firmat a Munic amb aquell que no els respectava i violava sistemàticament. I a més a més, li havien atorgat confiança, perseverant així en la seva ceguera.

Pius XII, també

Pius XII, successor de Pius XI, havia heretat d'aquest el jutjament que li mereixia Hitler, i l'havia fet seu. El nou Papa va esforçar-se per dirigir als homes d'Estat dels principals països europeus demanant el plantejament de negociacions a fi de salvar la pau amenaçada. Pius XII estava profundament preocupat per aquesta qüestió, vista l'escalada de crisis provocades per Hitler.

Una altra memòria del ministre de Gran Bretanya prop de la Santa Seu, Osborne, aporta noves proves de l'oposició a Hitler que estava fortament implantada a la cúria.

El pare Ledochowski, Prepòsit General de la Companyia de Jesús, dirigint-se als diplomàtics, parlava de la falsedat sense escrúpols del dictador nazi, falsedat que impedia considerar-lo com una part vàlida d'un diàleg autèntic i de negociacions susceptibles d'evitar una tragèdia. El pare Ledochowski comparava i posava en un mateix pla d'igualtat els dos sistemes totalitaris: el de l'Alemanya nacional-socialista i el de la Unió Soviètica, conclou el ministre Osborne.

L'Església celebra

14 d'octubre. Diumenge.
XXVIII de durant l'any. Lectures: 1ª Sav 7,7-11; Salm 89; 2ª He 12-13; 3ª Mc 10,17-30.
15 d'octubre. Dilluns. Sta. Teresa de Jesús. Lectures: 1ª Sir 15,1-6; Salm 88; 2ª Mt 11,25-10.
16 d'octubre. Dimarts. Lectures: 1ª Rm 1,16-25; Salm 18; 2ª Lc 11,37-41.
17 d'octubre. Dimecres. Rm 2,1-11; Salm 61; 2ª Lc 11,42-46.
18 d'octubre. Dijous. Sant Lluç. Lectures: 1ª 2 Tm 4,9-17; Salm 144; 2ª Lc 10,1-9.
19 d'octubre. Divendres. Lectures: 1ª Em. 4,1-8; Salm 31; 2ª Lc 12,1-7.
20 d'octubre. Dissabte. 1ª Rm 4,13. 16-18; Salm 104; 3ª Lc 12,8-12.

Calendari

Diumenge: 14 d'octubre.
La Verge del Remei i sant Calixte.
Festa major de Susqueda, Olesa de Bonesvalls, Caldes de Montbui i Olerdola.
Fira a Vilanova i la Geltrú.
El sol surt a les 6,01 i es pon a les 6,12.
Dilluns: 15 d'octubre
Santa Teresa de Jesús i sant Sever, bisbe.
Festa major a Avinyonet.
Fira a Capdevànol, Camprodon, Ripoll i Vendrell.
Dimarts: 16 d'octubre.
Sants Florentí, Gal i santa Eduvigis.
Festa major a Sant Joan de les Abadesses.
Dimecres: 17 d'octubre.
Sants Rodolf, Ignasi i Florentí, mrs
Dijous: 18 d'octubre
St. Lluç, Just i santa Guendolina.
Fira a Figueres, Olot i Ulldecona.
Divendres: 19 d'octubre.
St. Pau de la Creu i Pere d'alcantara.
Dissabte: 20 d'abril.
St. Felicià, Artemi i santa Irene, vg.
Fira a Bossost.

Textos escollits

Primera Comunió de la Mare de Déu

Et tinc com et vaig tenir després de l'Ave Maria. La mateixa llum i havia que ara hi ha dintre de mi.

Has tornat veient com aleshores venies: sota un vel de profecies i sota un vel de forment.

Quan a Betlem i infantava, va pensar la teva esclava, que tornaries, fill meu.

Oh fill progit, tornes ara, passant pel cor de la mare, a la teva llar de Déu?

Manuel Bertran i Oriola (1945)

Meditació sobre «Teresa humana»

La gràcia perfecciona la naturalesa. Ens fa més home o més dona. Ens penetra tan íntimament que esdevé impossible de dir on comença i acaba el que és humà i el que és diví. Teresa arribarà a sentir-se divina, sense deixar de reconèixer les qualitats humanes que posseeix, perquè "la humilitat és caminar en la veritat". Per això en podem parlar:

Té amor a la veritat, és sincera: "Em puc equivocar, però no pas mentir, que, per la misericòrdia de Déu, abans de fer-ho passaria mil morts (Est. IV, 2, 7).

Exigeix la veritat als altres, els vol sincers: escriu al Pare Gracian: "Li vull contar la temptació que vaig tenir amb Eliseu (Gracian) i encara em dura, i és que algun cop es descuida de dir tota la veritat... comprenc que no serà del tot perfect si se'n descuida" (Cta. 283, 5).

Estima: "Pel que diuen, he estat molt estimada dels meus parents, i jo els corresponia tant que no deixava que m'oblidessin" (C. 9, 3). Feia el mateix amb els directors. Confessa al P. Bañez que l'estima per Déu tant, que s'identifica amb ell en pensaments i voluntat, i acaba: "no sé on anirà a aure aquest encantament" (Cta. 54).

I exigeix de ser estimada: de les monges primer, però bat tots els rècords quan es tracta del P. Gracian, a qui de mana que l'estimi, que li correspongui, que no se'n descuidi (Cta. 290) i àdhuc que l'estimi més que a sa mare "que té marit i fills, mentre que la pobra Laurencia (ella mateixa)" aquí no té sinó aquest Pare" (Cta. 111). I ho exigeix

de manera tan femenina que es manifesta fins i tot gelosa ella que procurava amb total desinterès que les filles fruíssin dels seus directors: "No sé com aguanto que tingui tanta amistat amb el meu Pare (Bañez) (Cta. 53 a Maria Baptista). Amb idèntica gràcia diu que s'alegra que les Carmelites Calçades de Paterna estimin el P. Gracian i que "s'alega també que ell les estimi, però d'això, no tant" (Cta. 145).

Si algú no sap com valorar aquestes manifestacions, consideri-la tant sincera quan assegura que estima les persones per Déu, com quan es revela famolenca del seu amor.

Sent per tothom la sollicitud que neix de l'amor. Res no se li escapa ni li és indiferent: s'interessa per les persones, parla als magnats amb deferència i llibertat; als prelats amb respecte i veneració; elogia els savis; demostra a les monges amor afectuós; pidola als rics i és generosa amb els pobres; tracta els humils amb consideració i afecte; conhorta els tristos i en comparteix les penes; no s'oblida dels criats de cases riques on ha d'anar, ni d'altres més humils i dels somerers que l'acompanyen en els viatges i les fundacions. Tot es

podria exemplificar amb citacions i anècdotes.

Viu sol·lícita de les malaltes, no cal dir-ho. Per a totes troba una recepta que els pot anar bé o alleujar. S'enfada si no li diuen o escriuen com estan de salut. Fixeu-vos com renya en una carta una germana tot just saludar-la: "La gràcia de l'Esperit Sant sigui amb vostra Reverència. Si mai volgués deure el que li dic, no arribaríem a tant de mal" (Cta. 126).

Sap complaure, quan no hi veu pecat: i així s'endua Maria de Sant Josep

a la fundació de Sevilla perquè la prefeix a la de Caravaca; envia Maria Baptista a la de Valladolid per fer-la contenta a ella i a la seva amiga Na Maria Sarmiento, que hi viu. Permet a algunes postulants que vesteixin l'hàbit on volen els seus parents.

I prou la podríem presentar com defensora de la dona i dels seus drets perquè, tot i que s'humilia sovint, anota amb fruïció que hi ha hagut dones heroïques (V. 21,5), que seria capaç de coses grans si tingués llibertat (V. 33, 11), comprova que hi ha més dones que homes que reben gràcies místiques (V. 40, 8), que són tan capaces de valor i de virtut com ells (F. 1,6), s'encara amb l'administrador de la diòcesi a Toledo (F. 15, 5) i titlla de parcials els judicis dels homes contra les dones: "Vos, Senyor, sou jutge just i no com els jutges del món que com fills d'Adam i, en fi, tots els homes, compten sempre de la virtut de les dones".

(C. ant. Escorial).

Acabem aquestes seves paraules: "Procureu ser tan afables com us sigui possible sense ofendre Déu i fer tament que totes les persones que us tractin, estimin la vostra manera de viure i comportar-vos, i que no s'atmoreixin ni esporugueixin de la virtut. Això ens importa molt a les religioses, que, com més santes més conversables han de ser les germanes" (C. 41, 7). Valen per una apòloga de les virtuts humanes.

Fr. Bonaventura Gilabert

Una estona pels altres

L'octubre és un mes que tothom està ja al seu lloc: els homes al treball; els joves a la universitat, al taller o al camp; els nens i nenes a l'escola i les mares a les tasques de casa.

Però el cristià es sent membre, a més, d'una gran família creient, i això el compromet a lliurar-se per una estona, per unes hores, als altres; servir sobre tot als més necessitats.

Servir és un gest que dona sentit a la vida; és, per a molts, una opció de vi-

da. I aquesta opció suposa, en el cristià, estar disposat a servir abans de ser servit. En els evangelis de Mateu i de Marc tenim reflectides les paraules del Mestre, d'una gran profunditat: "El qui vulgui arribar a ser gran entre vosaltres, que es faci servent vostre, i el qui vulgui ser el primer entre vosaltres, que es faci esclau de tots."

Cal servir progressivament cada cop més, i amb els altres anar-nos fent tots col·laboradors conscients d'un gran projecte universal d'amor i creixement, previst per Déu. Diffícilment la vida

pot tenir un sentit més gran que el de créixer tots junts servint-nos; per això el Creador ha prodigat el servei al nostre entorn tan generosament.

Servir, pel creient, és un dels més grans aspectes de l'amor. Una comunitat de fe no pot ser veritable servei si només es lliura a si mateixa i no resta oberta a tots els homes, a totes les necessitats humanes. El veritable servei desborda els límits de les creences específiques: és humanament universal.

Si tots dediquéssim una petita estona del nostre temps a lliurar-nos als altres, desapareixerien la major part de les angústies i marginacions vergonyoses que ens rodegen. Un suggeriment: Si algú no sabés on dedicar una estona pels altres, pot telefonar per informació a "Catalunya Cristiana". I voldria acabar amb una consigna ben pràctica: Val més fer poc, que no pas programar molt.

Francesc Gamissans

Quan diem

Comunió

L'ús més freqüent i popular de la paraula "comunió" es fa en relació amb l'Eucaristia. Parlem de la "Primera comunió", del moment de la "comunió" en la missa, i -algunes vegades- s'identifiquen "comunió" i Eucaristia.

Però si llegim el Nou Testament, trobarem la paraula "comunió" utilitzada en altres contextos. En els Fets dels Apòstols, per exemple, sant Lluç descriu la vida dels primers cristians dient que "prenien part amb assiduitat en l'ensenyament dels apòstols, en la comunió, en la fracció del pa i en les pregàries" (Fets 2,42). I sant Joan, al començament de la seva primera carta, diu: "Allò que hem vist i sentit us ho anunciem també a vosaltres, a fi que també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres. I la nostra comunió és al Pare i amb el seu Fill Jesucrist" (1 Joan 1,3).

En aquests textos, la paraula "comunió" significa diverses coses: significa allò de més pregon que hi ha en la vida cristiana, la participació en la vida de Déu (som batejats per a estar en la familiaritat del Pare, i del Fill i de l'Esperit Sant!); significa també el compartir una mateixa fe en una comunitat de creients; significa segurament -en el text dels Fets- el posar en comú els bens a favor dels pobres. Tot això és experiència de comunitat cristiana; tot això és comunió.

El Concili Vaticà II ha volgut presentar l'Església com a comunió, i amb tota raó. El Credo ho expressa amb paraules senzilles: la santa Església catòlica (que és) la comunió dels sants.

La comunió cristiana és un programa de treball: cal esforçar-se per estar "conjuntament disponibles"; però és també, i sobretot, un do de Déu: el que de veritat fa la comunió cristiana és l'Esperit Sant, que Crist ens dona. L'Església -diu una antiga oració del missal- està reunida per i en l'Esperit Sant.

¿Ens equivoquem, doncs, quan parlem de "comunió" en referència a l'Eucaristia? De cap manera! Quan els cristians rebem el Cos de Crist, reafirmem la nostra vida cristiana, aprenem a estimar i a servir els germans a imitació de Crist, i entrem cada vegada més endins en la sintonia amb el Senyor. Combregar, doncs, és certament la forma privilegiada de nodrir la comunió cristiana, precisament perquè és entrar en comunió amb Crist, que n'és el centre. No recordeu aquelles paraules d'una pregària eucarística: "...que els qui rebem el Cos i la Sang del vostre Fill, plena del seu Esperit Sant, siguem en Crist un sol cos i un sol esperit"?

Pere Tena

Subscriu-vos a

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: València, 844 .*

Barcelona-7

Teléfonos: 915.27.39 - 915.27.84 - 915.28.05 - 915.24.88

La Bíblia a l'abast

Homes de seny en un món desassenyat (Saviesa 7:7-11)

Vet aquí el fragment molt curt d'un llibre bíblic de la màxima actualitat. Aquesta obra escrita en la primera meitat del segle primer abans de Jesucrist, la podríem titular avui: Llibre del seny per a un temps de crisi. Perquè ve a ser una crida a tenir seny enmig d'un món desassenyat. Un món en canvi, que sent com l'ordre de coses i d'idees establert i admès fins al moment és a punt de finir i, desitjant arribar a un nou ordre més coherent i més segur, no acaba d'endevinar-ne ben bé els camins. És, doncs, una exhortació apocalíptica. Mira amb esperança un futur millor. Un futur que ja s'apunta ara i ací, però que no s'espera ni en l'espai ni en el temps. Intenta descobrir els signes del temps i aposta per un realisme dinàmic. Un llibre tot amar de fe. I aquí rau precisament la plenitud del concepte de saviesa que és al centre de la seva reflexió. No es tracta de *saber*, sinó de *paladar*, sentir el gust de l'existència més plena. I més realista. L'autor està convençut que la realitat va molt més enllà de les possibilitats sensorials de l'home, i sobretot que és molt més que la confusió present portada al cor de la comunitat jueva per la convivència amb els pagans del món hel·lenístic. El progrés científic, una gran varietat de sistemes religiosos i filosòfics, cultures, maneres d'entendre la vida i de situar-se enfront del món, feien trontollar els fonaments de la resposta de fe de molts jueus. No era gens estrany el cas d'abandó de la fe tradicional i del traspass a pràctiques religioses paganes o a la militància en sistemes filosòfics de signe secular. I sobretot, l'angoixa existencial creada a la consciència de molts per les eternes preguntes: Hi ha un Déu capaç de fer justícia? On és i quan es fa la justícia de Déu? Per què Déu permet les desgràcies dels humils i l'exaltació superbirosa dels poderosos que els oprimeixen?

L'autor —que una ficció literària molt del gust de l'època, es fa passar pel rei-savi Salomó— ens diu que la resposta justa a aquesta situació i a aquests interrogants, es troba a partir de la fe. És la veritable saviesa. El seny, que diríem nosaltres. La solució dels temps de crisi religiosa no es troba en la marginació de la fe, en la negació de Déu ni en la seva suplantació per sistemes de Pensament o de tècniques aparentment més falagueres i eficaces. No tenim seny els qui temptem aquests camins. No són savis. Tampoc no serveix la resposta dels qui ofereixen una imatge encarcerada i presonera de rutines seculars tant de Déu com del fet religiós. Aquesta mena de pietosos obcecats tampoc són savis. La fe autèntica ha de ser una resposta valenta i oberta al veritable Déu, obert a tot home i l'únic que el transcendeix. No ha de tenir ni a la humanitat, ni al seu progrés, ni a la llum i a l'aire.

Una te així no és fàcil. Humanament parlant podríem dir que fins i tot és impossible, perquè es presenta com una follia davant de les categories que emmarquen el pensament de la majoria dels homes. El seny de la fe és follia per a molta gent que porta dins el verí de l'orgull, del poder i de la instal·lació satisfeta i insolidària. Per això es fa necessària la pregària, que no és altra cosa que la manifestació de la pròpia indignació i del desig vivís-sim de superar-la.

En el temps que correm, aquest text ens obre al sentit més genuí

de la realitat viscuda i al mateix temps ens endinsa pels camins de la dinàmica de l'esperança. Ni que ens sentim escanyats per les tenebres d'un món en canvi, els homes podem copçar les clarianes de l'acció de Déu, present al món i al canvi dels signes del temps. No anem cap al caos, sinó que avancem pel camí de l'alliberació. El qui camina sap que a cada pas es troba amb l'inconegut, que és allà, i que ha d'assumir amb un veritable esperit crític. Per a aquest progrés no serveixen ni la por ni la comoditat ni la instal·lació pretesament tradicional. La tradició o és viva i vivificadora —que fa progressar, doncs— o no és tradició, lliurament del relleu en plena cursa.

Val la pena que llegim i fem nostre aquest text de la primera lectura bíblica de la missa de diumenge. Llegim-lo, però, a la llum de la lectura del fragment de l'evangelí de Marc que el seguirà i que l'orienta cristianament.

El seny específicament cristià no rau en el compliment d'allò que sabem que ordenen els manaments. Això pertany al seny universal, del qual ningú no pot sentir-se'n exempt. El seny cristià tira més endavant: Cal relativitzar-ho tot a favor de l'única cosa important de debò que és el seguitament de Jesús. Un programa, la realització del qual sols s'assoleix amb esforç i amb pregària.

Amb fe i amb esperança, doncs. I amb molt d'amor. Es per als valents que creuen.

J.M. Aragonès

Problemàtica viva

L'Educació sexual dels fills

Els pares poden prendre actituds falses o incompletes en l'educació de la sexualitat i de l'amor dels fills i l'encaminament que faci possible una vida d'amor ple entre home i dona.

Dimissió. Es desentenien del problema per comoditat, vergonya, ignorància o per pensar que la responsabilitat és d'un altre (per ex. l'escola).

Coacció. S'intenta mantenir el fill dintre unes normes a les quals s'ha de doblegar de grat o per força, fins el moment que el fill s'ho salta tot, primer d'amagat, després descaradament. Aquí no hi ha capitulació dels pares, però tampoc no hi ha educació.

Irrealisme. Hi ha esforç per educar, però hom evita d'una manera artificial tot contacte amb la realitat, tota referència a la situació concreta que viu el noi o la noia immers en el nostre món. Amb aquesta actitud hi ha el perill que l'enfrontament amb la realitat a la jorn, i després el cop sigui més dur.

Algunes reflexions

No es tracta de donar cap tipus de metodologia o praxi, que sempre dependrà de l'edat dels fills, sinó d'insinuar alguns principis aplicables a totes les edats.

1. Els pares primers educadors de la sexualitat. Els pares de cap manera no poden capitular davant del fet de la sexualitat, i això per diferents motius:

1.1. La sexualitat té una funció personalitzadora i afectiva molt important, per això una educació integradora de la sexualitat, és un element essencial pel correcte desenvolupament i plena realització de la persona, tant des d'un punt de vista humà, com cristià.

1.2. El fet que els pares siguin els primers educadors de la sexualitat de llurs fills dona una seguretat afectiva molt essencial, sobretot en la infància i en l'adolescència.

1.3. Els pares tenen el deure de prendre la iniciativa en totes aquelles dimensions que són integradores de la persona (fe, sentiment, sexualitat...), si no ho fan ells, seran altres els qui ho faran: amics, llibres...

Amb tot el que acabem de dir, es veu clar que l'escola té un paper de suplència o de complement científic en l'educació sexual.

2. El protagonista és l'infant i/o adolescent. És el fill que ha d'integrar la sexualitat en la seva pròpia persona, els pares, com educadors, ho han de tenir molt en compte. Això un autèntic diàleg pares-fills, més encara, un autèntic clima de diàleg en les relacions paterno-filials. Sense aquesta condició la tasca educadora, en aquest aspecte, i en els altres, serà deficient. Cal reconèixer, però, que aquest diàleg és molt difícil sobretot en l'adolescència.

El diàleg permet unir la fermesa amb la comprensió; la dimissió, en canvi, porta els pares a l'incompliment dels seus deures, i la coacció aboca els fills a la rebel·lió perquè l'excés de presència ofega i aixafa.

3. L'educació és progressiva. Alguns pares pensen que ja han complert la seva missió quan han explicat als fills l'origen de la vida humana, però convé tenir en compte que la sexualitat es va descobrint progressivament i en cada una d'aquestes etapes els pares hi tenen un paper a fer. Paper que no podran realitzar si ells mateixos no han sabut integrar la seva pròpia sexualitat, i la viuen d'una manera enriquidora en les seves pròpies persones. Convé recordar la necessitat d'un clima.

4. L'educació és natural. Tot intent de reduir la sexualitat a una cosa

estranya o misteriosa afavoreix el concepte de "tabú". Cal parlar-ne amb naturalitat i fer veure que és una qualitat humana volguda i considerada bona per Déu, encara que, com en totes les activitats humanes, hi hagi barrejat el pecat.

5. L'educació és verdadera. Els pares es poden equivocar, poden ignorar coses, però el que mai no poden fer és enganyar. Més val reconèixer una limitació, que pot ser objecte d'un altre diàleg, que no pas tergiversar les qüestions o mentir.

6. L'educació és real. Cal que les famílies lluitin contra certes presentacions públiques de la sexualitat (p.e. pronografia, algunes teories...) que poden malmetre els infants i adolescents, però també hem d'ésser molt conscients que no les evitarem pas totes, i que els infants i adolescents es trobaran a l'escola amb amics... amb situacions, que si bé poden ser considerades inadmissibles, són reals. Cal tenir-les en compte, per acostumar els infants i adolescents a un judici crític del món en el que viuen. Això també obliga seriosament els pares a conèixer la mentalitat, teories... modernes.

7. Clima d'amor. L'amor ha de presidir sempre la relació sexual. La sexualitat i l'amor estan essencialment lligats. Explicant les característiques de l'amor humà, es pot arribar a fer entendre la visió cristiana de la sexualitat, no com una imposició arbitrària i exterior a l'home, sinó com una dimensió autènticament humana i oberta a Déu.

Reflexions pràctiques

1. En les reflexions anteriors s'ha parlat moltes vegades de la necessitat que els pares tinguin integrada la seva sexualitat o que aquesta té una dimensió realitzadora de la persona. Intenteu avançar vosaltres en aquest camí? Com?

2. Sou ben conscients de la vostra irrenunciable missió educadora de la sexualitat dels vostres fills? Com ho feu? En totes les edats?

3. Repasseu cada una de les qualitats que ha de tenir l'educació en la sexualitat i l'amor i examineu en quina forma les compliu.

4. El diàleg amb els vostres fills sobre aquest tema a quina edat es trenca? Podríeu dir el per què? Trobeu en vosaltres alguna falla? Quina?

5. Us esforcu a conèixer els comportaments, teories... del món dels adolescents i joves? Secretariat Diocesà de Patal Familiar.

Tret de "Curs d'Informació Religiosa" Centre Escolapi de Pastoral, materials experimentals.

Genís Samper

PREGÀRIA

Senyor, jo no desitjo riquesa, ni fills, ni saber. Si et plau, aniré de naixament en naixament. Però dona'm almenys això: Que pugui estimar-te sense esperar recompensa, amb amor pur, per amor.

(Vedes, S. I A.C.)

Temes de cultura religiosa

Creure a la India: Hinduisme

Taula rodona amb els creients

—Quins són els principis bàsics de l'hinduisme? Teniu un mínim de teoria o de dogma que cal creure per a ser hindú?

—Es molt propi dels occidentals preguntar això. Jo sóc hindú, però no sé qui és el meu déu. Està clar que hi ha un Absolut que s'anomena Brahma; no és massa definit, però importa poc...

Creiem que hi ha un Déu. Cada vegada que les coses no van bé, que la fe està amenaçada, per exemple, llavors Déu s'encarna entre els homes per salvar-los (Vishnú). El mínim per a un hindú és creure en l'existència d'un Déu que es manifesta en cada ànima humana.

—Es un xic vague tot això, no creieu...?

—Oh, nosaltres no analitzem ni preguntem tant com feu els occidentals. Nosaltres no expliquem; simplement vivim, acceptem. El que importa és la vida viscuda i no pas els dogmes.

L'hinduisme és un estil de viure. No separem la religió i la vida de cap manera.

Tenim sempre el sentiment de què algú ens protegeix. Però la fe (dharma) no impedeix l'acció (karma). Al contrari: sabem que cada acció nostra tindrà conseqüències; el que som avui és conseqüència del que hem fet, i el que avui fem determina el nostre estar futur. Tenim un gran sentit de la culpabilitat, lligat a un gran desig de millorament personal.

—Teniu regles, ritus o pràctiques imposades?

—No. Cadascú prega com vol. El més important és de donar-se a Déu. Cada matí torno a començar pensant en Déu. Així em serà més fàcil a la meua jornada. Li demano

que m'ajudi a millorar-me i a orientar-me cap al bé.

La meditació és lliure, però, en general, s'escull la pregària dels Vedes, en particular aquesta que és la pregària fonamental:

"O Déu, tu ets el més gran, el millor. Tu ho has creat tot. Ens dones a tu amb tota devoció. Pensem en tu a cada instant i et demanem la teva benedicció".

Alguns fan ofrena de l'aigua sagrada mentre reciten aquesta pregària.

—Com expliqueu l'èxit de l'hinduisme i de les religions orientals entre els joves d'Occident?

—Em sembla que és perquè ells estan farts i decebuts dels valors que corren en llurs societats industrialitzades i dels principis que les sostenen. La filosofia fonamental de l'hinduisme consisteix en estar satisfet amb les coses que hom té, sense buscar com desesperats de tenir-ne més. Per a un hindú, és molt més fàcil ser feliç amb poques coses que amb el desig d'acumular-ne més, perquè aquest desig comporta enveges i angoixes.

—En què us sentiu diferents de les persones d'altres religions?

—La consciència, és a dir, la veu de Déu que ens indica què està bé i què malament, és la mateixa en tots els homes. En això creiem igual. Però jo crec que després d'aquesta vida tindrà una altra oportunitat de millorar-me. En això si que penso diferent.

—No teniu por de què el materialisme contaminí l'hindú? El progrés, la industrialització, el turisme... les exigències polític-econòmiques del desenvolupament, no amenacen els valors tradicionals de l'hinduisme?

—L'hinduisme s'adapta al món d'avui. per exemple, en les manifesta-

cions externes, simplificant ritus i cerimònies. En la vida quotidiana, els joves consagren a penes cinc minuts a la pregària; però en el fons, es guarda la mateixa fe, la que influeix sobre el nostre comportament envers els altres...

La gent que treballa no és rar que, tornant a casa, facin una hora o més de meditació. Això els reposa, els és un relaxament... A més, els valors morals no han canviat pas, ni els dis-cutim. Els joves, sense ficar-nos en detalls dogmàtics i místics, estem convençuts de què hi ha un Déu i que cal lluitar i viure el millor possible.

No crec que hi hagi aquest perill. La solidaritat entre els membres de la família i els laços d'amistat són fermes. No és qüestió de triar entre el materialisme i l'espiritualisme. L'home treballa per a guanyar-se la vida, però el "karma-ioga" (=acció-unió) és l'essencial. No és dona massa importància a l'adquisició de béns; al contrari: la solidaritat social és considerada superior.

Costums i tradicions

Malsons i torradetes

A França s'ha desfermat, recentment, una escandalosa polèmica, ran de la publicació en un setmanari, d'un "còmic" sobre la vida de santa Teresa de Jesús. Per uns està bé; per la majoria, però, és considerat heretge. Ni al cap de quatre segles hom deixa en pau a la Doctora, les obres de la qual foren un temps prohibides fins i tot per la Inquisició.

Teresa de Cepeda moria a Alba de Tormes el dia 4 d'octubre de l'any 1582. L'endemà, però, el calendari marcava el 15 puix que acabava d'entrar en vigència la reforma del gregorià. D'ací que la commemoració sigui el 15, és a dir, el dilluns vinent. Per tant, la polèmica —en la qual no pretenem entrar— posa més d'actualitat el record de la reformadora —amb amor i humor— de l'Ordre Carmelítana.

La seva devoció, a Catalunya, no és pas massa extesa. Amb tot, esmentem, com a mostra, que a Tortosa hom li dedicà un carrer i Mn. Enric d'Ossó fundaria l'Ordre religiosa de la Companyia de Santa Teresa de Jesús i una Arxiconfraria a la qual pertanyien gairebé totes les dones tortosines. A Sant Pere d'Avinyonet, la veneren com advocada contra les plagues del camp; a Santa Maria de Camós, li demanen el do del coneixement i a Batea on la devoció començà poc després de la seva canonització, malgrat les destruccions i vicissituds passades, a l'església parroquial sempre hi ha tingut capella, ensems que, a Tortosa, hi hagué una Arxiconfraria de dones.

A Barcelona, el Consell de Cent de reculats segles, assistia amb solemnitat als cultes que se li tributaven el dia de la festa en el convent dels Pares carmelites descalços, o de Sant Josep, al capdell de la Rambla. I en tal dia es celebren fires a diversos indrets, com a Ripoll, Camprodon i d'altres, si bé com la majoria, es van perdent.

La tenen per Patrona els galoners i, no sé per quina raó, els caçadors d'ocells. A través de diversos Goigs sabem que se l'invoca, també contra la pesta, el mal de cor i les temptacions. I puix que esmentem els Goigs, cal dir que l'any 1954, Rafael Farrarós Puig inicià l'edició d'una col·lecció sota el nom de la Santa.

Potser per les visions, els somnis i els deliris místics que tingué en vida, hom degué invocar-la contra els mals, tota vegada que en el cabal eucològic popular hem trobat aquesta oració del matí:

A santa Teresa ofereixo aquest somni que he tingut; si és bo, que vingui amb mi; si és dolent, que el mar se l'endugui.

També, a l'hora de vestir-se i posar-se la camisa, a Lluçmajor (Mallorca) deien aquesta corrandia oracional:

*Santa Teresa plorava
a l'ombra del seu jardí.
El Bon Jesús hi anava:
Teresa, ¿Què fas aquí?
Què he de fer, Bon Jesús?
Vos broda una cameta,
amb fil d'or ben brodateta
per tapar-vos sa carneta
que teniu tan moradeta
en l'himn quan fa aquell fred.*

De teules avall, però, allò que més fa pensar en santa Teresa és aquell plat dolç, tan popular i econòmic, avui força en desús: les torradetes —en algun lloc en diuen també bunyols— que duen el nom d'ella. Es troba estès per tot el país i moltes de les nostres llegendes saben prou bé com es fan. Es poden utilitzar llesques de pa, o borregos, però resulten més bones amb llenguets.

Trets els caps d'aquests, es tallen a llesques, s'ablanen amb llet procurant que només es mulli la crosta, puix que per capilaritat ja s'estendrà a la molla. Després es fregeixen amb llard, ben passades per la llet a la qual s'hi hauran afegit ous batuts i unes ratlladures d'es-corça de llimona. Un cop fregides s'empolsen amb sucre fi i es serveixen ben calentes. Hi ha qui hi posa canyella, a més a més i en alguns indrets, com a Girona, hi afegien "anissos del Papa Benet", altrament dits "puces de capellà".

Que ens perdonin les mestresses de casa si no ho hem explicat prou bé. Elles en saben més i el nostre propòsit no era altres que el de deixar registrat un costum més dels que es van perdent i que degué tenir, probablement, origen conventual teresià.

Esteve Busquets i Molas

Literal

Els fariseus volen que les coses siguin perfectes. Ho exigeixen. No saben parlar de res més. Però jo sóc menys exigent, diu el Senyor. Perquè jo sé el que és la perfecció, no exigeixo tant als homes. Precisament perquè jo sóc perfecte, i en mi només hi ha perfecció, no sóc tan difícil com els fariseus. Sóc el Sant dels Sants i sé bé allò que costa, allò que val. Són els fariseus els qui volen la perfecció. Però per als altres. Els fariseus troben indigne a tots. A tot el món. Però jo —diu el Senyor— sóc menys difícil. Trobo que un bon cristià, un bon pecador de la comú nassaga, és digne de ser fill meu i de reclinar el seu cap sobre el meu cor.

Ch. Peguy

Pensant-hi bé

La cadira

(Algú m'ha escrit dient: Una taula sense cadires és com un cotxe sense rodes).

Durant les vint-i-quatre hores del dia només tenim tres possibilitats d'aparcament de la nostra còrpora: dreta, asseguda, ajagada.

Entre l'actitud dempeus (poc relaxant), i la de jeure (més relaxant, però inoperant), hi ha la intermitja de "seure".

Del meu temps d'estudiant recordo una expressió plenament incorporada al nostre argot. Era el "seguí, seguí". Tenim un director que quan ens havia de cridar per un assumpte important, tot invitant-nos a seure ens deia: seguí, seguí. Nosaltres mateixos quan preveïem que una notícia ens pot torbar, diem: deixeu-me seure. La raó del "seguí, seguí" devia ser aquesta.

Si, pel que sigui, anem a visitar una persona i ens rep a peu dret, malament; intuïm que no pot o no ens vol escoltar, i ens posem neguitosos per a dir amb desànim i en poques paraules, el que volem exposar-li. Si diu: bé, seieu; la cosa s'encarrila. La cadira es converteix en suport del cos i de l'esperit. La cadira del "jefe" que gira a dreta i esquerra, corre endavant i endarrera, si cal puja i baixa, em fa posar nerviós.

Sense exagerar, em recorda aquella descripció, dels exercicis ignasians, en la que el diable es dirigeix a la concurrència "como si se asentara"; però no seu, està inquiet. En canvi, Jesús, per a presentar el seu programa, seu.

L'expressió: "seiem i parlem-ne", és ben bé una invitació al diàleg. De vegades una conversa que, a peu dret, és tibant i agressiva, al seure, es fa més comprensiva i dialogant.

Poden seure dos enemics, i aixecar-se amics. La pau de molts conflictes ha estat fruit d'una sentada.

Hi ha algun seient en el qual seure-hi no és pas gaire còmode: al parlament, als tribunals, a les càtedres universitàries, a la conferència de les assemblees polítiques i de les associacions d'afirmacions etc., el seient té una honorabilitat, i també demana una competèn-

cia, i exigeix una funció de servei. Quan no és així ja sabem (i perdoneu el retrany): "Els orador que no mouen els cors, mouen...".

Si tothom seies al seu lloc i tothom tingués un lloc per seure, el món fóra una bassa d'oli.

Jesús seia i feia seure. Feia seure, sobre l'herba del camp, la gernació que el seguia, i els parlava llargament; cosa que no hauria pogut fer si haguéssim estat dempeus.

I parlava del "seure". Retreia als fariseus el fet que en els convits s'apressaven a ocupar els primers llocs i podien veure's en la vergonya de cedir el seient a un convidat més significat.

La mare dels fills del Zebedeu sabia que era important seure a la dreta i a l'esquerra del qui té l'autoritat. Però ignorava el preu que moltes vegades té un seient. Un preu que no és paga amb diners...

En llenguatge simbòlic, però significatiu, deia que un dia veuríem el Fill de l'Home assegut a la dreta del Pare. (Això va fer aixecar dels seus seients al Sanedrí en pes, i varen condemnar-lo a mort).

Va prometre als Apòstols que seuriem prop d'Ell el dia de l'aplec universal. (A la festa eterna del Regne, vull ser-hi, Senyor, ni que sigui en un racó i assegut a terra).

Sé que em deixo moltes cadires al tinter (?).

Podríem parlar de "la cadira mitjana", en la que els porters de les finques urbanes de la gran ciutat prenen la fresca al carrer. Però l'electrònica acabarà per engegar-los a tots a la fresca.

Podríem parlar del seient del metro, de l'autobús... però val més no fer-se il·lusions.

O de la cadira elèctrica. Però aquesta és l'anticadira, la degeneració de la cadira. A més, treu xispes. A l'hora de seure-hi tothom és curiosament educat: vostè primer... No m'entredaran pas!

Xesc Soliu

Educació i família

«Oració d'uns fills pels seus pares»

Doneu-nos, Senyor una pares tant intel·ligents que s'adonin que no ho saben tot; tant valents que no es desanimin enfront de les dificultats de cada dia; y tant humils que sàpiguin reconèixer les pròpies limitacions...

Doneu-nos uns pares, Senyor, que tinguin el cap i el cor en el seu lloc: amb nocions clares sobre les coses i la vida a fi que ens les puguin transmetre sense enganyar-se ni enganyar-nos...

Doneu-nos, Senyor, uns pares que, al corregir-nos, avisar-nos o, si fos el cas, castigar-nos, no oblidin mai que ells també foren adolescents... (doneu-los, Senyor, una bona veu, però que no se la fassin malbé escridassant-nos sense motiu...)

Senyor, doneu-nos uns pares que ens estimin... però, per favor us ho demanem: QUE NO ENS ESTIMIN MASSA! que no ens ho donin tot fet; que ens ensenyin a renunciar als propis capricis; que ens ajudin amb les seves paraules i sobre tot amb el SEU EXEMPLE a ser PERSONES, uns pares, per tant, que no vulguin solucionar-nos tots els problemes, sinó que ens estimulin a ser nosaltres mateixos els que ens obrim pas en la vida...

Doneu-nos uns pares, Senyor, de cor noble i pur, amb inquietuts i aspiracions nobles; que sàpiguin ser senyors de si mateixos abans de voler manar sobre els altres... Que sàpiguin mirar l'esdevenidor sense perdre de vista el passat, però sense pretendre que ara ho fem tot com ho feien ells quan tenien la nostra edat...

Doneu-nos, per favor, uns pares alegres i simpàtics, que sàpiguin viure i encomanar-nos la seva alegria de riure (sense oblidar com es plora...)

Uns pares que us coneguin a vos, Senyor, i que sàpiguin que viure se-

gons la vostra Llei d'Amor es el compendi de totes les ciències...

Uns pares que s'estimin de veritat i que no tinguin vergonya de demostrar-nos-ho públicament; i que no oblidin mai que aquest amor que ells ens tenen és el MILLOR REGAL que ens poden fer...

I quan tinguin tot això, afegiu-els-hi, Senyor, us ho supliquem, uns

gotetes de bon humor perquè sàpiguin mantenir-se sempre serens, sense agafar mai les coses per la part trágica...

Aleshores, nosaltres, els seus fills, us podem agrair amb tota veritat "ENS HEU DONAT, SENYOR, UNS PARES FANTÀSTICS!!".

V.M.

Racó del llenguatge

Les consonants (2).

Sabem doncs, que hi ha el so castellà de z que és onexistent en català, i que per tant, és incorrecte anomenar la lletra c pronunciant-la a la castellana. Nosaltres hem de dir: la ce (se), com si la consonant fos una s.

Semblantment, hi ha una diferència total, en català i en castellà, els sons ue representen la i i la g en paraules com: jutge, tarja, gineta.

Quan anomenem la ge i la jota en castellà diem uns sons que són desconeguts en català o que haurien de ser-ho. Només hem de comparar el nom Jordi i la seva traducció al castellà, Jorge. Quan hom pronuncia aquest mot castellà articula un so consonàntic que no existeix en cap altra de les llengües derivades del llatí, ni, evidentment, en català. Aquests dos sons consonàntics, al català i el castellà, si els prolonguem a la pronunciació, observarem que el castellà es produeix al fons de tot de la gola, no pot sortir de més

endins, és un so velar, del vel del paladar i no té vibració, per la qual cosa és anomenat sord. En canvi, el català es forma amb la llengua i el paladar en la seva part central. És anomenat palatal i si durant la pronunciació prolongada posem els dits polze i índex en contacte amb la nou del coll notarem una vibració i no té el so castellà. En català, doncs, la g i la jota són consonants sonores.

Perles ortogràfiques

En un acreditat restaurant de Barcelona capital aquest estiu han penjat el següent rètol: "Tancat per vacances del 15 de juliol al 12 d'agost, llurs inclosos".

Volien dir: ambdós inclosos. Llurs només vol dir "els seus" quan el posseïdor és més d'un.

Albert Pera

La sardana i la dansa

Clàssics de la sardana

Amb aquesta nomenclatura l'Obra del Ballet Popular inicià fa temps una sèrie discogràfica que preten - i ho aconsegueix - recollir monogràficament aquells autors i sardanes que puguessin quedar oblidats al no haver comptat amb l'atenció de programadors qual-que causa fortuïta. Ha comptat amb la col·laboració de diverses entitats i corporacions segons el tema dels disc de torn, les quals s'han cercat relacionades d'una manera o altre amb el contingut de l'enregistrament.

Fins avui els títols de la sèrie són els següents: Discos 1 i 2, Juli Garreta (el número 2 enclou la Sonata per a cel·lo i piano, inèdita en gravació); núm. 3, Pep Ventura; núm. 4, Josep Serra; núm. 5, Ramón Serrat; núm. 6, Josep Blanch Reynalt i número 7, Josep Vicens (Xaxu).

Recentment s'ha presentat el número 8, dedicat a Joaquim Serra, el qual és interpretat per la cobla Selvatana sota la direcció de Josep M. Bernat, amb el contingut de dotze sardanes, alguna no enregistrada fins avui.

La Sèrie no té distribució comercial i s'adquireix solament per subscripció o petició personal, que pot fer-se al local de l'OBP, carrer de Montcada, 20, pral.

Cinquantè aniversari

L'Agrupació Sardanista Manlleuense commemora en aquest 1979 el cinquantè aniversari de la seva fundació, i ho ha fet amb una sèrie d'actes dels quals cal remarcar la inauguració d'un mo-

nument a la Sardana, realitzada el 15 d'agost.

Avui, data exacta de l'efemèrides, celebrarà ballades de sardanes matí i tarda, i a la nit un extraordinari concert de sardanes i música catalana. És interpretat de tot el dia la cobla-orquestra La Principal de la Bisbal. El concert es farà a les deu del vespre, al Centre Familiar, i en el seu curs, es farà també la distribució de premis dels concursos que es convocaren sobre fotografia.

Aplecs

Aquest mes d'octubre té força vitalitat en l'aspecte d'aplec, que s'arrisquen a fer front als primers freds o a la tamborinada que els pregoni.

Demà se celebraran aplecs de sardanes a Sallent, Mataró, Flix i Roda de Ter. El de Sallent anuncia ballada a la tarda, amb les cobles Lluïsos, Pirineu i Jovenívola de Sabadell, amb un total de tretze sardanes.

També a l'ermita del Remei, del Ripollès, la cobla Canigó hi celebrarà aplec, amb una ballada matinal.

«Gales d'Anglès»

Aquest títol correspon a una sardana de Pere Masats, composta per a festejar unes festes que es realitzen a Anglès. Les Gales pròpiament dites ja s'han celebrat enguany, però resten encara les Gales petites que s'escauen aquesta setmana, amb ballada de sardanes a la tarda, a la plaça de la Vila.

Ensenyament de sardanes

Els cursos dedicats a aprendre a ballar sardanes d'una manera correcta i aprenent també el joc de comptar i repartir, produeix continuament una sèrie de convocatòries arreu del país. En aquests moments tenim notícia del que celebra l'Agrupació Amics de la Sardana de Sant Feliu de Guixols, tots els diumenges, a les onze del matí, al Nou Casino La Constància.

També del que convoquen a Barcelona, la colla sardanista «Ara és demà», per a celebrar al Centre Parroquial de la Sagrera, tots els dissabtes, de dos quarts de sis a dos quarts de set, per a grans i petits.

Ballades sabatines (13 d'octubre)

Barcelona, a tres quarts de set de la tarda, a l'avinguda de la Catedral, cobla la Principal del Llobregat.

Berga, vespre, cobla Ciutat de Berga.

Bescanó, nit, cobla Girona.

Cistella, festa major, matí i tarda, cobla Miramar.

El Vendrell, tarda, cobla Reus.

Les Preses, festa major, nit, cobla La Principal d'Olot.

Pollastres, matí cobla Perpinyà.

Manresa, vespre, cobla Lluïsos.

Mataró, tarda, cobla Jovenívola de Sabadell.

Santa Maria de Palautordera, festa major, matí i tarda, cobla Selvatana.

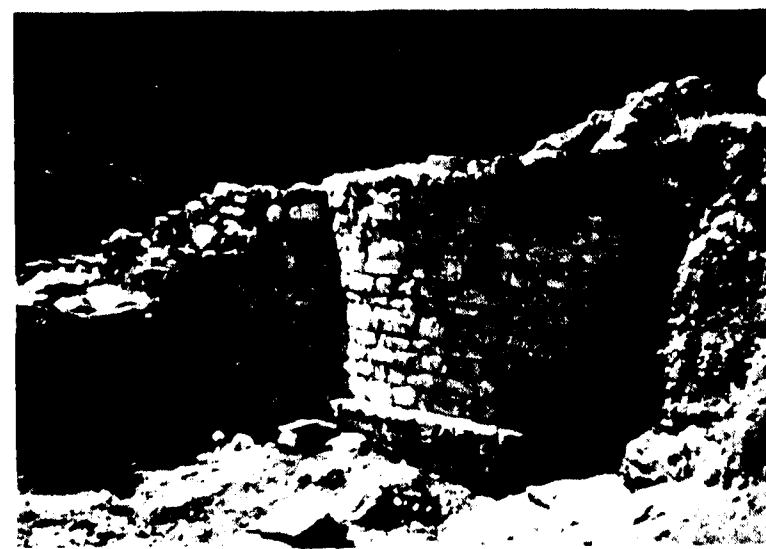
Terrassa, tarda, cobla La Principal de Terrassa.

Viladesens, nit, cobla Ciutat de Girona.

Josep Ventura.

Excursionisme i cultura (3)

El monestir de Sant Sebastià de Sull.

El monestir de sant Sebastià de Sull, com podeu veure a les fotografies, és una bella ruïna, recuperada en els darrers anys i coberta per altres edificacions sobreposades i també ruïnoses. És de planta circular i les parets es conserven a l'alçada del dessorre de la finestra de l'absis.

Es troba a la comarca del Berguedà i, per arribar-hi millor, recomanaria d'anar-hi per la carretera de Saldes a Gresolet; tan bon punt heu passat la riera de Gresolet cal que feu una mitja hora llarga a peu. Trobareu bé el monestir a la ribera esquerra del riu Saldes.

Periòdicament, encara hi treballen diferents entesos en aquest tipus de recerques, dirigits pel catedràtic Manuel Riu, amb activitat sobretot a l'estiu. El fet que aquesta capella sigui de planta circular, i una de les tretze existents d'aquesta modalitat, per ara, fa que dins l'estil romànic tingui consideració.

Situació geogràfica als plans del cadastre (Pla 254): 5º 26' 50" i 42º 14' 35"

Municipi de Saldes
Comarca del Berguedà

Josep M. Gavin

Benedicció de l'àpat

Beneïu la suor d'aquest jornal,
Senyor, amb vostra paraula,
i ens partirem el pa i la sal
i sereu Vós a cap de taula.
Llesqueu-nos pa d'amor i el vi d'honor
ens il·lumini l'existència,
i sigui la vianda de l'amor
de la vostra presència.

Mossén Pere Ribot.

Fent pinya

Les colles de castells de set i de sis

Acabem avui el resum anunciat, i ho fem amb les colles de castells de set (estrictes) i les de castells de sis. La propera setmana ja podrem dedicar l'espai d'aquesta crònica a l'actualitat, cosa per altra banda necessària si tenim en compte que els propers dies viurem les darreres jornades importants de la temporada.

Abans d'entrar en el tema central és obligat de parlar de l'actuació conjunta que set colles varen fer el dia 30 a la plaça de Sant Jaume amb motiu del desè aniversari de la reorganització dels Castellers de Barcelona. La jornada fou molt interessant (les consecucions de la qual publicarem la propera setmana), amb un alt índex de participació ciutadana, la qual cosa, si tenim en compte que es feia en una gran ciutat i fora de l'àrea geogràfica castellera estricte, és molt important ja que demostra l'arrelament popular del fet castellà.

Colles de castells de set

Les colles que planten estrictament aquest castells des de fa bastants anys es mantenen en aquest estadi amb els alts i baixos propis de tota activitat humana. Dues d'elles, les més regulars, són les que tenen un historial més o menys llarg i ja han assolit, altres temporades, algun castell més gros; són els Minyons de l'Arboç i els Xiquets de Tarragona. Dues més, els Castellers d'Altafulla i els Castellers de Vilanova-Colla de Mar, són bastant novelles dintre del nostre món, però, malgrat plantar molts castells de sis, han assolit els de set, si bé no tota la gamma, i els conserven, sobre tot els primers.

Minyons de l'Arboç.- És una que no fa pas masses sortides, actuant, sobretot, a casa seva i als pobles de la rodalia. Les consecucions més destacades han estat, a més dels castells de sis i Pilars de quatre, el Quatre de set, la Torre de sis i el Pilar de cinc, al llarg d'una desena d'actuacions aproximadament, intentant el Tres de set i el Cinc de set. Xiquets de Tarragona.- També és una colla sense masses sortides i que actua a Tarragona ciutat, fonamentalment, i als pobles i viles de

les rodalies. El més destacat, apart dels castells de sis i Pilars de quatre, és l'haver descarregat molts cops el Quatre i el Tres de set, el Dos de sis i el Pilar de cinc, al llarg d'una quizenà, com a mínim, de sortides.

Castellers d'Altafulla.- Es tracta d'una colla petita, en quan a nombre de persones, actuant també fonamentalment a casa seva i a les localitats properes. A més de castells de sis i Pilars de quatre, com a destacat han assolit descarregar el Tres i el Quatre de set, moltes Torres de sis i Pilars de cinc, amb un nombre de sortides semblants als de Tarragona.

Castellers de Vilanova-Colla de Mar.- aquesta colla modesta i amb poca gent, com diu el seu nom, és la representativa del món pescador de Vilanova. Actuen gairebé en exclusivament a la propia vila, i sobretot és clar, al barri marítim. Enguany no han tingut massa sort, i molt poques sortides - potser mitja dotzena -, plantant fonamentalment castells de sis i Pilars de quatre a més de descarregar una Torre de sis i intentar dues vegades el Quatre de set i un Pilar de cinc.

Colles de castells de sis

Es tracta de les més novelles del nostre món, a més de pertànyer a poblacions que no són de la tradicional «àrea geogràfica castellera», la qual cosa no deixa de ser una apreciable desavantatge. La més «antiga» és la de la Roca del Vallès i la més novella (des del 14 de juliol d'enguany) la de Terrassa.

Los brivalls de Cornudella.- És la colla de la comarca del Priorat, on fa pràcticament totes les seves sortides. Ha descarregat molts castells de sis i Pilars de quatre, a més de carregar la Torre de sis. Fa forces actuacions.

Castellers de la Roca.- La primera colla sorgida a les comarques del Vallès. Actua sobretot al Vallès Oriental fent aproximadament una desena d'actuacions. Ha descarregat molts castells de sis, d'altres i Pilars de quatre. Ha descarregat ja la Torre de sis i el Pilar de cinc.

Castellers de Montmeló.- Fruit de la proximitat geogràfica amb la Roca, va sorgir l'any passat aquesta colla que ja ha descarregat alguns castells de sis i Pilars de quatre, a més d'altres. Fa un nombre d'actuacions similars als seus veïns.

Minyons de Terrassa.- La benjamina de les colles ha sorgit a una gran ciutat, fet molt lloable i de difícil manteniment, emperò dintre de la seva categoria comencen a trepitjar fort. Han sortit poques vegades i ja han assolit castells de sis, d'altres i Pilars de quatre.

Pròximes actuacions:

13 d'octubre.- A Cullera: Castellers de Vilafranca

14 d'octubre.- A Sueca: Castellers de Vilafranca

Al Vendrell: Els Nens del Vendrell i fies de Santa Teresa; pendent de confirmació doncs poden actuar el dia 15)

Com a punt final volem remarcar la gira que aquests dies fan els Castellers de Vilafranca al País Valencià, sobretot la seva actuació a Algemesí ja que és la única localitat on encara es conserva la Muixeranga, ball de valencians que està considerat com el precedent històric dels castells. Així mateix, amb motiu de les fies de Santa Teresa, al Vendrell, hi sortiran Els Nens en la seva darrera actuació important de la temporada.

Jaume Casanova - «Cros-sa».

La temporada de rock comença amb bon peu

Concert del legendari Lou Reed

El passat dijous dia 4 d'octubre va iniciar-se la temporada musical barcelonina en el camp del rock, amb un concert del músic nord-americà Lou Reed al Palau d'Esports de Montjuïc. I la veritat és que la temporada va començar amb bon peu, ja que el recinte es va omplir fins no carber-ni ni una agulla i molta gent es va haver de quedar al carrer.

Les circumstàncies ambientals abans d'entrar no eren massa agradables: una forta tempesta amb inundacions arreu, trencadissa de vidres del Palau d'Esports per part dels que es volien colar, carregada de la policia contra aquest ambustació de porres especials i boles de goma...

Un cop dintre, però, la cosa canviava. Lou Reed, a l'escenari, ens oferia una mostra del que es capaç de fer un músic sòlid com ell, amb tanta història i tanta llegenda al seu entorn. Recordem que Lou Reed formava part de Velvet Underground, grup que als anys seixantes va crear tot un moviment musical i ideològic que va cuallar molt als USA i a molts països del món.

Lou Reed va sortir a l'escenari de forma bastant natural: cabell curt, pantalons texans, samarreta de màniga curta que amagava una panxa incipient i, més endavant, una gran sudada...Darrera seu, una eficaç banda, molt compacte, però en alguns moments poc imaginativa degut a que Lou Reed va fer el paper de director d'orquestra: a cada instant ordenava als seus músics el que havien de fer.

Això succeïa perquè les actuacions de Lou Reed, darrerament, no tenen res a veure l'una amb l'altra. Comença sempre amb el seu tema Sweet Jane, però a partir d'aquí crea

tot un món musical i interpretatiu, en consonància al seu estat d'ànim i a les particularitats del públic de cada lloc.

Sigui com sigui, Lou Reed va estar molt en el seu paper, sabent evocar la seva part històrica però sense quedar-se enrera, donant la imatge del mite, però sense parar aquí. I el públic, majoritàriament, malgrat alguns instants de distanciament, va acabar al seu costat, celebrant la seva actuació barcelonina.

En el camp del rock internacional hem de dir que els propers concerts de la temporada tindran lloc els dies 8, 9 i 10 de novembre, amb tres actuacions seguides del grup Supertramp al Palau d'Esports de Montjuïc.

J.R.M.

La bicicleta

Un esport no gens car, però arriscat

El ciclisme és un esport eminentment popular en tot el sentit de la paraula. El ciclisme —sobretot el que es practica en ruta, el més divulgat— és actualment un dels pocs esports pels quals l'aficionat no ha de pagar entrada per a veure els seus talls, però també és un esport en el qual rarament es pot apreciar directament tot l'esforç que els deportistes desenrotllen.

L'origen del ciclisme coincideix, naturalment, amb el descobriment de la bicicleta. L'anglès Kirkpatrick Macmillan va inventar la biela l'any 1838 i va fer el trajecte Curthill-Glasgow de 70 milles (més de 100 km) el 1840, com un senzill exercici. L'any 1861, Ernest Michaux, fill de Pierre Michaux (que havia dissenyat una bicicle-

ta de tres rodes amb pedal a la roda posterior), va utilitzar una vella "draisienne", inventada pel baró Drais, l'any 1816 i batejada amb el seu propi nom, i l'hi va incorporar una roda posterior de gran diàmetre. Quasi paral·lelament, l'any 1865, es va disputar la primera competició oficial: el gran premi d'Amiens, per a bicicletes de fusta. Durant aquest període, i fins a les darreries del segle, la bicicleta es va anar perfeccionant, i l'any 1893 es disputaren els primers campionats mundials per a "amateurs".

No oblidem, tanmateix, que, en realitat, la bicicleta no va néixer com un mitjà de transport, sinó que sempre va ser considerada principalment com un instrument per a l'exercici físic i la recreació.

Es tracta d'un esport dur i arriscat i, per tant, cal prendre unes certes precaucions:

—La visita mèdica anual és obligatòria per a obtenir la llicència de conductor.

—Un electrocardiograma al començament, durant i al final de la temporada, és una precaució molt recomanable, car el ciclisme és un dels esports que poden portar, com a conseqüència, modificacions cardio-vasculars.

Netejar-se curosament els ulls ja que els practicants d'aquest esport estan exposats a rebre cossos estranys als ulls.

—Una sobredosi energètica (aigua i glucosa) és indispensable durant l'esforç.

Una bona posició

La "màquina" ha d'estar adaptada a la talla del subjecte per a evitar les posicions vicioses generadores de rampes i de mals de ronyó. S'han de prendre dues precaucions:

—Prendre una posició correcta: és a dir, inclinada vers el manillar, però no corbada: el tronc ha de restar rectilini.

— Vetllar a fi que la bicicleta estigui sempre adaptada a la talla del subjecte.

Com determinar la posició de base? (Croquis A)

—Asseure el subjecte sobre la sella; fer-li posar el taló sobre el pedal; pujar la sella de manera que la cama quedi estesa.

—En general "centrar" la sella de manera que l'axe del tub quedi al centre de la sella (croquis B)

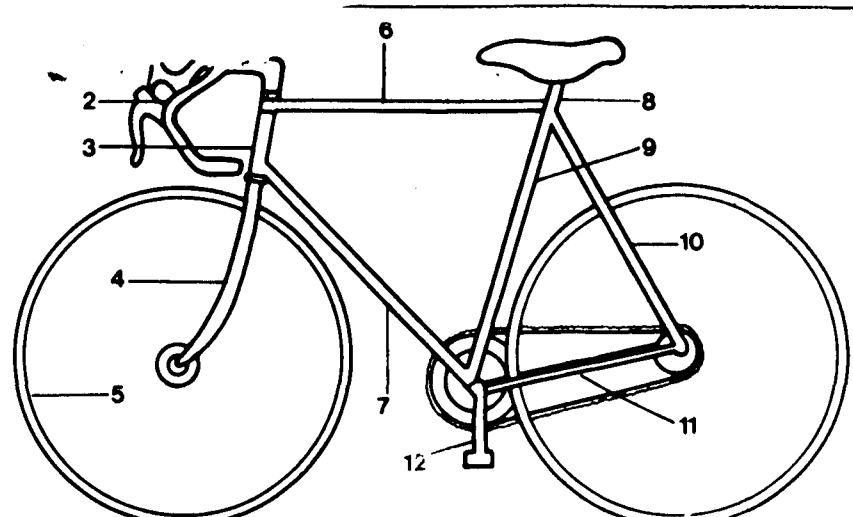
—Regular el manillar i la potència (croquis C)

Com escollir el material?

—El quadre: talla petita, quadres de 50 a 55; talles mitjanes, quadres de 56 a 58; talles grans, quadres de 59 a 60.

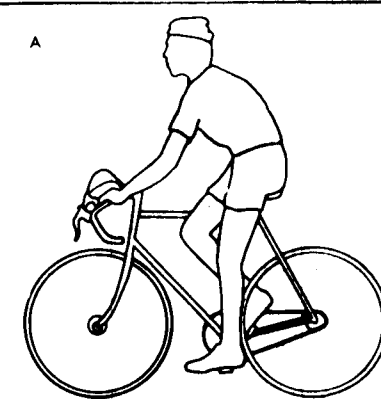
—No es recomana, qualsevol que sigui la talla del subjecte, de utilitzar quadres superiors a 60.

—Pel manillar: petits, 38-39; mitjans, 39-40; grans 40-41-42.

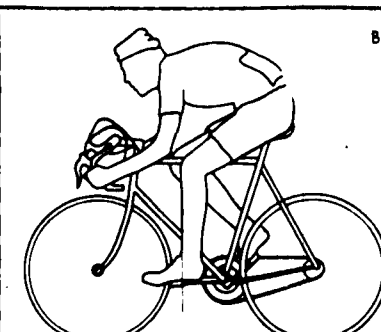

Davant: 1 Angle del manillar. 2 Manillar. 3 Tub de direcció. 4 Forquilla. 5 Roda. Part mitjana: 6 Tub horitzontal. 7 Tub diagonal (entre el pedal i la direcció)

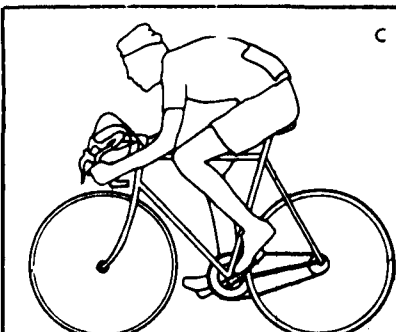
Darrera: 8 Tija de la sella 9 Tub de la sella. 10 Forquilla posterior. 11 Forquilla horitzontal. 12 Pedal.

L'ajustament de l'alçada de la sella s'efectua d'una manera senzilla: recolzat contra un mur, per a mantenir l'equilibri, col·locar un dels pedals el més baix possible. L'alçada de la sella ha de permetre que la cama estigui estesa.

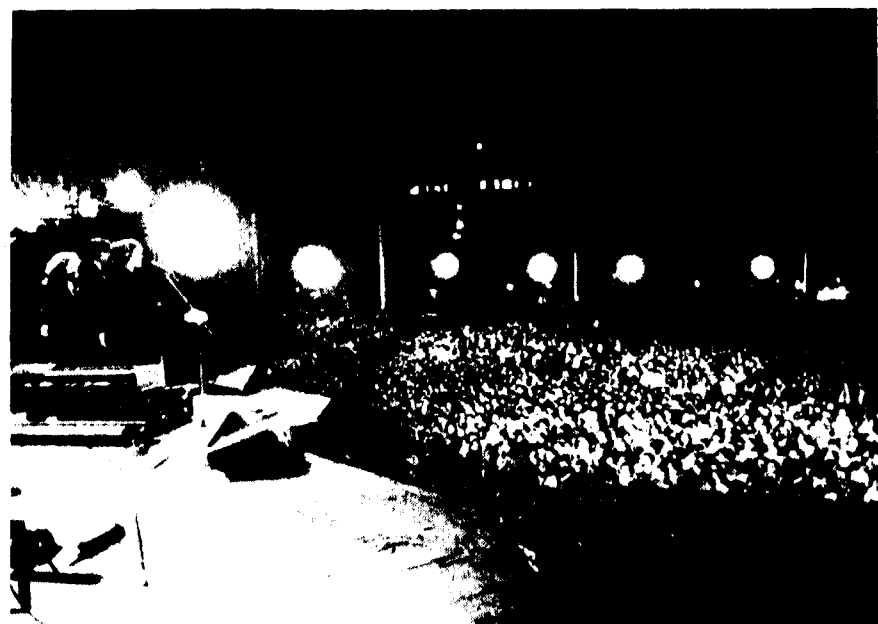

La reculada de la sella s'efectua assegut sobre d'ella amb els peus enganxats en els estreps, manivella horitzontal. Un fil, posat a plom ha de passar per l'axe del pedal.

Per a regular la manivella: col·locar una manivella paral·lela al tub que va del pedal a la direcció. Col·locar les mans a baix de la manivella, aleshores el colze ha de tocar lleugerament el genoll.

La Trinca: Mig any de descans

La Trinca canta per 50.000 persones, a la plaça Catalunya

El grup La Trinca ha iniciat una llarga temporada de descans pel que fa a la activitat pública. Concretament, estaran sis mesos sense pujar als escenaris de Catalunya. Aquest temps el dedicaran a ~~composar~~ noves cançons, preparar un nou espectacle, gravar un programa especial de televisió de noranta minuts pel dia de Sant Esteve i, com s'acostuma a dir, per replantejar-se al feina.

Abans d'iniciar aquest període de retir voluntari, La Trinca es va presentar amb tres importants actuacions: al Teatre Almagro, de Lleida (on rebieren un homenatge), al Teatre Municipal de Girona (on feia set anys que no hi

actuaven degut a les prohibicions que els hi imposava l'anterior alcalde, senyor Ribot), i a la Plaça Catalunya de Barcelona (davant de 50.000 espectadors, com a cloenda de les Festes de la Mercè).

Amb aquestes multitudinàries actuacions La Trinca s'ha acomiadat del seu públic fins l'abril de 1980, quan reemprendran la seva activitat artística per pobles i ciutats de Catalunya, amb nou material i més energies.

Joan Ramon Mainat

SALUT DE LES VOSTRES
FAMÍLIES
PROTEGEIXI-LA EFICAÇMENT
BEVENT

AGUA **VITAL** DE FOURNIER

DE LA GARRIGA
GRAN PUREZA DIGESTIVA DIURETICA

PAS A PAS
CALÇAT
ESPORTIU

Bata
Bata
Bata

CONCESSIONARI
GALLÉS
Condesa sobradíel, 3
apartado 1105
Barcelona 2

SE HIZO
INDIO

per Jose Mucart

Es un llibre que emociona
i dona a conèixer moments
ignorats

En venda en las principals llibre-
ries.
Distribuidora Balmes

Durán, 10, n.º 9

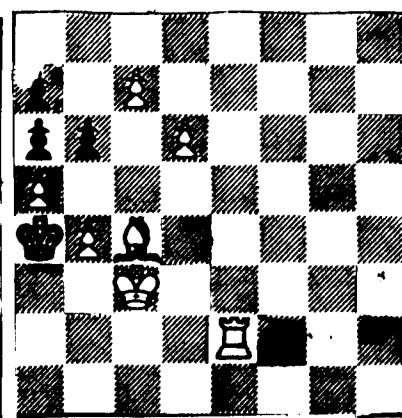
BARCELONA

L'OBRADOR
escola i taller de ceràmica

CURSETS DE NADAL
I D'ESTIU

Inscripcions a
L'OBRADOR...
ESCOLA CERAMICA
Oberta tot l'any
Campo Florido, 10
Barcelona-27
T. 340 43 48

La família Moixó

El lector ens dispensarà avui d'interrompre la línia didàctica per aturar-nos en l'anècdota.

Els escaquistes de tot el món ens hem assabentat de que ultra l'alpinisme i la natació, entre altres activitats marginals, el Sant Pare Joan Pau II també ha fet escacs.

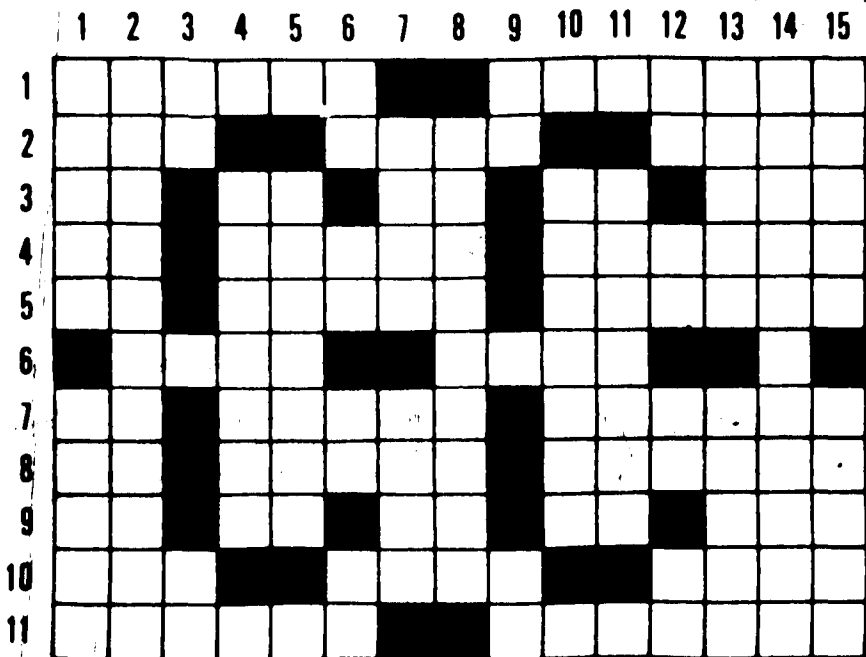
Quan era estudiant o poc després d'ésser ordenat, Karol Wojtyla publicava a la revista "RSK" el març del 1946 el problema que us oferim. Es mat tres jugades.

No és aquesta la única composició que publicà. També sabem que era un jugador de partida viva, modalitat que encara practica de tant en tant.

Posició:
B(7) Rc3, Ta6, Ac4, Pa5, b 4, c7,
n(2) Ra4, Pa7.

Encreuats

(número 2)

HORIZONTALS:

1. Nom antic de la Península que habitem. Sarment.— 2. Que no és punxagut. Confiar. Crist.— 3. Preposició. Nom de lletra. Consonants de més. Aliment bàsic. Interjecció del germànic que vol dir hola!.— 4. Símbol químic del sodi. Acceptat. A l'inrevés: Moble per guardar coses.— 5. A l'inrevés: nom de lletra. N'hi caben mil en un metre cúbic. A l'inrevés: Simpàtic animal que rosegua troncs i viu a les vores dels rius.— 6. Amb una P al davant, diminutiu de Pere. A l'inrevés: paraules. Setena lletra de l'alfabet.— 7. Consonants de bona. Els que són l'esperança de Joan Pau II. Amb pompa.— 8. Conjunció llatina. Omplio d'arena. En castellà arcaic: natural d'Ossa.— 9. Pronom personal de 2ª persona. A l'Egipte déu del sol. Planta de flors rosades usada per a farratge. Que té bona salut. A l'inrevés: Part del dia en que es veuen les estrelles, si no està núvol.— 10. Planeta del nostre sistema solar. A l'inrevés: Capell protector dels bombers. Mida de longitud que antigament tenia vuit pams.— 11. Malifeta. Guisat de carn estofada.

VERTICALS:

1. Nom de dona (en grec vol dir pau). Pasta per a il·lustrar les sabates.— 2. Nom d'home i també de dona.— 3. Pronom de 1ª persona. En geometria: radi. Contracció.— 4. Radi. Anhelar. Segona vocal.— 5. Símbol del iode. Que edita (fem.). Punt cardinal.— 6. A l'inrevés: Nota musical. Abreviatura de metre. Nom de lletra. Gos.— 7. A l'inrevés: Que faci avançar la barca amb els remes. Nom de lletra en plural.— 8. Aconsello.— 9. Consonant repetida. Forma d'embenar. Nom de la lletra que pels romans valia cent.— 10. Punt cardinal. Pirop en castellà i plural. Un altre punt cardinal.— 11. Cinc cents. Que té aroma, fem.. A aquella manera d'embenar.— 12. Llenguatge provençal. Símbol de l'estat. Mil cent. Símbol del cobalt.— 13. Part inferior i central de l'esquena, plur.. Onomatopeia de caure de nassos.— 14. Natural de Tarragona, femení.— 15. A l'inrevés: cocodril. Tocat del bolet.

SOLUCIO AL ENCREUAT NUMERO 1

HORIZONTALS:

1. CERCAR PERSONA.— 2. OCA OSSA ANAS.— 3. LL CC IA AS ATE.— 4. AE ARIEL PERDUT.— 5. RS RIERA ARMARA.— 6. IMMA MINE A.— 7. CA ER— BRA ARTOLA.— 8. RS TIBEN RITSEV.— 9. ET AA MC TSE.— 10. MIL RAAB TRES.— 11. ACABAR CUIRASA.

VERTICALS:

1. COLAR CREMA.— 2. ECLESIASTIC.— 3. RA M LA.— 4. C CARMETA B.— 5. A CRIARIA A.— 6. RO IE BB RR.— 7. SIER REMA.— 8. SALAMANCA.— 9. PA I BC.— 10. E APANARA U.— 11. R SERERIC I.— 12. SA RM TT TR.— 13. ONA— DA OSTRA.— 14. NATUREALES.— 15. ASETA AVESA.

JEROGLÍFIC

DÉU

TOT

Davant de la desgràcia...

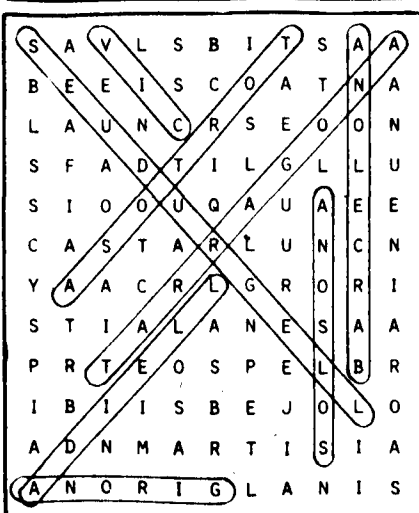
JEROGLÍFIC ANTERIOR

N arc is
Narcis

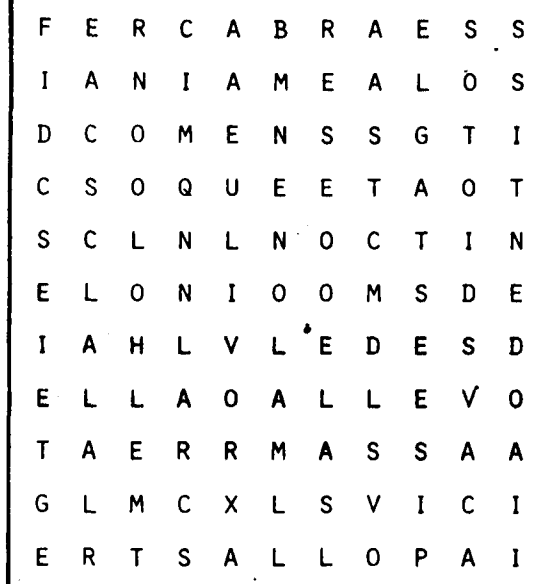
Solució al Jerooglífic número 2

Fou publicat aquest final a "La Strategie" l'any 1936, obra del txec Dederle. La ruta del rei blanc per assolir la casella g4 és fascinant. Vegeu:
1 Rb3 Rf2, Rc2 Re3, 3 Rd, Rf4, 4 Re2 Rg5, 5 Rf3 Rxxg6, 6 Rg4 i taules.

Jaume Mora.

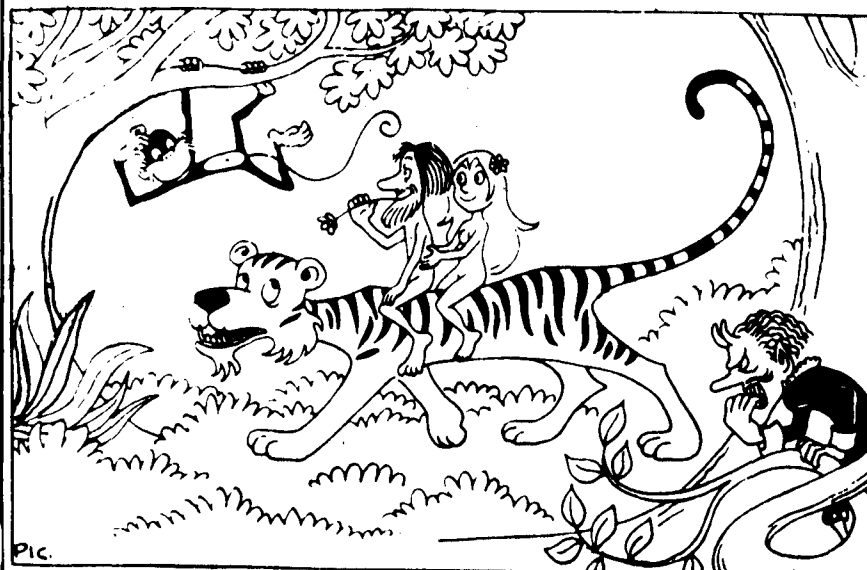

Sopa de lletres

Busqueu onze noms d'animals domèstics. Amb les altres lletres que sobren trobareu una frase de la Bíblia, que en fa referència, i el lloc on se troba.

Els errors a dotzenes

Després d'haber localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Envieu-la a "CATALUNYA CRISTIANA", València, 244 Barcelona-7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis molt bonics. Bona feina i...sort!

Concerts de la setmana

XVII festival internacional de música de Barcelona

dia 15, dilluns - 21 h.
Palau de la música catalana
Maurizio Pollini, piano
Recital Chopin/Schumann

Música contemporània
Teatre Lliure c/Leopoldo Alas 2 (Gràcia)

Dia 16, dimarts - 21 h.
Teatre Lliure
Grup Bartok de Barcelona
Esperanza Abad, soprano
Joan Lluís Moraleda, director
Schoenberg: Pierrot Lunaire
P. Boulez: Le marteau sans maître

Dia 17, dimecres - 21 h
Saló del Tinell
Concert commemoratiu 250 è. aniversari P. Antoni Soler.
Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal
Montserrat Torrent, orgue
Quartet sonor
Jorai Canigó (dir.: E. Anglada)
P. Antoni Soler (1729-1783): Con-

cert num.3, en sol major per a clave i orgue /Fandango en re menor
Sonates núm. 115 (Andante) i 120 (Allegro spiritoso) /Quintet núm.5 en re menor /Salve Regina / Comedies Carnes /Confitebor tibi

Música contemporània
Teatre Lliure c/Leopoldo Alas 2, (Gràcia)

Dia 18, dijous - 21 h.
Música de cambra
Obres de Mompou, Cercós, Montsalvatge, Turull, Brotons, Granados, Albéniz, Olaf Sabater.

Dia 19, divendres - 21 h.
Palau de la música catalana
Orquestra ciutat de Barcelona

Carme Rustamant, dirigent
David Van Asch, baix
Salvador Mas, director
Mahler: Kindertotenlieder
Mahler: Simfonia núm. 4, en sol major.

Dia 20, dissabte - 21 h.
Poble Sec
Palau de les Nacions
Orquestra simfònica de Bamberg
James Loughran, director.

Ravi Shankar

al Palau

Pel dia 24 d'octubre pròxim, està prevista la reaparició a Barcelona del famós i llegendari Ravi Shankar. La seva presència a la nostra ciutat, en el marc del Palau de la Música Catalana, ha despertat un inusitat interès i expectació després de la seva última visita, l'any 1975, a l'Església de Santa Maria del Mar, davant un nombrosíssim públic fascinat per les genials versions del més gran intèrpret del sitar.

En aquesta nova i única audició Ravi Shankar, el transmissor de la música oriental al món occidental, oferirà versions inèdites de la tradicional i fascinant música indú.

A les guixetes del Palau de la Música es venen les localitats per aquest concert que es presenta com un dels més atractius de la temporada musical.

Batsheva Dance Company de Tel-Aviv

Per primera vegada el Festival Internacional de Música de Barcelona incorpora en el seu programa uns festivals de dansa. Fet tan més important perquè aquest esdeveniment serà protagonitzat per una formació de singular relleu: Batsheva Dance Company de Tel-Aviv.

Fundat l'any 1964, aquest elenc ha conquerit en poc temps un sòlid prestigi, que l'ha situat a primera línia entre les agrupacions similars del món sencer.

El seu primer recital (23 d'octubre) tindrà per base obres de Leonardo Saldó ("Concert de percussió"), T. Albinoni ("Pregària abandonada"), F. A. Cohen ("La dansa de la mort"), amb coreografies de Norman Morrice, Paul Sanasardo, Ze'eva Cohen i Kurt Joos. El segon programa (dia 27 d'octubre), composicions de Liszt ("Estudis transcendental"), Schoenberg ("Els exiliats"), Ravel ("Suite núm. 2") i Igor Stravinski ("Concert per a corda", "Simfonia per a instruments de vent", Suites núm. 1 i 2) amb coreografies de Paul Sanasardo, José Limón i Rahamin Ron.

Cuina

Lluç a la Rosa Pudding Margarida

50 gr. de pinyons
6 rodanxes de lluc
2 tomàquets madurs
1/2 cullerada de farina
julivert
2 grans d'all
1 copeta de xerez sec
1 llimona

Renteu el peix i adobeu-lo amb sal i unes gotes de llimona. Poseu oli en una cassola, que en cobreixi el fons i quan sigui calent, col·loqueu-hi els talls de peix.

Podeu coure els tomàquets sobre una graella; refeu-los y tal·leu-los a trossets petits i amb els dos grans d'all i la mitja cullerada de farina, passeu-ho pel turmix. Els pinyons deixeu-los ben fins amb el molinet de cafè.

Tot això junt, escampeu-ho per sobre el peix i regueu-ho amb el xerez sec i mig culleró d'aigua. Per sobre, encara, afegiu-hi el julivert tallat molt petit i una mica de sal i deixeu-ho coure uns deu minuts a foc suau, remenant la cassola de tant en tant, perquè no s'agafi.

4 ensaimades
2 flams de paquet
1 lluna petita de pinva
1 tall de pell de llimona
1 copa de conyac
3 cullerades de sucre
1 litre de llet

1/2 palet de canyella

Bulli la llet amb la pell de llimona i el mig palet de canyella; prepareu el flam tal com indica el paquet i afegiu-hi tres cullerades de sucre i de conyac.

Prepareu sucre a punt de caramel per posar al fons d'un motlle llarg. A sobre, poseu-hi mitges rodanxes de pinva, després les ensaimades, tallades a trossets. Tireu la llet preparada a sobre les ensaimades, procurant que quedi ben amarat.

Poseu-ho a la nevera fins que quedi pres. Quan estigui a punt volqueu-ho sobre una plata allargada. I si voleu adornar-ho més, podeu fer-ho amb nata ensucrada amb l'ajuda d'una mànega amb boquets arrissada.

Espanya, vigèssim país en televisors per mil habitants.

Espanya ocupa el vigèssim lloc mundial en quan a aparells de televisió per habitant, segons les últimes estadístiques de les Nacions Unides que apleguen dades de 1976.

Al acabar dit any, Espanya tenia 218 receptors de televisió per cada 1.000 habitants, enfront als 571 dels Estats Units i els 411 del Canadà, països situats al primer i segon lloc, respectivament, del "ranking".

Davant d'Espanya es troben també Suècia, el Regne Unit, Dinamarca, la República Democràtica Ale-

manya, Alemanya Federal, Finlàndia, Àustria, Suïssa, França, Holanda, Luxemburg, Bèlgica, Noruega, Txecoslovàquia, Japó i Hongria.

Darrera del nostre país es situen Itàlia, Irlanda, Argentina i Israel, país aquest que compta amb 180 aparells televisors per cada 1.000 habitants.

El lloc número 30 l'ocupa Uruguai amb 115 receptors, el número 40, Irak amb 37, i el número 50 Nigèria, amb 2 televisors per cada 1.000 habitants.

Música radiofònica interessant:

Dia 13, a les 19,00 RNE 22 programa.

"Satil" oratori de Händel el cor juvenil de Copenhagen i orquestra simfònica de Viena dirigits per Mogens Woeldike.

Dia 17, a les 23,00 RNE 2 0 Programa FM

Transmissió des de l'església de Santa Clara de Sevilla: "El violoncel·lisme romàntic" amb Lluís Claret i Rosa Maria Cabestany.

Dia 18, a les 22,30 RNE 2 0 programa.

"L'el·lipsis d'amor" òpera de Donizetti amb Johan Sutherland, Maria Casula i Luciano Pavarotti.

Recordem aquesta setmana els músics.

Frederic Chopin, que morí el 17 d'octubre de 1849.

Franz Liszt, nascut el 20 d'octubre de 1811.

La partitura setmanal

Popular catalana

El Rossinyol

Encomana'm a la mare i a mon pare no pas gaire, perquè m'ha mal maridada, a un pastor me n'ha donada que em fa guardar la ramada.

He perduda l'esque-llada, el vaquer me l'ha atrapada. -Vaquer, torna-me'n la cabra. -Què me'en donaràs per paga? -Un petó i una abraçada. -Ço són coses de mainatge: tenen pa i volen formatge.

Memòries d'un Misanthrop (3)

Un parell de tórtoras

Els cants dels galls no em despertaven al matí. Prop de casa no n'hi havia cap. Em despertava el parrupeig d'una parella de tórtoras que tenien a l'hort. Més ben dit, em despertava al matí, a la matinada i a mitjanit, perquè no paraven mai d'emetre llur cantarella planyívola. Era un parrupeig constant i sonant, com els calés de les caixes d'estalvi. Vull dir això de constant i sonant, no que els calés facin cap parrupeig.

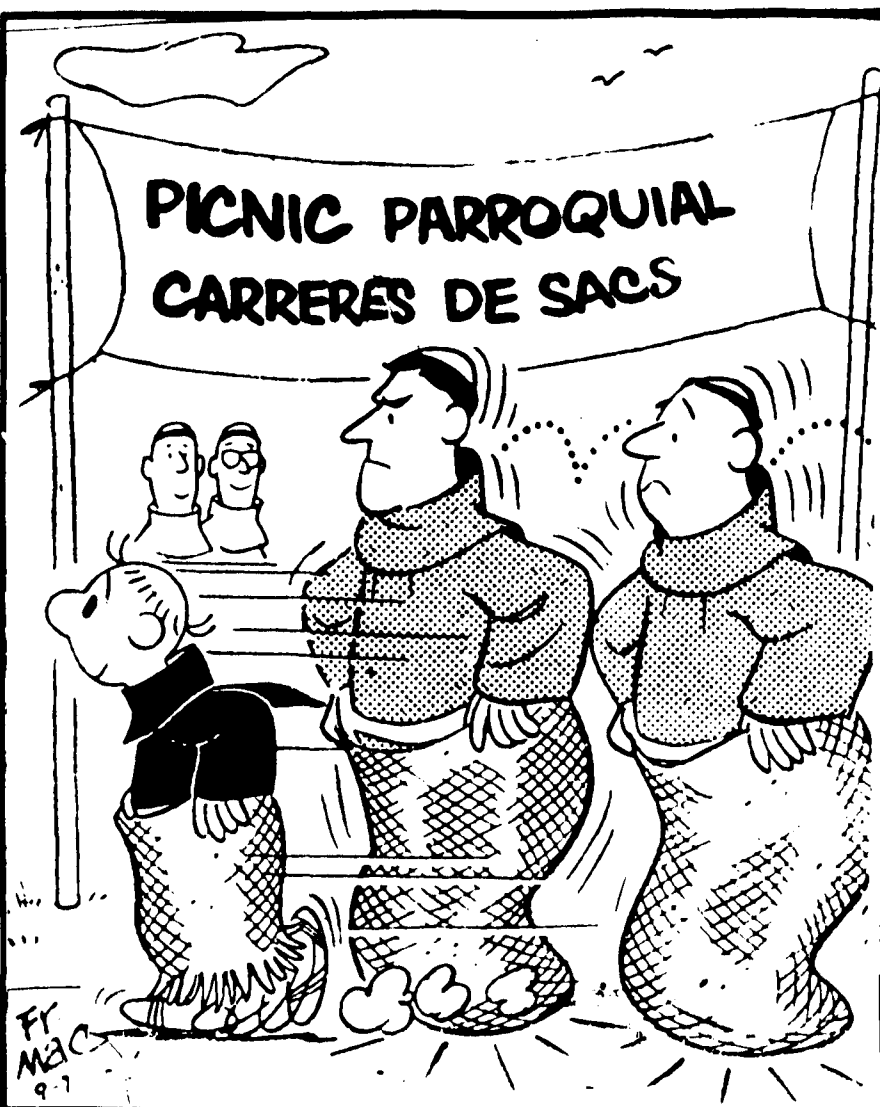
No ho puc assegurar perquè no sabia distingir la veu d'un mascle de la d'una femella de tórtora, si és que tots dos en tenen. Però suposo que devia ser un parrupeig altern, de parella enamorada. L'amo de les tórtoras també n'estava enamorat, però d'una altra manera. Era un misantròp més alt i gros que jo. Em devia doblar l'edat, el pes i gairebé el número de les sabates. Estimava les tórtoras perquè eren romàntiques i bíbliques. Deia que no eren bones per a menjar. I s'extasiava sentint-les de darrera els vidres estant. De tant en tant comentava: "I quina pau que se sent aquí, amb aquest silenci!". És clar, el parrupeig de les tórtoras no comptava, en parlar de silenci.

La tortura de les tórtoras va durar dos anys i escaig. Em refereixo a la tortura de sentir-les continuament. Al final ja m'hi havia habituat i no podia dir que em torturés el parrupeig continu. Però diem-ne tortura perquè parrupaven a tort i a dret. Bé, suposem que hi tenien dret, perquè encara no s'ha aprovat la declaració dels drets tortorans de les tórtoras del tot el món. I, si s'haguessin aprovat, tampoc no serien respectats.

Una cosa que feia molt bonic era sentir el parrupeig de les tórtoras quan una parella de nuvis sortia de la missa de casament. El comentari de les tafaneres del poble, que s'ho miraven embadallades, no podia ser altre que "Semblen un parell de colomins!". Sense ales, és clar. I de la primera volada. I ja me'ls imaginava planyent-se planyívola tota la nit com les tórtoras i sense deixar dormir els veïns.

Ara que hi penso: en duia Noè, de tórtoras, a l'arca? La Bíblia només parla de coloms. I, si en duia, no el marejaven? No el torturaven? O és que en aquells temps encara no havien après de parrupar planyívola-ment? O es van posar a planyer-se amb parrupeigs en veure que els coloms sortien abans que elles? Misteri bíblic que mai no serà resolt. Per mi que, en comptes de tórtoras n'hauríem de dir "misantrórtoras". Perquè tot això de la Bíblia fa molta olor de missa.

Guillem del Món

L'OBRADOR

escola i taller de ceràmica

CURSETS DE NADAL
I D'ESTIU

Inscripcions a
L'OBRADOR.
ESCOLA CERAMICA
Oberta tot l'any
Campo Florido, 10
Barcelona-27
T. 340 43 48

Crec en Déu pare omnipotent. Però...
Que hi ha algun dubte? Queda-te!
La fe és bella sense els "qui sap",
sense els "com" i sense els "per què".

Emperador a part, dins i fora del Tirol, voldria que el vostre heroisme gentil i cristià alhora inspirés algú. Entenguem-nos; no vull promoure cap guerrilla; estic convençut que, especialment a la Itàlia democràtica, no n'hi haurà necessitat. Però la vostra fe cristiana, tota d'una peça, la com-penetració del poble que, amb Haspinger, heu sabut crear a l'hora del pe-rrill, això sí que ho desitjaria amb tot el cor.

El profeta Elies deia a la gent: "Fins quan coixejareu amb els dos peus? Si el Senyor és Déu, seguiu-lo! Si en canvi és Baal seguiu-lo a ell!" Volia que es fes una elecció seriosa; insinuava que no es pot anar a Déu si no es deixa el mal, estant asseguts en dues cadires o fent tentines. El nostre Trilussa ha dit el mateix:

per la Pàtria.

git una estàtua, en el pedestal hi ha escrit: *per Déu, per l'Emperador*, descàrrega. A l'esplanada de l'Iselberg a la vora d'Innsbruck, us han ere-agennollats al voltant vostre i, rebuñada la bena als ulls, esperàreu dret la A Màntua, abans del suplici, beneirau, com un patiarca, els companys El vitriol Eugeni volia honorar-vos, Napoleó ordenà l'afusellament.

mano que respecte la innocència de la meua esposa i dels meus fills."

bana on us amagàveu, digueren: "Feu de mi el que vulguin, només us de-trait, pels acostumats "trenta diners". Descobert pels francesos a la ca-italiana, hom "anà a la muntanya". Per desgràcia, dos miserables us van organitzàssiu com a guerrilla. També aleshores, com en la resistència a desenes de milers, els francesos i els saxons, calgué que us dividíssiu i Dues vegades l'exèrcit bavarès fou derrotat: quan vingueren reforços, tra estatura gegantina, la veu potent i decidida, la imponent barba negra, amb falç, uns amb forques i uns amb antics fusells: els dominava la vos-veure els pagesos que sortien de cada mas, de cada poble, armats uns Mentre tocaven les campanes i el seu so ressonava de vall en vall, es van i llibertatida". Endebades. Aleshores s'esdevingué la insurrecció en massa. de Baviera respectuosos instàncies, perquè fos retirat el "decret impiu sentiment religiós del catolicíssim poble tirolès. Aquest presentà al rei més tocs de campana. Montgelas no imaginava fins on podia arribar el del culte catòlic: no més processons, matrimonis i funerals religiosos, no viera, sense avis ni motiu, el 1809, suspengué de cop totes les cerimònies

Tot començà quan el marquès de Montgelas, ministre del rei de Ba-

manipulats per gent astuta, a còpia de bombardejar els receptors amb colors sonoritzats i persuasions tan més eficaces com més ocultes, són capaços una mica al seu torn de fer odiar pels fills el millor dels pares, de fer veure blanc allò que és negre i a l'inrevés.

Les nostres mentides, amb relatius somriures i compliments seductors, Cíckov, poden avui ser potenciades al mil per un i esdevenir mentida de grup, nacional i còsmica fent del nostre "el temps per excel·lència dels impostors". Exactament com ha escrit Cesbron.

Hi ha encara més. A través de la premsa, la ràdio, la televisió, no s'arriba al contacte real amb els fets sinó amb la versió dels mateixos, interpretats per gent diferent de manera diversa. I aleshores s'insinua a la ment la idea perniciosa segons

la qual no es pot arribar mai a la veritat, sinó només a l'opinió. "Temps enrrera es donava la certesa -es diu-, ara ja no som a l'època de la creença sinó de l'opíable."

Els filòsofs avien el foc: "El llenguatge -diuen- no és apte per expressar el pensament. La veritat és relativa, és a dir, canvia segons els temps i els homes." D'aquí ve la desconfiança de molts en la veritat, en la raó humana, en la força de la lògica; d'aquí ve acontentar-se i abandonar-se només a les impressions alògiques i acrítiques.

Allò que és fals per un és veritat per un altre, mentida i veritat són acceptades amb el mateix dret de ciutadania. Una autència bofetada a la dignitat humana i a la bondat de Déu, que ha creat l'home capaç de certeses.

I encara paciència si això es limités en el camp natural. Passa també en l'àmbit religiós-diví.

Hom diu: "Tots som uns impeditos davant de la veritat. Abans a l'Església hi hi havia el magisteri d'autoritat; ara tots estem en recerca; és l'època del pluralisme en la fe."

Només que la fe no és pluralista: es pot admetre un sa pluralisme en la teologia, en en la litúrgia, en altres coses, però mai en la fe. Tan bon punt consta que Déu ha revelat una veritat, la resposta és sí; per tots, i en tots els temps sí amb convicció i coratge, sense dubtes ni vacil·lacions.

I cal rebutjar amb totes les forces la idea segons la qual les veritats de la fe són només expressions d'un moment de consciència i de la vida de l'Església. Sempre són vàlides tot i que és possible entendre-les sempre millor i expressar-les amb fórmules noves, més encertades i adaptades als temps nous.

Pel que fa al magisteri d'autoritat -dins dels deguts límits-, hi era ahir i hi és avui. Altrament, l'Església deixaria de ser "apostòlica" i no seria allò que "Crist és el mateix ahir, avui i pels segles." (*Hebreus 13.8.*)

Al contrari d'aquells indecisos i asèptics, vós, Cíckov, us manteniu segur en el maneig del vostre negoci; sense inmutar-vos "dispareu" xifres, doneu garanties, aparteu obstacles. Hi ha qui se us assembla en aquesta impertorbable seguretat: aquells que, creient-se investits pel vent de la profecia, assenyalen amb el dit i denuncien continuament homes i institucions.

Conseiller Cíckov! Gogol escrivé que no estaven disposats a realitzar la vostra macroscòpica ficció sense abans fer-vos el senyal de la creu segons

reflexionar: "...si no és que sigui per mantenir-te en exercici!"

Iwan que, després d'empiques in-sistències, escrigué a l'albun Santíssima Trinitat no li donaria ni un cèntim!" Descobert pels francesos a la ca-italiana, hom "anà a la muntanya". Per desgràcia, dos miserables us van organitzàssiu com a guerrilla. També aleshores, com en la resistència a desenes de milers, els francesos i els saxons, calgué que us dividíssiu i Dues vegades l'exèrcit bavarès fou derrotat: quan vingueren reforços, tra estatura gegantina, la veu potent i decidida, la imponent barba negra, amb falç, uns amb forques i uns amb antics fusells: els dominava la vos-veure els pagesos que sortien de cada mas, de cada poble, armats uns Mentre tocaven les campanes i el seu so ressonava de vall en vall, es van i llibertatida". Endebades. Aleshores s'esdevingué la insurrecció en massa. de Baviera respectuosos instàncies, perquè fos retirat el "decret impiu sentiment religiós del catolicíssim poble tirolès. Aquest presentà al rei més tocs de campana. Montgelas no imaginava fins on podia arribar el del culte catòlic: no més processons, matrimonis i funerals religiosos, no viera, sense avis ni motiu, el 1809, suspengué de cop totes les cerimònies

Tot començà quan el marquès de Montgelas, ministre del rei de Ba-

per la Pàtria.

git una estàtua, en el pedestal hi ha escrit: *per Déu, per l'Emperador*, descàrrega. A l'esplanada de l'Iselberg a la vora d'Innsbruck, us han ere-agennollats al voltant vostre i, rebuñada la bena als ulls, esperàreu dret la A Màntua, abans del suplici, beneirau, com un patiarca, els companys El vitriol Eugeni volia honorar-vos, Napoleó ordenà l'afusellament.

mano que respecte la innocència de la meua esposa i dels meus fills."

bana on us amagàveu, digueren: "Feu de mi el que vulguin, només us de-trait, pels acostumats "trenta diners". Descobert pels francesos a la ca-italiana, hom "anà a la muntanya". Per desgràcia, dos miserables us van organitzàssiu com a guerrilla. També aleshores, com en la resistència a desenes de milers, els francesos i els saxons, calgué que us dividíssiu i Dues vegades l'exèrcit bavarès fou derrotat: quan vingueren reforços, tra estatura gegantina, la veu potent i decidida, la imponent barba negra, amb falç, uns amb forques i uns amb antics fusells: els dominava la vos-veure els pagesos que sortien de cada mas, de cada poble, armats uns Mentre tocaven les campanes i el seu so ressonava de vall en vall, es van i llibertatida". Endebades. Aleshores s'esdevingué la insurrecció en massa. de Baviera respectuosos instàncies, perquè fos retirat el "decret impiu sentiment religiós del catolicíssim poble tirolès. Aquest presentà al rei més tocs de campana. Montgelas no imaginava fins on podia arribar el del culte catòlic: no més processons, matrimonis i funerals religiosos, no viera, sense avis ni motiu, el 1809, suspengué de cop totes les cerimònies

Tot començà quan el marquès de Montgelas, ministre del rei de Ba-

per la Pàtria.

git una estàtua, en el pedestal hi ha escrit: *per Déu, per l'Emperador*, descàrrega. A l'esplanada de l'Iselberg a la vora d'Innsbruck, us han ere-agennollats al voltant vostre i, rebuñada la bena als ulls, esperàreu dret la A Màntua, abans del suplici, beneirau, com un patiarca, els companys El vitriol Eugeni volia honorar-vos, Napoleó ordenà l'afusellament.

mano que respecte la innocència de la meua esposa i dels meus fills."

bana on us amagàveu, digueren: "Feu de mi el que vulguin, només us de-trait, pels acostumats "trenta diners". Descobert pels francesos a la ca-italiana, hom "anà a la muntanya". Per desgràcia, dos miserables us van organitzàssiu com a guerrilla. També aleshores, com en la resistència a desenes de milers, els francesos i els saxons, calgué que us dividíssiu i Dues vegades l'exèrcit bavarès fou derrotat: quan vingueren reforços, tra estatura gegantina, la veu potent i decidida, la imponent barba negra, amb falç, uns amb forques i uns amb antics fusells: els dominava la vos-veure els pagesos que sortien de cada mas, de cada poble, armats uns Mentre tocaven les campanes i el seu so ressonava de vall en vall, es van i llibertatida". Endebades. Aleshores s'esdevingué la insurrecció en massa. de Baviera respectuosos instàncies, perquè fos retirat el "decret impiu sentiment religiós del catolicíssim poble tirolès. Aquest presentà al rei més tocs de campana. Montgelas no imaginava fins on podia arribar el del culte catòlic: no més processons, matrimonis i funerals religiosos, no viera, sense avis ni motiu, el 1809, suspengué de cop totes les cerimònies

Tot començà quan el marquès de Montgelas, ministre del rei de Ba-

per la Pàtria.

git una estàtua, en el pedestal hi ha escrit: *per Déu, per l'Emperador*, descàrrega. A l'esplanada de l'Iselberg a la vora d'Innsbruck, us han ere-agennollats al voltant vostre i, rebuñada la bena als ulls, esperàreu dret la A Màntua, abans del suplici, beneirau, com un patiarca, els companys El vitriol Eugeni volia honorar-vos, Napoleó ordenà l'afusellament.

mano que respecte la innocència de la meua esposa i dels meus fills."

bana on us amagàveu, digueren: "Feu de mi el que vulguin, només us de-trait, pels acostumats "trenta diners". Descobert pels francesos a la ca-italiana, hom "anà a la muntanya". Per desgràcia, dos miserables us van organitzàssiu com a guerrilla. També aleshores, com en la resistència a desenes de milers, els francesos i els saxons, calgué que us dividíssiu i Dues vegades l'exèrcit bavarès fou derrotat: quan vingueren reforços, tra estatura gegantina, la veu potent i decidida, la imponent barba negra, amb falç, uns amb forques i uns amb antics fusells: els dominava la vos-veure els pagesos que sortien de cada mas, de cada poble, armats uns Mentre tocaven les campanes i el seu so ressonava de vall en vall, es van i llibertatida". Endebades. Aleshores s'esdevingué la insurrecció en massa. de Baviera respectuosos instàncies, perquè fos retirat el "decret impiu sentiment religiós del catolicíssim poble tirolès. Aquest presentà al rei més tocs de campana. Montgelas no imaginava fins on podia arribar el del culte catòlic: no més processons, matrimonis i funerals religiosos, no viera, sense avis ni motiu, el 1809, suspengué de cop totes les cerimònies

Tot començà quan el marquès de Montgelas, ministre del rei de Ba-

"Qui sap", "com" i "per què" no eren pans per a les dents dels vostres tiroleusos. Allà dalt, en el modest restaurant "amb Sand" que vós regen-tàveu, ells jugaven, bevien, es divertien, discutien. Però tornats a casa se-va recitaven la pregària del vespre en família; tot anant a la missa domini-cal, acostumaven a aturar-se davant la tomba dels seus morts en el petit i estret cementiri al costat de l'església. L'ambient, les pietoses tradicions, el temps disponible afavorien la reflexió; la reflexió desenrotllava aquesta convicció, que el pintor Egger Lienz ha expressat molt bé, pintant els partisans arrencats i prompts a la lluita i al seu davant Haspinger que empujava el crucifix.

A nosaltres avui, trasbalsats com estem per un ritme frenètic de vida, ens manca el silenci i la necessitat de reflexionar; aquesta potser és una de les causes de fer tentines d'alguns. Haspinger, el predicador al vell es-til, que ens predica amb rudeza les veritats eternes, avui no s'accepta; cal-dria més aviat una veu persuasiva i discreta. Fer voltar les campanes, no ho suportem; just si acceptem el timbre de casa.

Veu i campana discreta ara, per exemple, el germà Càndid de les Esco-les Cristianes. Viscut gairabé un segle després de vós, Hofer, viatjava un dia en tren i sobre els seus genolls hi havia una guia ferroviària que estava consultant. Un infant el mirava de reüll i encuriósit. "Coneixes aquest llibre?" li diu el germà Càndid. "No? Vols veure per a què serveix i com es maneja?" I li explica i l'ensinistra a trobar els horaris, a descobrir els trajectes més ràpids entre una ciutat i l'altra. L'infant s'hi interessa, ho prova també ell, ho aprèn aviat i se n'alegra; els passatgers en el com-partiment segueixen el diàleg dels dos amb divertit interès.

En un moment donat, sense més ni més, el germà Càndid continua: "Vols que t'ensenyi també a viatjar en els *Ferrocarrils del Paradís*?" Sorpresa de l'infant i dels passatgers. El germà Càndid treu de la maleta un fullet il·lustrat i explica: "Heus aquí el *Ferrocarril del Paradís. Es-tació de sortida*: de qualsevol punt del globus. *Hora de sortida*: qualse-voel moment. *Hora d'arribada*: no hi ha hora previsible per al viatjant. *Bitllet*: estar en gràcia de Déu. *Interventor*: l'examen de consciència. *Avisos*: (1) tenir sempre a punt els bagatges de les bones obres, (2) hi ha una manera de recuperar els bagatges perduts per mitjà de la confessió. Etc."

Un cop explicat, amable i somrient, oferí a l'infant i als presents el curiós i preciós *itinerari*, que algú, potser, haurà inspirat un penediment i un propòsit.

Direu: "Aquest vostre germà és una edició ajustada i molt reduïda del meu podrós Haspinger!" "Què voleu que us digui! L'època actual,

religiosament feble, necessita un mètode apte. L'important no és la manera sinó l'èxit final: fer reflexionar!"

Més important encara es que els catòlics i els altres ciutadans estiguin units entre ells. Som cristians, però és bona també per a nosaltres la reflexió del cònsol pagà Publi Rutili. Era molt gras. Un dia per apaivagar una terrible baralla, que no acabava mai, entre dues parts contendents, digué: "Estimats amics, com veieu, jo estic molt gras i la meua muller encara està més grassa que jo. Bé doncs quan estem d'acord, amb un petit llit n'hi ha prou per a tots dos; en canvi quan ens barallem, tota la casa ens sembla petita i no en tenim prou."

Aquí em ve un dubte: l'exemple de Rutili va que ni clavet si es tracta de dos contendents; però ai las!, en les nacions en els partits, avui els corrents n'hi són dos, sinó quatre, sis, set, vint!, ja no es pot parlar més de llit matrimonial! Si la consideració del bé comú no és suficient per portar-nos a la unitat, de les discòrdies, n'hauríem de treure almenys la por dels mals a què elles condueixen. Deia Voltarie: "Dues vegades em vaig trobar a la vora de la ruïna: la primera, quan vaig perdre un debat, la segona, quan el vaig guanyar."

Nacions i faccions polítiques i religioses que ara ens vénen al pensament, poden aplicar-se l'epifonema volterrià. A més convé que dediquin un pensament al "tercer" sempre a l'aguait: aquell que "frueix" entre els dos litigants.

Bulwer, l'autor dels *Ultims dies de Pompeia*, ha escrit: "L'advocat és un home que quan dos pledegen per una ostra, l'obre, en xucla el contingut i després dóna les dues petxines: una a cadascun!" És una mica cru: però encara és veritat que sempre i en qualsevol camp la força del nostre adversari és la nostra feblesa causada per les divisions.

Aquestes consideracions valen, en part, també per a l'Església catòlica. El seu fundador, Crist ha temut les divisions i ha posat un sòlid fonament per a la unitat. Ha dit: "Desitjo que els meus seguidors siguin una sola cosa", que formin "una sola pleta". Per obtenir la finalitat ha escollit d'entre la multitud els dotze dels quals ha dit: "Qui us escolta a vosaltres, a mi m'escolta." Preveient divisions entre els dotze i els successors, ha volgut que un d'entre ells fes de cap o de germà gran, dient a Pere: "Pastura les meves ovelles", "confirma els teus germans". El reime, doncs, és: n'hi ha prou que fidels, sacerdots, religiosos i bisbes visquin estretament units a l'entorn del Papa; ningú no trossejara l'Església.

El vostre caputxí Haspinger, estimat Hofer, sabia aquestes coses, més les ha tocat amb la mà. En temps de la vostra insurrecció tirollesa alguns bisbes, per temor o interessos, es passaven a la part de Napoleó poderosament el 29 de maig i el 13 d'agost de 1809 prop de la muntanya Isel. Tria, fou fet presoner pels francesos i Napoleó el feu atusellar. A part de nacionalista invencible fou un cristià d'una sola peça.

* Andreas Hofer, nacionalista tirolès, nat a Sankt Leonhard al 1767, fou atusellat a Mantua el 1810. Habi comendant, guà la guerra nacional del poble tirolès contra el domini dels bavarosos i dels francesos que dominà respectivament el 29 de maig i el 13 d'agost de 1809 prop de la muntanya Isel. Tria, fou fet presoner pels francesos i Napoleó el feu atusellar. A part de nacionalista invencible fou un cristià d'una sola peça.

El reclam de Iselberg.

A Andreas Hofer *

Deixats a l'hotel els bagatges, comenceu tot seguit les visites a la ciutat.

Al governador li feu al·lusió, oh, de passada!, que en el seu territori s'entra com en un paradís que els carrers aquí són esplèndids, que als governs, on manen funcionaris tan intel·ligents, se'ls ha de fer un monument.

Al cap de la policia li dieu una cosa molt afalagadora sobre els guàrdies de la ciutat.

Parlant amb el vice-governador i amb el president del tribunal els deixeu anar el títol d'excel·lència: és un error, però a tots dos els plau moltíssim.

Conclusió: el governador us convida avui mateix a una vetllada en família, mentre els altres funcionaris us esperen els pròxims dies, un a l'hora de dinar, l'altre per a una partideta de cartes, un altre a l'hora del te. Esteu ja a la cresta de l'onada, Cíclon, la vostra majúscula mentida promet, esteu a punt de fer negocis d'or a l'esquena, naturalment, dels altres.

Aquí hi ha el punt dolent. Vós sou certament un personatge interessant, la vostra trobada és original, però... emboliqueu la troca! i el que és pitjor, perquè sou un lladre amb mans de plata i amb mentides enginyoses, la societat us fa compliments i us presenta les armes!

Si fossiu sol!, però, en canvi, els casos són infinits! Des de Talleyrand, que declara la paraula regal de Déu per "amagar el propi pensament"; des de Byron, que diu que la mentida "no és res més que la veritat en màscara", des d'Ibsen que en *L'anec salvatge* defensa l'engany vital, afirmant que els homes normals tenen necessitat de l'engany per viure; des d'Andreev, que en l'"Engany" afirma dolorosament que no hi ha veritat, arribem a l'acceptació pràctica de tanta gent que considera l'estafa i l'engany com una prova d'intel·ligència i d'habilitat en els negocis.

Pobre de mi!, arribarem avui a casos encara més macroscòpics, que n'hi ha estat possibles per les tècniques noves de comunicació que vós, Cíclon, ni tan sols podríeu imaginar i que avui són explotades per pocs i fan mal a molts.

Gilbert Cesbron recentment ha publicat una nova novella psicològica. Us pot interessar a vós, gran impostor, saber que l'ha titulada: *Vet aquí el temps dels impostors!* Foren impostors -segons Cesbron- Aquells de la gran premsa que, divulgant indiscrecions escandaloses i insinuacions calumnioses, exciten els instints pitjors de la gent y treuen a la vegada el sentit moral.

A la "gran premsa", Cesbron hi podria afegir el cinema, la ràdio, la televisió. Aquets nous instruments, utilíssims en si mateixos, si són

Diumenge, 14 d'octubre	Dilluns, 15 d'octubre	Dimarts, 16 d'octubre	Dimecres, 17 d'octubre	Dijous, 18 d'octubre	Divendres, 19 d'octubre	Dissabte, 20 d'octubre
PRIMERA CADENA 10.08 PARLEM Informatiu setmanat dedicat als sord-muts. 10.28 EL DIA DEL SENYOR. Retransmissió de la Santa Missa. 11.13 GENT JOVES. Ultim programa de la fase de semifinals. 12.08 SOBRE EL TERRENY. 13.25 SET DIES. 14.30 NOTICIES DEL DIUMENGE. Primera edició. 15.04 LACASA DE LA PRADE- RA. «Fagin». 16.09 FANTASTICO. 19.00 FANTASTICO. 19.00 625 LINEAS. 20.01 ESTRENES TV. «Noche de terror». (1977). 21.30 NOTICIES DEL DIUMEN- GE. Segona edició. 22.04 ESTUDI 1. «Carta a París» de José An- tonio Arnau. 23.57 BONA NIT. SEGONA CADENA 15.31 AZAFATAS DEL AIRE. «Un vuelo divertido». 16.28 HISTORIA DELS TRENS. «El transiberiano». 17.29 LOS CASOS DE ROCK- FORD. «Peón de brega». 18.24 DIBUIXOS ANIMATS. 18.49 PANORAMA MUSI- CAL. «Problemes de l'edu- cació musical a Es- panya». 19.14 CONCERT. «II Premio Reina Sofia». 20.14 FILMOTECA TV. «La busca» 1(966). Direcció: Angelino Fons. 21.56 LA DANSA. 22.24 A FONTS. 23.22 BONA NIT.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 CRONICA ESPORTIVA (Color). 14.00 CRONICA. (Color). TARDE ENTRE NOLSATRES. NOVEL·LA «Elisabet i Maria», de Benet i Jornet. Intèrprets: Nuria Durán, Josep Torrens, Maria Ange- lat, Jordi Serrat, Angela Moll, Maria Josep Arenós, Francesc Luchetti, Rafael Anglada. CIRCUIT ESTATAL 14.34 GENT AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.34 GASETA CULTURAL. 15.53 AIXI ES HOLLYWOOD. «Héroes de la guerra, estil Hollywood». 16.34 UN GLOBUS, DOS GLO- BUS, TRES GLOBUS. 19.31 UN MON PER A ELLS. 20.10 GRAN ESTADI. 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.34 300 MILIONS. 22.37 GRANS RELATS. «La Fundación». Direcció: John Cooper. 23.40 ULTIMES NOTICIES. Segona cadena Circuit estatal 19.47 REDACCIO DE NIT. 20.35 REVISTA DE CINE. 22.05 MES ENLLA. Temes ocults. 22.33 OPINIO PUBLICA. 23.25 BONA NIT. Circuit català NIT CRONICA 2 (Color).	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 SIGNES. (Color). 14.00 CRONICA. (Color). TARDE CANTEM. (Color). Avui: «Guillermina Motta». NOVEL·LA «Elisabet i Maria», de Benet i Jornet. Realització: Lluís Maria Güell. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.34 GASETA CULTURAL. 15.35 REVISTA DE TOROS. 18.34 UN GLOBUS, DOS GLO- BUS, TRES GLOBUS. El món de la música. Con- cert per al jovent. 19.31 LVPALO Y ASTILLA. «Bien venido a casa, Vince». 20.29 EL MEU AMIC EL CAVALL. 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.34 PRIMERA PAGINA. Programa informatiu. 22.37 GRANS RELATS. «La Fundación». 23.40 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATL 19.47 REDACCIO DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU. 21.02 RECITAL. Solisti Aquilani. «La tardor» de Vivaldi. «L'hivern», de Vi- valdi. 21.39 NAKIA. «Pete». 22.28 TRIBUNA ECONOMICA. 23.20 BONA NIT. CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 DE BAT A BAT (Color). 14.00 CRONICA. (Color). TARDE DR. CAPARROS. MEDI- CINA GENERAL. (Color). i Maria Matilde Almendro amb Joan Capri. ELS MUSEUS. (Color). Avui: Museu del vi (Vila- franca del Penedès). NOVEL·LA «Elisabet i Maria». CIRCUIT ESTATL 14.34 GENT AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.34 GASETA CULTURAL. 15.53 VIURE CADA DIA. 18.34 UN GLOBUS, DOS GLO- BUS, TRES GLOBUS. 18.59 CINE ESPANYOL. «Margarita se llama mi amor». 1962. 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.34 ORQUESTA SINFONICA I COR DE RTVE. Orquesta Sinfónica i Cor de RTVE sota la direcció de Odón. Alonso: «Intermedio de Goyescas», de Granados. «Variaciones para orquesta», de Britten. 22.37 GRANS RELATS. «La Fundación». 23.40 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATL 19.47 REDACCIO DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU. 21.03 POP-GRAMA. 21.46 IMATGES. 22.31 TRIBUNA DE LA HISTO- RIA. 23.23 BONA NIT. CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 LES NOSTRES COSES. (Color). 14.00 CRONICA. (Color). TARDE ESCENARI. (Color). NOVEL·LA «Elisabet i Maria». CIRCUIT ESTATAL 14.34 GENTE AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.34 GASETA CULTURAL. 15.53 CAFE DE REDACCIO. 18.34 UN GLOBUS, DOS GLO- BUS, TRES GLOBUS. 20.24 CANÇONS D'UNA VIDA. «Los Relámpagos». 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.34 EL SENOR VILLANUEVA Y SU GENTE. «La hospitalidad», de Víctor Ruiz Iriarte. 22.08 OMBRES D'AHIR. «El incendio de Santander». 22.37 GRANS RELATS. «La Fundación». 23.40 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATL 19.47 REDACCIO DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU. 21.03 ENCUESTRO CON LAS LETRA. Entrevista a Rafael Alberti. 22.04 HORIZONS. 22.32 TRIBUNA DE LA CULTU- RA. 23.25 BONA NIT. CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 MIRADOR (Color). Avui: «De Joan Olivé a Pere Quart». NOVEL·LA «Elisabet i Maria». CIRCUIT ESTATL 14.34 GENT AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.34 GASETA CULTURAL. 15.53 ELS ESPECTACLES. 16.18 CAMPIONAT D'ESpanya DE «DOMA Y ENGAN- CHES». Desde Sevilla. 19.34 UN GLOBUS, DOS GLO- BUS, TRES GLOBUS. 19.18 AMB VUIT N'HI HA PROU. «Los cateados y los aproba- dos». 20.10 MES VAL PREVENIR. La diabetis. 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.34 L'HOME I LA TERRA. «Los Yanomanos, un pueblo de la selva». 22.03 EL NIU DE ROBIN. «Una pequeña competencia». 22.32 GRANS RELATS. «La Fundación». 23.35 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 REDACCIO DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU. 21.03 CINE-CLUB. «Como tú me deseas». 1932. Direcció: Georges Fitzmau- rice. 22.41 TRIBUNA INTERNACIONA- L. 23.28 BONA NIT. CIRCUIT CATAL NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 10.15 LLIÇONS DE CATALA (Color). 10.30 QUITXALLA. (Color). CIRCUIT ESTATAL 12.03 TELEFILMS IN- FANTILS I DIBU- XOS ANIMATS. 13.30 TEMPS LLIURE. 13.59 EL CANTO DE UN DURO. 14.30 NOTICIES DEL DISSAB- TE. Primera edició. 15.00 DON QUIJOTE. «Arden los libros de caba- lleria». 15.35 PRIMERA SESSIO. «Alta sociedad». 1956. Direc- ció: Charles Walters. Intèr- prets: Grace Kelli, Bing Crosby i Frank Sinatra. 17.15 APLAUSO. 19.15 LA PANTERA ROSA. 19.30 ASTUCIA PERILLOSA. «La calle». 20.30 INFORME SETMANAL. 21.30 NOTICIES DEL DISSAB- TE. Segona edició. 22.00 DISSABTE CINE. «Con él llegó el escándalo». 9160. Direcció: Vicente Mi- nelli. Intèrprets: Robert Mit- chum, Eleanor Parker. 00.31 BONA NIT. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15.31 BARBAPAPA. 16.00 RETRAT EN VIU. Dedicat a Maria Ostiz. 16.53 NOVEL·LA. «Las aventuras del marqués de Letoriere», de Eugenio Sue. 17.59 RETRANSMISIO ESPOR- TIVA. En directe. El campionat d'Espanya de Tennis. 19.30 LA CLAVE. 23.27 BONA NIT.

TEXTOS DE DIVULGACIÓ DE L'ESTATUT

En el procés de recuperació de les llibertats democràtiques, el poble de Catalunya recobra les seves institucions d'auto-
govern.

Catalunya, exercint el dret a l'autonomia que la Constitució reconeix i garanteix a les nacionalitats i regions que integren Espanya, manifesta la seva voluntat de constituir-se en comunitat autònoma.

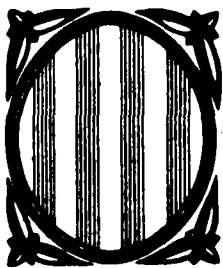
En aquesta hora solemne en què Catalunya recupera la seva llibertat, cal retre homenatge a tots els homes i dones que han contribuït a fer-ho possible.

El present Estatut és l'expressió de la identitat col·lectiva de Catalunya i defineix les seves institucions i les seves relacions amb l'Estat en un marc de lliure solidaritat amb les altres nacionalitats i regions. Aquesta solidaritat és la garantia de l'autèntica unitat de tots els pobles d'Espanya.

El poble català proclama com a valors superiors de la seva vida col·lectiva la llibertat, la justícia i la igualtat, i manifesta la seva voluntat d'avançar per una via de progrés que asseguri una qualitat de vida digna per a tots els que resideixen i treballen a Catalunya.

La llibertat col·lectiva de Catalunya troba en les institucions de la Generalitat el lligam amb una història d'afirmació i respecte dels drets fonamentals i de les llibertats públiques de la persona i dels pobles; història que els homes i dones de Catalunya volen prosseguir per tal de fer possible la construcció d'una societat democràtica avançada.

Del PREÀMBUL del Projecte d'Estatut d'Autonomia

GENERALITAT DE CATALUNYA

La Generalitat de Catalunya distribuirà àmpliament el Text complet del Projecte d'Estatut d'Autonomia.